

ДЖОАНА ДИЛДЗИ

БАРД

МАКЕДОНСКИ
КЛУБ

НЕЖЕН ВИХЪР

Докосянете се до разгъревата душата магия,
до секващата дъха романтика, създадена от
неповторимата Джоана Дилдзи.

Джоана Линдзи

Нежен вихър

ПРОЛОГ

1874, резерватът Сан Карлос, Аризона

Пумата бе огромна – сигурно тежеше поне деветдесет килограма и бе дълга не по-малко от два и половина метра. Високо горе в планината, изтегната върху скалата, тя прикова очи на двадесетина крачки по-надолу, където склонът преминаваше в широка площадка. Там, сред високите борове, бяха завързани около две дузини млади мустанги. Макар да не подухваше и най-слаб ветрец, който би довял някаква миризма, те тъпчеха неспокойно земята, защото долавяха присъствието на дивата котка.

Внезапно котката почувства опасност. Тя съзря двамата мъже, поели нагоре по виещата се планинска пътека – водеха още седем коня, за да ги завържат при другите. И двамата бяха съвсем млади и изглеждаха почти еднакво: тъмна, загоряла кожа, свободно спуснати върху раменете черни коси, носеха мокасина, дълги бели набедреници от еленова кожа обгръщаха мускулестите им крака. Единият обаче бе висок; късо черно елече покриваше едрите му гърди, а другият – доста по-нисък, с бяла памучна риза с дълги ръкави, бе препасан през кръста с патрондаш.

Пумата се надигна и скочи от скалата – новодокараните коне вече бяха вързани при другите. С предпазливи стъпки тя се насочи към двамата млади мъже. Единият бе полуапах, а другият – по-високият – въобще не беше индианец.

Вторачени в огромната пума, двамата замръзнаха по местата си. Как така не бяха доловили присъствието ѝ? Всичко сякаш бе неподвижно освен конете, които не преставаха да се вдигат на задните си крака.

Високият мъж протегна напред ръка – пумата намали разстоянието помежду им, без да престава да ръмжи предупредително. Котката отърка глава в протегнатата ръка и обви тялото си около голите крака на мъжа. След миг прокара цялата светлокафява дължина на тялото си под дланта на човека и се отдалечи, за да се настани на равното парче земя на по-малко от метър встрани.

Били Улф издиша съвсем бавно, за да не го чуе другарят му. Ръцете му сякаш да се разтреперят всеки момент, а това щеше да е унижително.

– Кучи син! – изруга Били на езика, на който приятелят му го бе научил, и понеже не успя да привлече вниманието му, продължи по-високо: – Кучи син! Чу ли к'ви ги върши с конете, Слейд?

По-високият мъж се обърна и възнагради Били с една от редките си усмивки:

– Какви, Били. Не изяждай буквите и изговаряй думите докрай.

– Я не ме занимавай с граматика сега! – разфуча се Били, но прие забележката и знаеше, че грешката няма да се повтори. – Все пак не се ли притесни поне малко, докато не разбра, че е тя?

– Малко – изрече кратко Слейд Холт, преди да отиде да успокои конете.

Били Улф бързо го последва.

– И ще я оставиш да си лежи там, сякаш е добре дошла?

– Тя е наясно, че е добре дошла – отвърна Слейд безизразно.

Били се вторачи в пумата и поклати глава.

– Не си я виждал от осем месеца, а преди това – цяла година. Как така те помни? А и ти как я разпозна сега, когато прилича на кой да е планински лъв?

– Не я познах – призна Слейд, готов да се ухили. – Само знаех, че не представлява заплаха, така както и на теб ти бе ясно, че не съм заплаха, когато се срещнахме за пръв път.

Били премисли думите и ги прие като разумно обяснение. Верен на стила си, той ненадейно смени темата:

– Наистина ли заминаваш утре, Слейд? – Другият се настани до огромната котка и само кимна мълчаливо, а Били се намръщи. – Сигурен ли си, че си готов?

Слейд хвърли поглед към процепа в скалата. Вътре имаше одеяло, чифт мъжки дрехи на бял човек, ботуши, взети срещу един кон миналата зима, чувал с консерви – донесе му ги Били, – както и пистолета в кобур, който открадна преди две години, когато Кактус Рийд го научи как да борави с оръжието. Точно за пистолета мислеше в момента. Да се научи да действа с него до съвършенство – ето какъв според него бе единственият пропуск в образованието му. Нужни му бяха две години всекидневни упражнения, преди да признае пред себе си, че е добър – или поне по-ловък от мъжа, когото възнамеряваше да убие с пистолета.

– Готов? – Зелените очи на Слейд останаха приковани към пумата. Пресегна и почеса голямата котка между ушите. – Проблемът ми от твърде много години е в изчакването. От дете копнея да порасна бързо, за да направя нещо заради болката, която ми причиниха. Трябваше да стана на дванадесет, за да се претрашиш най-после да се обърнеш към мен.

– Да съм се претрашил? – прекъсна го Били възмутено.

– Признай си, Били – продължи Слейд, развеселен от реакцията му.
– Твоят народ смяташе, че съм луд, и то не само защото живеех сам в планините. Ти си само година по-голям от мен. Дори воините от твоето племе избягваха да се срещат с лудото бяло момче.

– Какво друго очакваш, след като те смятахме за мръсно полуголо хлапе, чиято воня се долавяше от километър? Щом те приближеше някой, ти измъкваше въображаем пистолет и го застрелваше. Как да не те смятаме за смахнат...

Слейд прихна.

– Аз и теб застрелях при първата ни среща.

– С пръст – изсумтя Били, но се усмихна. Слейд Холт рядко се смееше истински; обикновено го правеше с горчив цинизъм.

– Казвал съм ти защо вонях така тогава. Нужна бе половин година, преди миризмата на пор напълно да изчезне.

– Нямаше да ти навреди, ако се бе потопил в някой поток.

– Защо? По онова време най-сладкото нещо на свободата ми беше, че не се налагаше да се къпя.

– Слава Богу, че си променил мнението си – сбърчи нос Били.

– С годините някои неща се променят. – Слейд сви рамене. – Вече не стрелям с въображаем пистолет например. Навремето често играехме на тази игра с моя брат близък.

Слейд помръкна. Болка прониза главата му – винаги ставаше така, щом се сетеше за брат си. Силно разтри слепоочията си. Пумата усети, че нещо не е наред. Наостри уши и спря да мърка.

Били знаеше за главоболията на Слейд – появяваха се, когато не успяваше да си спомни достатъчно ясно какво се бе случило, след като заедно с брат си бе избягал от Тусон, където баща им бе убит от наемния убиец Фърал Слоун преди осем години. Слейд бе станал свидетел на револверния двубой – Слоун нарочно бе предизвикал кавга с Джак Холт, бащата на Слейд.

Джак, един от хилядите златотърсачи, пристигнал на запад, за да се опита да забогатее. Заедно с приятеля си Том Уинхоф били от късметливите – открили злато, и то не малко, на тридесет километра западно от Тусон. Но щастието им не продължило дълго, защото други искали златото. Слейд знаеше малко по въпроса. Баща му споделил единствено, че някакъв мъж предложил да прекупи мината, ала бащата на Слейд отказал.

Скоро след това Том Уинхоф бил открит мъртъв в затънтен край на града с парче олово в гърдите. Същия ден Фърал Слоун предизвикал

кавга с Джак и го застрелял на улицата. Слейд бил на три метра и станал свидетел на цялата сцена. Мигове след това Слоун минал покрай Слейд и подхвърлил небрежно на стоящ наблизо приятел, че това са най-лесните сто долара, които някога е изкарвал.

Макар и десетгодишен, Слейд схванал, че на мъжа е било платено, да застреля баща му. Още по-ясно разбрал какви опасности предстоят, когато някакъв старец до него го сграбчил за ръката и го предупредил:

– Първо старият Том, после – Джак. Сега ти и брат ти сте собственици на проклетата мина, Слейд Холт, но се обзалагам, че няма да доживеете да черпите приходи от нея. Наблюдал съм го стотици пъти: непрокопсаниците и мързеливците, които са хвърлили око на изкараното с пот на челото от други, не се колебаят да убият, за да го получат. Вие ще сте следващите. Взимай брат си и изчезвайте оттук. Алчните мъже не се колебаят да убиват дори деца.

И така, Слейд пое с брат си на североизток, далеч от мината, далеч от Тусон. Дватама се отправиха към планините на север. Следваха ги – Слейд зърна Фърал Слоун да напредва бързо към тях. Един куршум одраска челото му, той се изтърси от коня и политна надолу по скалистия склон. Спомняше си, че пищеше, после загуби съзнание и след това вече не си спомняше нищо.

Събуди го дъждът. Беше сам. Нямаше следа нито от брат му, нито от коня; нямаше и следи, по които да продължи. По-късно му хрумна, че е трябвало да остане там, в случай че брат му е отишъл да потърси помощ, след като е отстранил Слоун. Но тогава разсъдъкът му не бе съвсем бистър и той тръгна да търси близнака си. След месеци най-после се отказа. Та какво издирване бе това? Избягваше градовете, защото се страхуваше да не попадне на наемния убиец или да не би човекът, който желалеше смъртта му, да дочуе, че е жив.

Докато растеше, се научи да оцелява сам и да не е така безпомощен. Оживя с отчайващи усилия, учеше се от грешките си и бродеше в района от река Гила далеч на юг, чак до планините, където живееха апаките.

Странно, но индианците не го плашеха. Те оцениха държането му и го оставиха да кръстосва територията им. Слейд се страхуваше и избягваше единствено белите мъже. След две години, през които не бе разговарял с човешко същество, бе готов за приятелство. Точно тогава, преди шест години, се появи Били Улф.

Отначало не можеха да разговарят, но постепенно всеки научи езика на другия. По онова време Били живееше с племето на майка си и

понеже бяха номади, между срещите на Били и Слейд минаваха дълги периоди.

Слейд допусна да се обближи само с Били и Кактус Рийд. Попадна на Рийд в планините Галиуро преди близо две години. С два куршума в тялото мъжът бе по-скоро мъртъв, отколкото жив. Твърдеше, че той и спътникът му изпаднали в малко разногласие, което се оказало с големи последствия за него. Слейд се погрижи за раните на Кактус. В замяна Кактус го научи на всичко, което умееше, а той умееше доста неща. Препитаваше се сам, като взимаше премии от държавата срещу избиване на убийците и престъпниците, обявени извън закона. Той, като себе-подобните си, живееше усамотено и разчиташе само на смелостта и пис-толета си.

Кактус се оказа и крадец – един ден потегли с десетина от конете на Слейд, който бе отишъл на лов. Или бе мъж, който не чувстваше задължение към никого, дори към човека, спасил живота му, или смяташе, че се е отблагодарил на Слейд с всичко, на което го бе научил.

Слейд не се впусна да го преследва. Диви мустанги се намираха лесно, а и той ги използваше колкото да ги размени срещу най-необходимото; останалите даваше на Били да ги изведе от планините и да ги продаде за пари в брой. През годините успя да натрупа доста пари от конете – но до този момент не бе имал нужда от пари.

Били се натъжи. Знаеше, че когато Слейд започне издирването си, двамата едва ли ще се видят повече. Беше наясно, че този ден рано или късно ще настъпи. Дори го очакваше миналата година – тогава Слейд стигна впечатляващата височина един и деветдесет. Активният му начин на живот го поддържаше слаб и мускулест, а горещото слънце на Аризона му придаваше индиански загар. Били дори бе сигурен, че когато Слейд се върне отново към цивилизования живот, подозрителните граждани ще го сметнат за полуиндианец като него. Самообладанието на Слейд обаче бе в негова полза. Дори спокойният му маниер, макар да бе едва на осемнадесет, всяваше страх. А пронизващите блестящи очи и изваяните черти на лицето му привличаха жените.

Били се ухили:

– Кое ще направиш най-напред: ще си отрежеш косите, или ще об-ладаеш жена за първи път?

Слейд го погледна, но изразът му остана неразгадаем.

– Предполагам, първо ще се наложи да се откажа от косата, ако не намеря жена, която няма да побегне с писък, щом ме види.

– Ако си отрежеш косата и не те вземат за полуиндианец, жените

ще се бият за теб. Дали няма да е по-добре да оставиш косата си достатъчно дълга, за да го избегнеш? А иначе знаеш какво се прави с жените, нали?

– Не допускам, че ще ми е трудно да се справя – увери го Слейд. – Все пак нали видях какво направи с Малката...

– Да не искаш да кажеш, че си ни гледал! – изкрещя Били, а руменината запълзя по врата му. – Бяхме на лагер на километри далеч, когато... Проследи ли ме?

– През цялото време вървях след теб – продължи Слейд невъзмутимо. – Нахълтах в индианската ти колиба, а ти дори не усети, че съм там. Тя усети присъствието ми. Погледна ме право в очите и се ухили. Не ти ли го спомена?

– Не, по дяволите!

Слейд се намръщи.

– Наистина ли се притесняваш? Сърдиш ли ми се?

– Това са лични работи.

– Прав си – съгласи се Слейд. – И все пак не съжалявам, приятелю. Научих повече, отколкото се надявах. – Остана смълчан и замислен. – Разбрах, че мъжът губи почти всички естествени инстинкти, когато обладава жена. Става немошен. А тя не се ангажира така пълно и става по-силната.

– Ха! – изсумтя Били, доволен от възможността да се съвземе отчасти. – Не винаги е така, Слейд. Видял си, когато обладавах жена за първи път; бях непохватен и горях от желание. Оттогава се научих да карам жените да се самозабравят от страст. Сега те губят контрол над себе си, не аз. За да се научиш, е нужна специална техника и време.

Слейд премисли думите на Били – преценяваше дали го лъже, за да не се изложи, или говори истината. Реши, че има по малко и от двете, но не се издаде пред приятеля си.

– И ти си усъвършенствал тази техника? Всяка жена, която обладаваш, попада под твоята власт?

– Усъвършенствал съм я – похвали се Били самоуверено и бързо добави: – Но, по дяволите, има и доста жени, на които все не можеш да угодиш. – Премълча обаче, че през не особено богатия си сексуален живот такива жени се оказваха белите проститутки, които бе опитвал в градовете. – С теб може да е по-различно – продължи Били. – Белите жени налитат на полуиндианци толкова, колкото и на апахите, тоест – никак.

– А аз как ще науча тази техника?

– Има да вземаш, ако си въобразяваш, че аз ще те уча... Намери си жена, както направих аз, да ти покаже кое й доставя удоволствие.

Слейд бягаше от теми, които го караха да се чувства неловко. Така постъпи и този път: стана да нагледа конете и заговори на любимеца си – сивия жребец, като остави Били вторачен в широкия му гръб.

Били не се въздържа и подметна присмехулно:

– По дяволите, да не би да се притесняваш какво ще правиш първия път?

– Не. По-скоро от това, че жената ще узнае.

Били едва го чу. Разбираше го. Живо си спомняше как самият той се бе чувствал първия път.

– Е, можеш да поизчкаш още няколко години. В края на краищата, и без това не знаеш от какво се лишаваш – предложи Били. – Или пък напий дамата и тя няма да си спомня.

Слейд се обърна и се загледа в тъмните очи на Били, от което на него му стана неловко. Понякога Слейд се владееше по-добре от апахите. Беше в състояние да изнерви всекиго. В момента по лицето му не се четеше какво мисли, но Били от опит знаеше, че той може да прикрива или убийствен гняв, или пълно отегчение. Ала нямаше начин да разбере кое от двете. И макар да бяха приятели, когато Слейд му хвърляше такъв поглед, Били го побиваха тръпки.

– По дяволите, въобще не ми е ясно как се заприказвахме за това – отсече Били грубовато и се извърна от вторачените в него светлозелени очи. – Май е по-редно да обсъдим какво възнамеряваш да правиш с тези коне. Ако ще тръгваш сутринта, то...

Погледът на Слейд се премести върху тридесетината коня. Повечето бе заловил през последните три години. Процесът да откриеш жребеца и неговия харем, да живееш близо до тях ден след ден, като се сливаш със земята, да ставаш все по-невидим и накрая да хванеш избрания кон, бе продължителен. Отдавна се научи да не закача жребците. Изчакваше мъжкият да се улиса с нещо и се насочваше към някоя кобила. Но задачата, макар да изискваше търпение, му доставяше удоволствие. Били го научи на търпение и сега, след три години, то му бе като втора природа.

– Вече са твои, Били.

Очите на Били се разшириха.

– По дяволите! По дяволите! Знаех, че дойде с мен при акцията ни миналата седмица само за да ми доставиш удоволствие. Знаех си!

– Глупости – отрече Слейд. – Хареса ми предизвикателството да

задигнем конете на фермера изпод носа му. Толкова са много, че няма да усети липсата им. А и не бях ходил тъй далеч на изток от години. Как иначе щях да видя колко нови градчета са изникнали? А и ще си спомням за това приключение, когато стана... цивилизован.

– Но защо всичките, Слейд! – протестираше Били. – Парите за тях ще са ти от полза.

– Разполагам с достатъчно пари за предстоящата ми работа.

Били не се впусна да му благодари, само кимна в знак, че приема конете.

– Откъде ще започнеш издирването?

– Оттам, където започна всичко.

– Според теб Слоун все още е в Тусон? По дяволите, та това е столицата на района. На типове като Слоун вече не им е така лесно да живеят в големите градове.

– Няма значение – подхвърли Слейд небрежно. – Там или другаде, ако още е жив, ще го открия.

– А след като го убиеш?

– Ще знам името на човека, който го е наел – отвърна Слейд. Гласът му бе леден.

– А след като убиеш и него?

Слейд се извърна, преди да отговори.

– Тогава ще бъда свободен да потърся брат си.

Били бързо смени темата.

– А какво ще правиш със златото на баща си?

– Какво за златото?

– Ами то нали е още там? Нали каза, че баща ти и партньорът му са нагласили нещата така, че ако някой любопитен се загледа, няма да види нищо освен една безполезна мина, а истинската е добре маскирана, та да не може да се открие.

Един от редките изблици на гняв помрачи израза на привлекателно му лице.

– Това злато уби баща ми, раздели ме с брат ми и ме принуди да живея като диво животно. Не ща да го знам. – След това добави по-спокойно: – Какво значение има богатството? Земята предлага всичко, нужно на човека.

Били изсумтя, но се въздържа да обърне внимание на Слейд, че разсъждава като индианец. Зачуди се дали това е за добро.

Били Улф се загледа в младия мъж, когото обичаше като брат.

– Е, ако имаш нужда от нещо, знаеш къде да ме намериш. –

Усмихна се, за да разведри тягостната атмосфера. – Аз ще съм богатия скаут с хубавата жена... Няма да ти е трудно да ме откриеш. Само се надявам да не попадна на голямата ти пума, когато не си наоколо.

Слейд се засмя.

Още от рано вечерта кръчмата на Уискърс бе препълнена. По нищо не се различаваше от другите кръчми, посетени от Слейд през последната година. Вече бе свикнал с реакцията, която будеше външният му вид. Всички притихваха, докато не си поръча първото питие. Често се случваше някои мъже да се отдръпнат от него. Различни неща караха хората да застават нащрек – най-често неговото спокойствие, но сега – определено видът му на дивак.

Слейд никога не задоволяваше любопитните и не споменаваше името си без причина. То всяваше страх не само защото принадлежеше на мъж, който носи пистолет и очевидно знае да борави с него. Името му се разчу не за добро само месец, след като започна издирването, и то защото някакъв глупав каубой от малко златотърсаческо селище го предизвика. Мнозина станаха свидетели как Слейд изтегли пистолета от кобура, преди другият да успее да посегне към своя. Това бе всичко. В следващия град, където пристигна, вече знаеха за него. Прекалено късно узна за силата на мълата.

Слейд не бе убил никого, а вече бе известен като убиец! Появи се сред белите преди около десетина месеца, а се говореше, че е пристигнал преди пет години от Тексас, където за пръв път убил човек. Всичките му убийства били справедливи – как иначе, щом боравеше бързо с пистолета; защо ще му трябва да прибягва до нечестни хватки. Независимо от това шерифите настояваха бързо-бързо да напусне града, а Слейд откри, че е невъзможно да изтръгне информация от някого, след като спомене името си.

Промени външния си вид: остави косата си отново да израсте и носеше мокасини вместо ботуши. Това доста помагаше. Не твърдеше, че е полуиндианец, но нарочно създаваше такова впечатление и хората го приемаха за такъв. След година търсене откри Фърал Слоун.

Откри го в Нюком – градче с по-малко от двеста жители, ако се смятат хората в околните ферми и наетите там работници. Новината, че Слоун се е заселил в градчето преди седем години, наскоро след възникването му, пробуди гнева на Слейд. Най-много се озлоби, като разбра къде е надзирател Слоун – в съседство с ранчото, което двамата с Били

Улф нападнаха последния път. Да бъде толкова близо до убица на баща си и да не заподозре нищо! Но сега бе още по-близо, защото Фърал Слоун беше в кръчмата – седеше с други двама около масата за игра на карти, с гръб към стената.

Слейд го разпозна веднага. Образът не излизаше от ума му. Наемният убиец вече приближаваше тридесетте; имаше мазна черна коса и агресивно щръкнала брадичка. Но мускулите бяха поомекнали, а косата му оредяваше. По лицето му се забелязваха следи от разгулен живот. Но ако изминалите години не се бяха отразили благоприятно върху външността му, то през това време той определено се бе замогнал. Беше богато и модно облечен, накичен със сребърни украшения и диамантени бижута.

Слейд стигна до заключението, че Фърал Слоун е един от най-чевръстите с оръжието мъже в градчето, ако не и единственият. Второто му се стори по-вероятно. В тази съботна вечер помещението бе пълно с каубои от съседните ферми. Слейд владееше изкуството да преценява хората в момента, в който погледите им се срещнеха. Сега можеше да отпише всички в кръчмата освен Слоун.

Предстоеше игра на изчакване, а Слейд Холт умееше да чака. Знаеше, че Слоун ще дойде при него – щеше да се наложи да го стори – заради репутацията си. Да заговори излъчващия враждебност непознат, е просто задължение за мъжа, който най-добре борави с пистолета в града. Хората очакваха това от него, искаха той да зададе въпросите, които да задоволят любопитството им. След като градските бабаити не успяваха да изтръгнат желаните отговори, те или започваха да се държат така, сякаш търсят приятелството на непознатия, или, мърморейки високо се отдалечаваха, молейки се пришествецът да не се обиди и да не предложи да се бият.

Наложи се Слейд да изчака само двадесет минути, преди Фърал Слоун да се настани на бара до него. Онези посетители, които се бяха отдръпнали, за да оставят достатъчно място за Слейд, сега се настаниха по масите. Ако тези двама опасни мъже щяха да се стрелят, масите предлагаха известно прикритие.

– Накъде си тръгнал, господине?

Добре си спомняше гласа. *Най-лесните сто долара, които някога съм изкарвал.* Главата го заболя от спомена, но лицето му остана безизразно, когато се обърна към мъжа, когото мразеше.

– На мен ли говориш, Слоун?

Фърал се изненада.

– Ти ме познаваш? – процеди подозрително той.

– Разбира се. Чух за теб преди години. Но мина толкова време. Мислех, че си мъртъв.

Слейд разиграваше мъжа чудесно. Хора като Слоун държаха на репутацията си и затова побърза да оправдае отсъствието си от обществения живот.

– Тук се уредих добре. Толкова добре, че не издържах на изкушението да се оттегля – изфука се Фърал. – Но нали знаеш как е: името понякога става толкова известно, че хората просто не искат да те оставят на мира.

– Знам – съгласи се Слоун. – Чувам, че си надзирател в кажи-речи най-голямото ранчо в района. Вероятно работата ти харесва.

Фърал се изхили. Насреща си имаше мъж, който оценяваше ума му.

– Доста, тъй като работя само когато си искам.

Слейд се престори на заинтригуван и вдигна въпросително вежди:

– О, значи ти плащат, за да не вършиш нищо? Как става това?

– Работя за Самуел Нюком и, тъй да се каже, знам нещо за него, което той не желае да се разчува.

Слейд подсвирна тихичко.

– Значи този Нюком е доста богат.

– Достатъчно е да знаеш, че половината градче му принадлежи, а банката му държи ипотеките върху другата половина.

– Значи не му е трудно да ти плаща вместо...

– ... да наеме някой да го отърве от мен? – завърши Фърал, вече доста развеселен. – Отговаря на стила му, но не му стиска. При един приятел оставих писмено признание. Ако нещо ми се случи... Е, сещаш се какво ще стане.

Слейд погледна към питието си.

– Толкова богат човек сигурно има доста врагове.

– А, тук го харесват, но заради миналото си не смее да рискува. Налел си е една малка армия от мъже за охрана. А и още нещо – Фърал отново се изкиска и се наведе напред, сякаш споделяше съкровена тайна: – В завещанието си изрично е писал, че ако умре от насилствена смърт, оставя сто хиляди долара като награда за онзи, който залови убицеца му! Всички го знаят, ясно ли ти е? Хитро, много хитро. Посегне ли някой на него, няма да замръкне жив, това си е факт. По дяволите, единственият начин да унищожил копелето, е да го съсипеш финансово. Но затова е нужен страхотно богат и умен мъж.

– Нямах вид на човек, който харесва благотеля си.

Фърал сви рамене.

– Така става, когато отдавна познаваш някого добре. Напоследък двамата не мелим много-много.

– Отдавна си при Самуел Нюком, значи. За него работеше през шейсет и шеста в Тусон, нали?

Изразът на Фърал моментално се промени.

– Откъде, по дяволите, знаеш? Никой тук не е чувал за онова време. Кой си ти, господине?

– Същият ли е, Слоун? – настоя Слейд спокойно.

Фърал започна да се поти. Този висок хлапак направо го шокира. Искаше му се да е на всяко друго място, но не и тук. В същото време не можеше да пропусне случая да се изфука.

– Свърших една-две работи за Сам в Тусон; убих едни, дето му се пречкаха на пътя. Нищо особено. Само някакви безименни златотърсачи. – Сви скромно рамене. – Я кажи откъде знаеш?

– Бях там – отвърна Слейд тихо. – Видях те.

– Нима? – Фърал се изпъчи. – Ама ти вероятно си бил хлапе тогава.

– Така е, но никога няма да забравя картината.

Фърал разбра погрешно думите на Слейд.

– Видял си как се справих с Холт? Да, тогава бе доста опасно. Но копелето си получи заслуженото, защото ме предизвика.

– Не – отвърна Слейд бавно и многозначително. – Видях как застреля безименния златотърсач. Видях как го уби, за да ти плати Нюком.

Добави последното, за да е чиста съвестта му. Фърал отново стана предпазлив.

– Нямаше нищо особено. Не си заслужава да се споменава, тъй като не срещнах никаква съпротива.

– Знам.

Фърал преглътна.

– Така и не каза кой си, господине.

– Името ми е Холт. Слейд Холт.

Произнесе го достатъчно високо, за да се чуе на близките маси. Оттам го подхванаха и то скоро се разнесе из цялата кръчма.

– Будалкаш ме. – Слоун успя да се окопоти и каза войнствено: – Слейд Холт не е полуиндианец.

– Точно така.

Очите, които доскоро изглеждаха светлозелени, сега горяха с жълтеникави пламъци. Ръцете на Фърал се изпотиха, а това не беше добре. Не се борави лесно с оръжие, когато ръцете ти са мокри.

– Не исках да те засягам, господин Холт.

– Не си. – Един-единствен мускул трепна на брадичката на Слейд – само това издаде вътрешното му вълнение. – Ти ме засегна преди девет години, когато уби онзи безименен златотърсач. А грешката ти е, че не застреля и мен, след като имаше тази възможност.

Фърал проумя чутото и очите му се разшириха, но прозрението го бе осенило прекалено късно. Надушваше приближаващата смърт. Механично посегна към кобура, но куршумът се впи в гърдите му, докато вадеше пистолета. Залитна назад от удара и се стовари на гръб. Благодарение на мокасините Слейд се приближи безшумно до главата на Слоун.

Слоун гледаше нагоре към лицето, по което не личеше никаква емоция; дори и триумф. Умираще, а човекът, който го застреля, се наслаждаваше.

– Гадно копеле – успя да прошепне Слоун. – Дано тръгнеш след него сега. – Думите му не звучаха така ясно, както ги чуваше в съзнанието си. – Тогава ще си мъртъв. Проклето хлапе. Ще си мъртъв, както трябваше да си...

Очите на Фърал Слоун потъмняха. Слейд остана загледан в мъртвеца. Винаги бе имал намерение да го убие и не изпитваше никакво съжаление. И все пак почувства, че стомахът му се свива. Усети неприятен вкус в устата. Но лицето му остана безизразно. Застаналите наоколо мъже го взеха за хладнокръвен убиец, комуто смъртта не влияе. Легендата за Слейд Холт се затвърди в онази кръчма.

Слейд не мислеше за това. В съзнанието му изплува образа на две десетгодишни момчета, които отчаяно яздеха по-далеч от Тусон, следвани от убиец. Цялата картина отново беше пред очите му и този път главата не го заболя от спомена. Фърал Слоун бе стрелял по него и бе предположил, че е мъртъв. Не си бе дал труда да се спусне по каменистата урва, за да се увери. Сега най-последно Слейд си припомни всичко. Разбра как ще започне да търси брат си.

Напусна Нюком, без да погледне назад.

ПЪРВА ГЛАВА

1882, Ню Йорк

На север, недалеч от забързания делови център, Пето авеню бе спокоен жилищен район. Между изящните улични лампи бяха засадени дървета. Каменни постройки се издигаха редом до къщи с мансарди. Сграда в готически стил стоеше до къща с италианска архитектура.

Фасадата на дома на семейство Хамонд представляваше мозайка от камък и бял мрамор, с висока веранда на първия етаж и още три етажа над първия. Тук живееше Маркус Хамонд с двете си дъщери. Постигнал всичко сам и започнал да забогатява, далеч преди да се роди първата му дъщеря, той не допускаше нищо да се изпречи на пътя му. Малцина дръзваха да оспорват решенията му и затова минаваше за добродушен и щедър, поне що се отнася до дъщерите му.

По-голямата в момента се приготвяше да излезе с годеника си, опереден от баща ѝ. Шарис Хамонд не възразяваше срещу избора. В деня, когато Маркус я уведоми, че през лятото ще се омъжи за Джоуел Парингтън, тя само кимна. Преди година вероятно би оспорила това, дори би протестирала, но след завръщането си от обиколка из Европа, където бе преживяла толкова унижителна любовна авантюра, тя с радост посрещна перспективата за сигурна, макар и лишена от любов, женитба.

Нямаше от какво да се оплаква – с Джоуел Парингтън бяха приятели от деца. Имаха общи интереси и според нея той бе дяволски привлекателен. Бракът обещаваше да е добър и ако имаха късмет – по-късно не бе изключено да се появи и любовта. Щеше да е лицемерно от страна на двамата да твърдят, че изпитват чувства един към друг, тъй като и Джоуел изпълняваше волята на баща си. Но двамата си допадаха и Шарис знаеше, че приятелките ѝ завиждат. Това до голяма степен поддържаше доброто ѝ настроение, макар и да не преливаше от ентузиазъм. Никак не бе неприятно да ти завижда цяла тълпа жени, обсебени от стремеж да се надпреварват.

В момента обаче тя не мислеше за Джоуел. Шарис се чудеше къде из многобройните стаи на къщата ще открие Чарли. Реши да го вземе на днешния излет. Щеше да ѝ прави компания, ако Джоуел станеше разсеян, както му се случваше напоследък.

Изчака прислужничката си Джени да прибере изпробваните костюми, преди да се спре на жакета и полата – френски модел от зелен сатен,

гарниран със зелено моаре.

Отби се първо в стаята на сестра си в другия край на коридора, за да провери дали Чарли не е там.

Шарис потропа веднъж и без да изчаква покана, отвори вратата със замах. Появата ѝ изненада по-малката ѝ сестра. Стефани трепна и бързо натика някакви хартии в чекмеджето на бюрото. Погледна сестра си с укор.

– Можеше да почукаш – отбеляза Стефани рязко.

– Почуках – отвърна Шарис спокойно, а в очите ѝ играеха закачливи пламъчета. – Любовни писма ли пишеш, Стеф? Нали знаеш, че не е нужно да се криеш от мен?

Прекрасното бледо лице на Стефани поруменя.

– Нищо подобно не правех – отвърна тя разгорещено. – А и не е твоя работа.

Шарис се сепна. Вече не знаеше какво да мисли за по-малката си сестра. Откакто Стефани стана на седемнадесет, цялото ѝ държане се промени. Сякаш таеше неприязън срещу всички, и то без видима причина. Самата Шарис ставаше обект на гневни изблици, които завършваха със сълзи, но не следваха никакви обяснения. Вече се бе отказала да разбере какво терзае сестра ѝ.

Най-озадачаващото бе, че през последната година Стефани се превърна в невероятна красавица и ухажорите се тълпяха около нея. С напъпилите си гърди, тънката талия, дребния си ръст, великолепните руси коси и сини очи, красотата ѝ бе на мода. Всяка жена, която не притежаваше макар и само един от тези атрибути, ѝ завиждаше. Завиждаше ѝ и Шарис. Искаше ѝ се да изглежда като сестра си, но умело прикриваше разочарованието си; криеше го зад привидна самоувереност и успяваше да подведе и най-проницателните. Някои дори я смятаха за надменна.

Загадъчното поведение на Стефани можеше да изкара от търпение и светец. Единствено с баща си не се заяждаше. Впрочем и двете момичета бяха наясно, че не е благоразумно да се правят сцени в негово присъствие. Само майка им, починала две години след раждането на Стефани, бе дръзвала да спори с Маркус Хамонд. Тя имаше желязна воля и спречкванията им бяха чести и разгорещени. Когато не се караха, те се обичаха не по-малко пламенно.

Момичетата не приличаха на родителите си. Баща им вярваше, че и двете са покорни и сговорчиви. Бяха отлични актриси.

– Какво искаш? – попита Стефани свадливо.

– Търся Чарли.

– Днес не съм го виждала.

Шарис се накланя да излезе, но любопитството ѝ бе разпалено.

– Какво правеше, когато влязох, Стеф? Някога няхахме тайни една от друга.

Стефани сякаш за миг се поколеба и Шарис си помисли, че ще отстъпи. Но в следващия момент погледна към скръстените си в скута ръце и по детски обяви:

– Може и любовно писмо да пишеш. Може да имам специален обожател. – Вдигна поглед и някак предизвикателно завърши: – А може и аз скоро да се омъжа.

Шарис реши, че това са само глупости.

– Ще ми се да споделиш какво те терзае, Стеф. Наистина искам да ти помогна.

Стефани се направи, че не я е чула.

– Пригответе си се да излизаш.

Шарис се предаде и сви рамене.

– Джоуел предложи да се повозим из Централ парк, ако времето е хубаво.

– О! – Макар и за миг в очите на Стефани проблесна мъка. После подметна небрежно: – Е, да не те задържам.

– Искаш ли да дойдеш? – предложи Шарис импулсивно.

– Не! Не бих желала да се натрапвам. А и трябва да довърша писмото.

Шарис отново сви рамене.

– Както решиш. Ще ми се да намеря Чарли, преди да тръгна. Ще се видим довечера.

В момента, когато вратата се затвори, лицето на Стефани помръкна, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Не беше честно; въобще не беше честно! Шарис неизменно получаваше всичко. На нея винаги ѝ вървеше. Ето – бе наследила великолепните коси с медни отблясъци на майка им, както и необикновените очи – тъмновиолетови или нежно аметистови. Тя бе уравновесената и самоуверената, любимката на баща им. Гувернантките им, учителките им, дори прислугата все чакаха да получат одобрението на Шарис. Леля им Софи предпочиташе Шарис, защото ѝ напомняше за скъпата ѝ, рано споминала се сестра. Тя не бе красива, но с високия си ръст, с цвета на косите и лицето си, тя се открояваше и го правеше царствено, сякаш по право ѝ принадлежеше да бъде център на вниманието.

Стефани никога не бе завиждала на сестра си заради късмета ѝ.

Напротив – обичаше я нежно. Но сега предстоеше Шарис да получи онова, което Стефани желаше най-много на света: Джоуел Парингтън. Болеше я от копнеж по него. Болеше я, че не може да го има, защото Шарис всъщност не се интересуваше от него.

Именно тази горчивина трябваше да понесе. Сестра ѝ не обичаше Джоуел. А и той никога не гледаше Шарис така, както гледаше Стефани: с възхищение, което не винаги успяваше да прикрие. Ако имаше възможност, тя не се съмняваше кого би избрал. Но той никога не бе имал право на избор. Както и Шарис, макар че би се борила за себе си, ако ѝ се наложеше.

Нямаше смисъл да се моли за чудо, когато до сватбата оставаха два месеца? Сърцето ѝ бе разбито и нищо не бе в състояние да ѝ помогне. Младоженците възнамеряваха да се преместят в къща по-надолу на същата улица. Как щеше да издържа да ги вижда често, да знае, че... Не, нямаше да го понесе.

Стефани отвори чекмеджето на бюрото и измъкна листата, които натика вътре. Беше изрязала от вестник „Ню Йорк Таймс“ обявата за съпруги. След като нямаше да получи Джоуел, щеше да се омъжи за някого, който живее далеч, където никога повече няма да види Джоуел. Написа три писма – две до мъже, пуснали обявите, и едно до агенция, която уреждаше подобни бракове.

Стефани отново прегледа писмата. Бе поукрасила добрите си качества и умения. Защо бе излъгала? Нищо не ѝ липсваше. Щеше да бъде нечия чудесна съпруга. Защо да не изпрати поне едно от писмата? Да остане в Ню Йорк, означаваше напълно да разбие сърцето си.

Стефани отново взе вестникарската изрезка. Имаше обява от фермер в Аризона. Опита се да си припомни какво бе учила: да, аризонските земи са доста далеч. А и фермер щеше да е напълно подходящ. Нищо чудно да се окаже един от новозабогателите от отглеждането на добитък, за които бе чувала.

Прочете цялата обява. Една година не ѝ достигаше, за да отговаря на изискванията, но какво толкова, ако послъже и твърди, че е на осемнадесет. „Да е силна и здрава.“ За здрава – беше здрава, но никога не ѝ се бе налагало да провери дали е силна. „Да работи усилено.“ Е, можеше да го стори, но щеше да настоява и за прислужници – най-малкото половин дузина. „Да изпрати снимка.“ Аха! Значи мъжът държеше да е наясно какво точно ще получи и очевидно се надяваше на нещо повече от обикновено момиче.

Стефани се усмихна. Измъкна нов лист хартия и започна да пише

писмо до Лукас Холт.

Шарис влезе в кабината на баща им. Огромен портрет на майка им украсяваше стената зад гърба му. Знаеше, че той често се обръщаше в коженото си кресло, за да се вгледа в портрета. Ако някога мъж бе скърбял, то това бе Маркус Хамонд, който отказа да се ожени повторно, защото никоя жена не бе в състояние да се сравни със покойната му съпруга. Приятелите му отдавна се бяха отказали да го сватосват и го оставиха със спомените му, на които така държеше.

Седеше зад бюрото и преглеждаше документи. Шарис знаеше малко за деловите му въпроси – само това, че бяха разнообразни: компания за каучук, пивоварна, компания за мебели, фирма за внос, десетки складове и административни сгради.

Баща ѝ не възнамеряваше да ѝ предаде управлението на своя бизнес. Тя не бе подготвяна за подобно нещо. Именно това бе основната причина съпругът ѝ да отговаря на изискванията му. Един ден този мъж щеше да контролира всичко, изградено от Маркус Хамонд.

Маркус вдигна глава и Шарис се усмихна.

– Не исках да те безпокоя, татко, но търся Чарли. Не си ли го виждал случайно?

Ясни сини очи искряха под тъмнорусите вежди.

– Тук? Знаеш, че не е желан в кабинета ми. А и той го знае.

– Питам само дали си го виждал, татко.

– Не, не съм. И се надявам никога повече да не го видя – отвърна той троснато. – Пази го да не се мярка пред очите ми, Риси.

– Да, татко.

Шарис въздъхна и се отправи към кухнята. Безполезен лентяй, бе казал баща ѝ по адрес на Чарли. За нищо неспособен уличен негодник. Ала Шарис се привърза към Чарли много повече, отколкото бе очаквала, след като го намери бит и ранен, и положи грижи да му възвърне здравето.

Шарис бе избрала неподходящ момент да се появи в царството на прислугата. Дочу сподавен плач, после – високо стенание. Отвори вратата на кухнята: готвачката мигом се захвана с тенджерите, а Джени, отбила се за чаша чай, го изпи на един дъх и бързо излезе, за да се качи отново горе. Помощничката на готвачката яростно започна да бели картофи.

Други две жени стояха близо до масата: госпожа Етертън, икономката на семейство Хамонд, и новата прислужница за долния етаж, която Шарис бе виждала досега само веднъж. Именно това крехко същество

ридаеше така силно. В краката им лежеше счупена чаша от кобалтово-синия сервиз за чай, който майката на Шарис бе донесла от Франция. Тя и сестра ѝ Софи бяха израснали там. Чашата бе една от осемте, които Шарис нареди да се опаковат, за да бъдат изпратени в новия ѝ дом. За нея те представляваха част от безценно съкровище, което възнамеряваше да предаде един ден на своите деца.

Шарис се наведе да вдигне парчетата и сърцето ѝ се сви. Останали-те седем чаши бяха на плотта, а до тях стоеше картонена кутия. Въздъхна. Ако не бе решила да ги пренесе в новия си дом, още щяха да стоят невредими в трапезарията.

При вида на изражението ѝ новата прислужничка отново избухна в плач.

– Не исках да я счупя, госпожице. Случайно стана, кълна се. Не ѝ позволявайте да ме изгони.

Шарис погледна към строгото лице на госпожа Етертън.

– Вече я освободих, госпожице Хамонд – осведоми я икономката. – Трябваше да го направя по-рано. Ако това момиче не чупи нещо, то прекарва времето си в мечти посред бял ден и не върши никаква работа.

– Щом като непрекъснато чупи нещо, не е трябвало да ѝ се повери опаковането на сервиза от майка ми – отбеляза Шарис остро.

Лицето на госпожа Етертън почервения, а младото момиче се обади:

– О, Моли трябваше да ги опакова, госпожице, но тъй като е болна от три дни, ме помоли да ѝ помогна, за да не изостава много със задачите си.

– Значи сама си решила да... Извинявайте, госпожо Етертън – промълви Шарис.

Икономката се изпъчи с достойнство и кимна.

– Дайте ми още един шанс, госпожице. Кълна се, че ще работя по-усилено. Не мога да се върна във Файв Мойнтс. Моля ви, не ѝ позволявайте да ме изгони.

– Файв Пойнтс? – обади се госпожа Етертън вбесена. – Каза, че идваш от ферма в северната част на щата. Значи си ме излъгала?

– Нямах да ме наемете, ако знаехте, че идвам от Файв Пойнтс.

Този разговор не бе по вкуса на Шарис. Не винеше момичето, че е така разстроено. Самата тя дори не бе минавала край Файв Пойнтс, но знаеше за този район и Манхатън – там бяха най-ужасните бордеи на града и хората живееха в рухнали мръсни сгради. Никой не можеше да мине необезпокояван по онези улици. Бедното момиче, едва ли имаше повече от петнадесет години. Израсло там, правеше отчаян опит да се

отскубне.

– Ще ѝ дадете ли още една възможност, госпожо Етертън? – попита Шарис импулсивно.

По лицето на икономката се появиха червеникави петна:

– Но госпожице...

– Всеки има право да опита отново – прекъсна я Шарис решително.

Обърна се към момичето: – И в бъдеще бъди по-внимателна.

– О, благодаря ви, госпожице!

– И така, някой да е виждал Чарли? – попита Шарис.

– В килера е – обади се готвачката.

– Как не се сетих! – възкликна Шарис.

И наистина, Чарли лежеше на хладния под до парче отмъкнато пиле. Без дума повече Шарис го взе на ръце и напусна кухнята. Едрият котарак се стуши на сигурно място в ръцете на господарката си.

ВТОРА ГЛАВА

Стефани остави току-що прочетеното на глас писмо. Погледна пре-дизвикателно към Трудни Бейкър – най-добрата си приятелка.

– Сега вярваш ли, че не лъжа и ще се омъжа в най-скоро време? Преди да е изтекъл месеца, ще съм госпожа Лукас Холт.

Двете момичета бяха почти еднакви на ръст и вид, но очите на Тру-дни бяха зелени. Смяташе, че шестте месеца – с толкова беше по-голяма – са от съществено значение. А и по темперамент бе по-агресивна. И двете признаваха, че тя е по-дръзката и затова сега ѝ бе така трудно да се примири с новината.

Ако не бе видяла със собствените си очи билетите за дилижанса и влака щеше да е убедена, че най-добрата ѝ приятелка я баламосва.

– Е? – попита Стефани.

Трудни насочи отговора си към онова, което смяташе за най-важно:

– Едва ли ще е привлекателен. Сигурно е толкова грозен, че никоя жена там не ще да го погледне. Затова е пуснал обява за съпруга.

– Глупости, Трудни. Може да е точно обратното: не е успял да наме-ри достатъчно красиво момиче за себе си там.

– Самозалъгваш се, Стеф! Ти му изпрати своя снимка, но защо не поиска и той да стори същото?

Стефани прехапа устни.

– Поисках му – призна тя, – но той не ми изпрати, а и не спомена нищо по въпроса.

– Виждаш ли! Той е грозен и стар и знае, че няма никакъв шанс, ако видиш как изглежда.

– По-вероятно е просто да няма снимка.

– Стеф, просто признай, че не си дообмислила нещата докрай.

Стефани доби още по-упорито изражение, а Трудни продължи:

– И защо избра точно него? Тук има десетки мъже и те с радост ще се оженят за теб. Мъже, които познаваш, а не някакъв напълно непоз-нат. Какво от това, че Лукас Холт е изпратил билетите? Още не означа-ва, че трябва да заминеш. Върни му билетите. Какво може да направи?

Стефани изглеждаше окаяна.

– Не разбираш ли, Трудни? Единственият мъж, когото желая, ще се венчае за сестра ми. Трябва да постъпя така. Сватбата на Шарис е след-ващата седмица. Не възнамерявам да съм тук и да присъствам.

– Значи бягаш.

Стефани се загледа в пода.

– Щом искаш, приеми, че бягам.

Труди свъси вежди.

– Не те ли е грижа за възможността да бъдеш нещастна през останалата част от живота си?

– Примирила съм се – отвърна Стефани с въздишка.

– Нищо ли не си предприела, за да промениш нещата? Не си ли разговаряла с баща си? Защо не сподели със сестра си? Друг освен мен знае ли?

– Не, не и не! Нищо няма да се промени, а само ще се почувствам унижена. Баща ми не гледа на мен сериозно. Смята, че съм още дете. А не бих допуснала Шарис за узнае. Не желая да ме съжалява.

– Но тя ти е сестра, а не враг! Обича те и може да ти помогне.

– Нищо не може да направи.

– Откъде знаеш? Теб те е страх да кажеш на баща си, но тя вероятно ще събере смелост.

– Не би посмяла – прекъсна я Стефани, защото Труди не познаваше добре Маркус Хамонд.

– Тя има опит в светските дела, Стеф, и не позволява събитията да я командват, както правиш ти.

– Само се преструва, че не позволява – възрази Стефани убедено.

– Ами ако Шарис откаже да се омъжи за Джоуел? Очевидно не го обича.

Стефани се усмихна измъчено.

– Никой не смее да се противопоставя на баща ни, поне Риси или аз.

– За Бога, Стефани Хамонд, решила си дори да не опиташ, така ли? – отбеляза Труди разпалено. – Аз не бих се отказала без борба. Бих сторила всичко по силите се, за да постигна желаното.

Стефани сви рамене, а Труди продължи:

– От теб се иска само да кажеш на сестра си истината. Тя всъщност не го обича, така че няма да направи кой знае каква жертва. Ти самата ми довери, че не я интересува особено и се отнася към собствената си сватба като към поредния летен бал. Тя се държи с него сякаш й е брат. Ако го обича, то определено го прикрива доста умело.

– Не, не го обича. Сигурна съм.

– Тогава защо да не ти помогне?

– Труди, престани! Няма начин да се направи каквото и да било.

– Ами ако има? Например да отмени сватбата и накрая ти да се омъжиш за Джоуел? Дори всичко да се провали, нека тя да избяга. Така поне сватбата със сигурност няма да се състои.

– Това е лудост, Труди – но всъщност се ядосваше на себе си, защото ѝ се искаше Шарис да замине, а не тя. Лукас Холт вероятно бе стар и грозен и тя наистина щеше да бъде нещастна с него. Толкова бе оплескала нещата. Усети, че е готова да заплаче.

– Е, може би ще се опитам да споделя с Риси какво ми е – обади се тя плахо.

– Това са първите ти разумни думи днес – усмихна ѝ се Труди с облекчение.

– Лека нощ, Риси.

– Лека нощ, Джоуел.

Шарис затвори очи и зачака обичайната небрежна целувка, с отчаяната надежда поне този път да изпита някакво чувство. Не успя. Нямаше сила в ръцете, които обгърнаха раменете ѝ, нито възторг в устните, леко докоснали нейните. Той никога не я бе притиснал към себе си и тя си даде сметка, че всъщност не знае какво е да си в прегръдките на мъж. И Антоан Готие никога не я бе държал страстно. Беше обсипвал ръцете ѝ с целувки и милувки, както правят французите. Но дори и така допирът на устните на Антоан до дланите ѝ бе разпалил повече страст у нея, отколкото всичко, сторено от Джоуел.

Не винеше Джоуел. След като Антоан я унизи, тя се закле никога повече да не обича – и бе приела клетвата сериозно. Така се чувстваше по-добре и нямаше начин да бъде наранена отново.

Застанала пред входната врата, тя въздъхна, докато наблюдаваше как Джоуел се спуска по стълбите и се отправя към каретата си. Беше толкова красив. Лицето му бе почти толкова бяло, колкото нейното. Тънките му мустаци винаги бяха изрядно поддържани. У него нямаше арогантност, а това беше важно за нея. Арогантността на баща ѝ, щеше да ѝ стигне за цял живот. Джоуел имаше благ характер и бе чаровен. Какво повече да желае?

Кого заблуждаваше? Въобще не бе ласкателно един мъж дори да не се преструва, че те желае. Антоан поне се преструваше. Не, нямаше да ги сравнява. Джоуел ни най-малко не приличаше на измамния Антоан. Причината вероятно бе у нея. Високият ѝ ръст и слабото ѝ момчешко телосложение възпираха мъжете. Просто не бе женствена и ѝ липсваше

онова, което разпалва мъжката страст.

О, някои мъже я гледаха с неприкрита похот, но тя се пазеше от тях. Те бяха като Антоан – мъже, изкушавани от мисълта, че могат да посегнат на женската невинност. Е, поне нямаше да се сблъска с това, когато се омъжи.

Следващата седмица щеше да бъде госпожа Джоуел Парингтън. И въпреки всичко нито той я обичаше, нито тя него. Нямаше значение. Не възнамеряваше да обича отново, затова нямаше значение.

ТРЕТА ГЛАВА

Маркус Хамонд усети как кръвното му се покачва. Гледаше гневно по-голямата си дъщеря, но очевидното му недоволство този път не я караше да трепери. Седеше по нощница пред бюрото срещу него и също го гледаше разярено. Той не можеше да повярва на очите си. Толкова много му напомняше за покойната му съпруга. Но нямаше намерение да отстъпи пред този бунт.

– Прибери се в стаята си, Шарис!

Големите й аметистови очи се разшириха още повече.

– Искаш да кажеш, че дори няма да го обсъдим?

– Точно така!

Брадичката й се вирна и тя се настани по-удобно в креслото.

– Няма да си легна, докато не уредим този въпрос.

– Няма? За Бога...

– Ще ме изслушаш ли поне? – прекъсна го Шарис с умолителен тон.

– Да слушам още глупости? Изобщо не възнамерявам да го сторя!

– Нима не разбираш? Вече не мога да се омъжа за Джоуел. Как да го сторя, когато знам, че Стефани го обича?

– Стефани е още дете – срязва я баща й. – Прекалено малка е да знае нещо за любовта.

– Тя е на седемнадесет, татко – напомни му Шарис. Мама не е ли била на седемнадесет, когато сте се оженили?

– Не намесвай майка си в тази история – предупреди Маркус разгорещено.

– Ако просто ме изслушаш... Не изпитвам чувства към Джоуел, а Стеф го обича. Защо трябва да се омъжвам за него, при положение че тя го желае?

– Защото беше редно въпросът да се повдигне, когато уточнявахме, че ще се омъжиш за него, а не сега – седмица преди сватбата. Ти бе напълно склонна да се венчаеш за момчето, преди сестра ти да направи вятърничавите си признания. Вече е прекалено късно, Шарис.

– Иде ми да вия! – извика Шарис гневно и с това шокира баща си още повече. – Познаваме се добре със семейство Парингтън. Бащата на Джоуел е най-добрият ти приятел, и то от още преди да се родя. Ако обясниш на Едуард, той със сигурност ще разбере.

– Как ли пък не – изръмжа Маркус, отвратен от мисълта, че се налага да съобщи подобно нещо на най-добрия си приятел. Що за идея! – Не желая да слушам нищо повече по въпроса.

– Но, татко...

– Казах, не желая! – надигна се той от стола с целия си застрашителен ръст и Шарис пребледня. – Не си толкова голяма, че да не те напескам, Шарис Хамонд, и, за Бога, точно това ще направя, ако отново ми споменеш тези глупости!

Шарис не отговори. Смелостта ѝ се изчерпа и тя побягна от стаята. Сърцето ѝ биеше лудо. Не знаеше откъде бе събрала сили да се опълчи срещу баща си. Но да му противоречи след онази заплаха... Невъзможно. Знаеше, че няма да е лесно да повдигне въпроса пред баща си, но не очакваше да ѝ откаже така свирепо, поне можеше да я изслуша. А той я заплаши с бой! Потрепери.

Стефани бе в стаята си; седеше напрегнато на ръба на леглото и чакаше Шарис.

– Съжалявам, Стеф – бяха единствените ѝ думи.

Младото момиче се разплака.

– Знаех, че няма смисъл. Казах го на Трудни, но тя бе толкова сигурна, че ще успееш да направиш нещо.

Шарис се приближи до леглото и се опита да утеши сестра си.

– Моля те, не плачи, Стеф. Татко може да премисли и...

– Ако е казал „не“, никога няма да промени решението си – изхлипа Стефани. – Въобще не биваше да споделям с теб. Най-добре да бях напуснала, както възнамерявах.

– Да напуснеш? – Шарис се усъмни, че е чула правилно. – Какво значи това?

– Няма значение – подсмъркна Стефани.

– Не е нужно да ходиш никъде, Стеф.

– Така ли смяташ? – срязва я Стефани гневно, защото възприе утешението като съжаление. – За твое сведение един мъж чака да се ожени за мен – веднага, в Аризона. Имам билети дотам. Може дори да се омъжа преди теб – довърши тя, без да е съвсем сигурна колко е пътят до Аризона.

– Но къде си срещнала този мъж?

– Аз... Всъщност още не съм го срещнала. Само сме си писали.

– Какво?

– Не се шокирай толкова. Хората често го правят. В западните територии има недостиг на жени, ако не знаеш. Как иначе онези смели

мъже да си намерят порядъчни съпруги?

Стефани говореше всичко, което ѝ се струваше логично, за да се защити. В действителност знаеше толкова малко за западните територии и браковете по обява, колкото и Шарис. Но не искаше сестра ѝ да се досети за това, нито за страха ѝ да отиде при Лукас Холт.

– Искаш да кажеш, че се готвиш да се омъжиш за мъж, когото дори не познаваш? Да прекосиш цялата страна.... Стеф, как си могла да измислиш подобно нещо?

– А как да остана тук, след като ти се омъжиш за Джоуел? Не съм в състояние. Ще тръгна още утре и да не си посмяла да ме спреш.

– Това е изключено. Ти си толкова неподготвена, Стеф. Вероятно ще се загубиш още преди да стигнеш гарата.

– Само защото си била в Европа не означава, че единствено ти знаеш как се пътува – срязва я Стефани. – Ходила съм до леля Софи. Ще се оправя.

– Ходила си при леля Софи заедно с татко и мен. Никъде не си пътувала сама. И... О, Боже... Да ти хрумне да се омъжиш за напълно непознат! Не, няма да го позволя.

Стефани гневно присви очи.

– Готова си да ме принудиш да остана тук и да гледам как се венчаваш за Джоуел? Толкова ли си жестока?

– Стеф!

– Обичам го! – Нови сълзи напиреха в очите ѝ. – Аз го обичам, а ти ще се венчаеш за него! Нали ти е ясно – продължи тя с горчивина, – че само твоето отсъствие може да осуети сватбата следващата седмица? Е, ще приемеш ли да заминеш вместо мен? Едва ли. Бързо се отказа да убедиш татко. Не очаквам да имаш смелостта да му се противопоставиш, като избягаш от вкъщи.

– Той заплаши да ме набие – пророни Шарис тихичко.

– О! – възкликна Стефани.

– Чакай – извика Шарис импулсивно. – Защо да не замина аз? Така всичко ще се нареди. Татко ще разбере, че наистина не съм готова да се омъжа за Джоуел, а и мен няма да ме има само докато се примири с това.

– Наистина ли така мислиш, Риси? – попита Стефани с плаха надежда. – Би ли сторила това за мен?

Шарис се замисли. Баща ѝ щеше да побеснее. Вероятно щеше да се наложи да отсъства месеци. Но поне няма да е виновна за нещастията на сестра си.

– Защо не? – попита тя смело. – Ще замина при леля Софи.

Стефани поклати глава.

– Татко ще те потърси първо там. Нали си наясно? Няма да допусне да изчезнеш, без да си даде труда да те открие.

– Божичко – свъси вежди Шарис. – Чакай да помисля.

– Би могла да използваш билетите, с които разполагам.

– Да замина за Аризона? Глупости, Стеф. Не е нужно да ходя толкова далеч.

– Но къде другаде можеш да отседнеш? Така поне Лукас Холт ще се грижи за теб, докато ти изпратя съобщение, че облаците са се разсеяли, и можеш да се прибереш къщи.

– Да си грижи за мен? – сепна се Шарис. – Та този мъж очаква съпруга, а не гостенка. А освен това чака теб, не мен.

– Той всъщност не знае кого чака. Изпратих му снимка, но на нея сме ти, аз и татко... Онази, дето ни я направиха, след като се върна от Европа. Пропуснах... да уточня, коя точно съм аз.

Ако Шарис имаше намерение да прояви добрината да се махне, Стефани предпочиташе тя да замине далеч, толкова далеч, че баща им да няма възможност да я открие. Аризона ѝ се струваше подходящо място.

– В писмата се подписвах С. Хамонд – продължи тя, – значи няма да разбере, че ти се появяваш вместо мен. А и не е необходимо да знае, че не възнамеряваш да се омъжиш за него.

– Искаш да кажеш да го измамя?

– Е, той не очаква да се венчаем веднага. Пише, че първо ще трябва да ме одобри. След известно време ще обявиш, че не се получава и няма да се жените.

Шарис беше потресена.

– Не мога да го подведа.

Стефани не се предаваше:

– Ще разполагаш с пари, за да се погрижиш за себе си, нали?

– Имам бижутата си. Ще съумея да се издържам с тях известно време.

– Ще ги продадеш?

– Ако е необходимо.

Стефани се замисли. Защо настояваше сестра ѝ да прави всичко това за нея? Но се сети за Джоуел и подтисна съвестта си.

– Вероятно няма да получиш истинската им стойност – отбеляза тя.

– Не разбирам защо все пак не се възползваш от гостоприемството на

Лукас Холт. Споменах ти, че е фермер. Сигурно е богат. Би могла да си поживееш царски.

– Престани, Стеф. И през ум не ми минава да се възползвам от този човек. Но все пак ще взема билетите за влака, за да се добера дотам. – Изненадана от собствената си дързост, Шарис се засмя. – Да отидем в стаята да ми помогнеш за багажа. Ако ще заминавам, трябва да стане рано сутринта. Веднага щом татко тръгне за кантората.

– Как да ти се отблагодаря, Риси? – проплака Стефани.

– Като при първа възможност станеш госпожа Джоуел Парингтън. Нямам нещо против да ме няма известно време, но все пак не искам да трае прекалено дълго. – Тя се усмихна тъжно. – В края на краищата Ню Йорк е несравним. Обичам този град и ще ми бъде мъчно за него.

Стефани се засмя:

– Ще бъдеш отново тук, преди да се усетиш.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бенджамин Уискърс стоеше зад бара и бавно бършеше бирената халба. Не сваляше очи от Лукас Холт, който стана, отиде до люлеещите се врати, надникна навън и отново се върна на бара. Изпи и третото си уиски, а вече пети път бе надничал навън. Бен копнееше да го попита какво очаква, но не смееше. Постоянно му се налагаше да си припомня, че това е добрият, а не лошият от братята Холт.

Ако Бен не бе присъствал, когато Слейд Холт застреля Фърал Слоун, нямаше да е толкова предпазлив спрямо Лукас Холт. Но беше там и видя как Слейд хладнокръвно застреля Фърал и си тръгна без капчица съжаление. Слейд Холт бе опасен мъж. А този пред него сякаш му бе одрал кожата. Нали бяха близници. Човек неволно потръпваше.

Мнозина в градчето харесваха Лук. Не че не вярваха на историите, които се носеха за Слейд, но просто първо бяха срещнали Лукас и макар двамата братя да си приличаха като две капки вода, по характер бяха различни като деня и нощта.

Лукас извади нещо от джоба си, намръщи се и отново го прибра. Бен забеляза, че го прави вече за трети път. Мъжът с нищо не показваше, че може да бъде и сговорчив. Обикновено разговаряше любезно, но не и днес. Пресушаваше уиски след уиски и изглеждаше напрегнат.

Преди две години Лукас пристигна и се засели в градчето. Мнозина останаха направо поразени. Чудеха се, защо е избрал точно Нюком, но никой не зададе гласно въпроса. Междувременно железопътната линия ги подмина и доста хора бяха склонни да се махнат оттук. А Лукас Холт купи от стария Джонсън ранчото на пет километра от градчето. Живееше затворено и не създаваше неприятности. Вероятно, ако го опознаеше, щеше да се окаже добър човек, но Бен така и не се сприятели с него. Неизменно го свързваше със Слейд.

След като Лукас се засели тук, се появи и Слейд Холт. Не се вясваше често, но присъствието му винаги пораждаше доста приказки. Не пропускаше да се отбие в градчето, когато наминаваше при брат си. Появеше ли се, всички утихваха. Всякакви спречквания и караници преставаха, докато Слейд не поемеше по пътя си.

По дяволите, никой дори не дръзваше да подметне нещо за онзи полуиндианец, който работеше за Лукас. Та кой не бе виждал Били Улф да пристига в градчето заедно със Слейд? Не беше трудно да се забележи,

че са приятели. Слейд доведе Били при Лукас, защото имаше славата на изкусен ловец на мустанги, а Лукас се занимаваше точно с това – с отглеждаше коне. Поради всичките неприятности, които онези апахи дезертъори от резервата причиняваха, полуиндианецът щеше да бъде изхвърлен от градчето, ако не бяха братята Холт. Заради тях никой дори не смееше да погледне накриво Били Улф.

Лукас отиде до вратата за пореден път и Бен не се стърпя повече:

– Чакаш ли някого, господин Холт? Забелязах, че все надничаш към улицата.

Лукас прикова зелените си очи в Уискърс.

– Чакам един човек да пристигне с дилижанса от Бенсън.

– Нали не е брат ти?

Лукас се ухили, доловил тревожните нотки в гласа на кръчмаря.

– Не, Уискърс, брат ми няма да се появи скоро. Днес чакам да ми пристигне булката.

– Булката...? Това се казва работа! – Бил бе прекалено развълнуван, за да е предпазлив. – Няма начин Сам Нюком да не се зарадва, когато узнае.

– О!

– Не ме разбирай погрешно – поправи се Бен бързо. – Няма начин да не си забелязал как, макар че не са женени кой знае колко отдавна със Сам, жена му не откъсва очи от теб. Не че Сам е от ревнивите, но все пак обича да се знае, че неговото си е негово. Няма начин да не се зарадва, че и ти ще се сдобиеш с жена.

Лукас не отвърна нищо, но вътрешно беснееше. Бен бе уловил бика за рогата. Причината Лукас да е тук сега и да чака бъдещата си съпруга бе Фиона Нюком. Нямаше да се забърка в подобна каша, ако не беше тя. Не че двамата не бяха прекарвали приятни часове, когато той се засели по тези места, а тя все още беше Фиона Тейлър, съдържателка на единствения хотел в града. Никога не я подведе, че търси нещо друго освен малко развлечение. Но тя искаше да се омъжи! Когато отказа дори да обсъжда този въпрос, тя се впусна да прелъстява Самуел Нюком.

Сам знаеше, че Фиона е при него, заради любовния си неуспех, и това го терзаеше. Преди Фиона да се появи, отношенията на Лукас със Самуел Нюком бяха приятелски. По ирония на съдбата – заради Слейд. Богаташът се чувстваше някак задължен на Слейд, че го е отървал от Фърал Слоун. Слоун бе като трън в очите му.

Всичко вървеше според начертания план, докато не се появи Фиона. Тъй като Лукас идваше от изток и очевидно имаше повече пари,

отколкото можеха да се изкарат от отглеждането на коне, Сам сметна, че Лукас знае за какво говори, когато спомена онези малки начинания, чакащи вложения. Сам също желаше да участва. И когато начинанията им донесоха печалба, Лукас лесно уговори Сам за следващи, по-големи вложения.

Все още не бе приключил със Сам Нюком, а сега нямаше да е толкова лесно да довърши мъжа. Приятелският интерес на Сам към Лукас поохладня заради Фиона. Както Били Улф каза, Сам никога нямаше да е спокоен, докато Фиона копнееше за Лукас.

И въпреки това Лукас не биваше да допуска Били да го уговори да се ожени. Първия път подмятането му прозвуча разумно, но тогава си бе пийнал малко и всички доводи на Били през онази нощ изглеждаха логични.

– Нюком ще продължи да те дебне, докато е наясно, че тя все още те желае, и има опасност да избягаш с нея. Но ако се обвържеш, ще реши, че си се укротил. Ще престане да се терзае. Трябва да приспиш бдителността му и женитбата е единственият начин.

Той не искаше съпруга. Какво от това, че когато наблюдаваше Били и жена му Уилоу заедно, понякога изпитваше копнеж и той да има семейство? Беше така просто защото животът в ранчото бе самотен. Нямаше навика да се засядява на едно място, още по-малко в такъв затътен край. Беше свикнал да разполага с жени, когато поиска. Щом приключеше тук, щеше да се махне. Но как, ако е женен?

Затова Лукас започна да го увърта. Вместо да се огледа наоколо и да си избере съпруга, която знае какво я очаква, писа на адвоката си и разпреди да пусне обява във вестниците из източните щати. Надяваше се, че момиче от изток ще се ужаси, като разбере какъв е животът тук. Правеше си сметката тя много бързо да пожелае да я прати обратно, което той с радост щеше да стори, след известно време. Именно там бе проблемът. Трябваше да я задържи достатъчно дълго, за да довърши започнатото.

За пореден път извади снимката от джоба. Ако си дадеше сметка колко често го бе правил през изминалите седмици, щеше доста да се ядоса. Погледът му се плъзна от евентуалната му „съпруга“ към другото момиче на снимката. Тя стоеше царствено, с изправени рамене и изпъчени напред малки гърди. Имаше величествена осанка, а по лицето ѝ се четеше надменност. Изглеждаше слаба като тръстика, но въпреки това още щом я погледна на снимката, тя събуди интереса му.

Лукас почти се бе установил на момиче от Филадельфия, но получи

снимката и писмото от госпожица Хамонд. Веднага разбра, че именно тя му трябва. Дрехите ѝ говореха за богатство, а Лукас от опит знаеше, че разглезените богаташки дъщери нямат понятие какво означава тежка физическа работа. Едно богато момиче щеше да се ужаси от тежкия живот, който той предлагаше. Само че не преставаше да се чуди, защо жена с чара на госпожица Хамонд е готова да се омъжи чрез обява.

Нямаше нищо против едно красиво същество да се навърта наоколо известно време. Но красива или не, не възнамеряваше да се възползва от прелестите ѝ. Ако пристигнеше девствена, такава щеше да се върне. Дори да не беше, не желаше никакво обвързване с нея, за да не ѝ хрумнат разни идеи или да реши, че е чест за нея да го приеме.

Лукас си даде сметка, че отново се взира в снимката и, ядосан на себе си, бързо я прибра. Пак отиде до вратата, но от дилижанса нямаше и следа. Зачуди се как ли израслата в града госпожица Хамонд е възприела Аризона, където слънцето направо те опича, където се случва да яздиш седмици наред, без да срещнеш жива душа. Ухили се. Не, на едно богато, нежно гледано момиче от Ню Йорк определено нямаше да му допадне тук.

ПЕТА ГЛАВА

Шарис размахваше кърпичката във въздуха с надеждата мократа материя да се охлади малко, преди отново да я поднесе към челото си, ала напразно. Неприятно ѝ бе да се бърше с парче плат, подгизнало вече от пот, но нямаше какво да стори. Бельото и блузата с дълги ръкави бяха залепнали за тялото ѝ, а косата на челото и слепоочията не се побираше в стегнатото боне, така че и тя бе полепнала по лицето.

Реши да не се притеснява как изглежда. И без това умишлено посмачка вида си, за да не я закачат във влака – преди да напусне дома си, дори зае от една прислужница чифт очила. Те отдавна бяха счупени и захвърлени, но нямаше значение, защото и без тях не приличаше на нищо.

Как така се обърка всичко? Продължаваше да не вярва, че са ѝ останали само два долара. Щяха да ѝ стигнат колкото да плати едно ядене, ако дилижансът спре, преди да пристигне в Нюком. През целия път ѝ сервираха отвратителна храна и отслабна, а това никак не ѝ отиваше. Нищо чудно Лукас Холт да ѝ хвърли един поглед и да я отпрати.

Не биваше да е на това горещо, ужасно място. Трябваше да се е настанила в закътано малко градче, с Чарли за компания. Горкичкият Чарли. С дългата си козина той страдаше дори повече от нея: космите падаха на шепи, лежеше почти като умрял и не преставаше да диша тежко. Откъде да се сети, че тук е такава непоносима жега? Нищо не знаеше за тези места. Но дори и да бе подозирала това-онова, нямаше да тръгне без Чарли.

Все още не вярваше, че Стефани е постъпила така с нея. Шарис помемаше целия риск, включително гнева на баща им, и то все заради Стефани. Защо сестра ѝ реши да направи нещата още по-трудни за нея? И все пак успя да уговори Шарис да замине чак за Аризона. Стана още поужасно, когато откри липсата на бижутата. Спомняше си как подаде чантичката с бижутата на Стефани, докато наместваше Чарли в кошничката за пътуване. След като напусна къщата, нито за миг не остави съкровищата си и дори ги пхна под полата, когато задрямва за малко във влака първия ден. Откри липсата чак когато зарови из чантичката, за да намери писмото на господин Холт. Защо Стефани бе взела скъпоценностите ѝ? Мисълта, че се намира така далеч от дома я ужасяваше, а сега и не разполагаше с пари да се прибере. Щеше да се наложи да почака,

за да разбере що за мъж е Лукас Холт.

Нямаше как да добие ясна представа от писмото. Доста арогантно звучеше уговорката, че той настояваше да мине известно време, докато разбере дали я одобрява достатъчно, за да се венчаят. Е, можеше пък да се окаже от полза, ако се наложеше да разчита на него за известно време. Щеше да използва предупреждението и да отлага сватбата колкото се може по-дълго. Щеше да се надсмива над всичко, свързано с него и начина му на живот, та да не се изненада прекалено от твърдението ѝ, че нищо няма да излезе от един брак. А от всичко, видно дотук в Аризона, включително и дръзките мъже, тя смяташе, че няма да ѝ се наложи да се преструва кой знае колко.

Огромният, ярко боядисан дилижанс се наклони, докато прекосяваше почти пресъхналото корито на река, само тук-там се мяркаха тинести гьолчета. Той побираше девет души, но в момента пътуваха едва четирима. Само Шарис щеше да слезе в Нюком. Разполагаха с предостатъчно място и никой не възрази, когато извади Чарли от кошничката, но така се втреничиха в него, сякаш никога не бяха виждали домашна котка. Може и така да беше. Тя самата не зърна друга котка, откакто се прекачи на влака в Канзас.

Напред се очертаха планини, обрасли с дървета. Това така изненада Шарис след пустошта, голите скали и нит учите, че въобще не забеляза градчето, докато кочияша не се провикна:

– Пристигаме в Нюком. Един час престой.

Стомахът на Шарис се сви. Суетата ѝ се пробуди и тя съжали, че не се преоблече при последното спиране. Впрочем, не го бе правила истински, откакто напусна родния си дом. Бе възприемала услугите на Джени за нещо естествено, а сега се оказа, че е облечена с блуза, която не можеше да съблече сама.

Шарис се взе в ръце и си напомни, че не идва, за да прави добро впечатление. И слава Богу, защото се чувстваше така зле, както и изглеждаше. Годишите на благовъзпитано поведение обаче я заставиха да си облече самото веднага щом настани Чарли в кошничката.

Приключи със закопчаването в момента, когато дилижансът спря.

Някакъв великан сякаш изскочи от прахта наоколо и започна да помага на пътниците да слязат. Шарис го зяпна с отворена уста, но извърна бързо глава, защото се сети, че е неприлично. Подаде му разсеяно ръка, за да ѝ помогне да слезе, и се зачуди кой от мъжете, застанали наоколо, е Лукас Холт.

– Боже, мътните да ме вземат!

Шарис се извърна отново към великана. Той не пускаше ръката ѝ.

– Дано! – обади се тя високомерно.

Той се смути.

– Образно казано, мадам.

– Знам – увери го тя хладно и се изненада, когато той се ухили.

Стъпила вече на земята, Шарис остана още по-смаяна от високия му ръст и широките рамене. Караше я да изглежда направо дребна – неизпитвано досега чувство. Баща ѝ бе висок, но в сравнение с мъжа пред нея би приличал на джудже. Да не би да бе попаднала в страна на великани? Не. Огледа се наоколо и видя мъже с обичаен ръст. Само този, който я гледаше някак собственически, бе така висок.

Сърцето ѝ прескочи един удар. Това не можеше да е Лукас Холт!

– Да не би да сте...?

– Лукас Холт. – Той се засмя още по-широко, при което се разкриха равни бели зъби. – Няма защо да питам вие коя сте, госпожице Хамонд.

Дори в най-смелите си мечти Шарис не си бе представяла Лукас Холт така мъжествен, така изваян и толкова едър. Долови прикрита арогантност у него и, Господи, така ѝ напомни за баща ѝ. Мигом реши, че е абсурдно да си позволи да му каже истината, дори и малко да приличаше на него.

Опита се да не мисли за дивата сила, която той излъчваше и която така я плашеше. Поне бе млад – около двадесет и пет, шест. И в никакъв случай не бе грозен. Някои жени дори биха го сметнали за изключително привлекателен, но тя бе свикнала на безупречно чисти и изискани мъже. Той дори не носеше сако. Ризата му бе полуотворена и от него се носеше дъх на коне и кожа. Към едното бедро имаше привързан револвер! Да не би да беше някакъв дивак?

Нямаше брада, но това само привличаше вниманието върху загара на кожата му и дългите черни коси. Очите му бяха необикновени. Цветът им я накара да се замисли за огърлицата си от оливин – с жълтеникавозелени камъни, които сякаш сияеха на загорялото му лице.

Лукас я остави да го огледа от главата до петите. Оказа се, че е тя – момичето от снимката, което предпочиташе. Изглеждаше малко уморена, но това само ѝ придаваше по-земен вид. Господи, колко бе привлекателна. Сякаш точно за нея бе мечтал и ето че тя пристигна.

– Най-добре да взема нещата ви, мадам.

Шарис видя как той бавно се насочи към задната страна на дилижанса и хвана сандъка и куфара, които кочияшът му подхвърли. Продължаваше да се смее. От какво ли бе толкова доволен? Та тя изглежда

ужасно!

Той се върна със сандъка на рамо и малкия куфар под мишница.

Двуколката ми е ей там. Тя се огледа и зърна хотела.

– Но аз смятах... Искам да кажа...

Лукас проследи погледа ѝ.

– Че ще отседнете в града? Не, мадам, ще отседнете при мен в ранчото. Но не е нужно да се тревожите за репутацията си. Няма да сме сами там.

Значи напразно се бе надявала той да заплати за подслона и храната ѝ в града. Естествено, щом вероятно разполагаше с огромна къща и цяла армия прислужници. Придружи го до двуколката и изчака да намести багажа.

– Нуждаете ли се от нещо, преди да напуснем града? – попита Лукас.

Шарис се усмихна свенливо.

– Нуждая се единствено от гореща баня, господин Холт. Не съм се къпала, откакто тръгнах от Ню Йорк. Вероятно трябва да изчакам да пристигнем в ранчото ни.

Защо не сте си наемали стая на спирките по пътя? Тя се изчерви, но прецени, че е по-добре още сега да му каже истината.

– Не разполагах с достатъчно пари. Изхарчих всичко, което имах за ядене.

– Но храната беше включена в билетите!

– Моля? – изненада се силно Шарис.

– Бях уредил всичко. Очевидно парите са отишли на вятъра. – Той я погледна замислено. – Не сте разполагали с никакви пари, така ли?

Шарис се ядоса страшно на себе си. Защо не бе разгледала по-внимателно билетите? Защо кочияшът не ѝ бе обърнал внимание? Защо Лукас Холт не бе споменал нищо такова в писмото до сестра ѝ?

Гневът ѝ пролича и в насмешливия тон:

– Да не би това да се окаже проблем? Все пак не сте очаквали зестра, нали?

– Не, мадам. – Той се засмя. Добре, значи тя напълно зависеше от него. Щом не разполагаше със средства, нямаше да си тръгне, когато ѝ скимнеше. – Всъщност не очаквах точно вас.

– Не ви разбирам – отвърна Шарис озадачена.

Лукас измъкна фотографията от джоба си и ѝ я подаде.

– Писахте ми, че сте момичето отляво.

Очите ѝ се разшириха. Значи Стефани я бе излъгала и за това, за да

няма угризения, че пристига тук. Почувства се унижена. Ето, той стоеше в очакване на Стефани, а вместо това се появи тя.

– Трябваше... да съм по-точна. Понякога обърквам кое е ляво и кое – дясно. Съжалявам, господин Холт. Вероятно сте страшно разочарован.

– Мадам, ако бях страшно разочарован, както казахте, щях да ви кажа обратно на дилижанса. Как е малкото ви име? Не мога постоянно да ви наричам „мадам“.

Усмивката му бе приветлива, а гласът – дълбок и звучен. Тя очакваше, че ще бъде нервна при първата им среща, но не чак толкова.

– Шарис – уведоми го тя.

– Звучи френско.

– Майка ми е била французйка.

– Е, няма защо да се държим така официално един с друг. Хората ме наричат Лук.

И в същия момент някой се обърна към него точно така:

– Е, кой е с теб, Лук?

Оказа се дребен мъж, застанал до вратата на магазина – бакалницата „Нюком“. В сградата нямаше друг магазин, за разлика от повечето нийоркски сгради, в които се помещаваха по десетки офиси и кантори.

Насочи вниманието си към мъжа, докато Лукас ги запознаваше. Изненада се от обясненията му.

– Познавам госпожица Хамонд, преди да се заселя насам. Но едва сега тя прие да стане моя съпруга.

– Наистина ли? – Том Билфорд се засмя с облекчение. – Май е редно да те поздравя. Брат ти ще дойде ли за сватбата?

– Не мисля да правя нещо голямо, Томас – отвърна Лукас. – Просто ще се уговоря с пастора, когато отново намине насам.

– Хората ще са разочаровани.

– Не мога да им помогна – в гласа на Лукас се долавяха по-твърди нотки.

– Е, приятен ден, Лук, мадам – сбогува се бакалинът малко нервно и бързо влезе в магазина.

Шарис мълчеше, докато напускаха градчето. След като и последната къща остана зад гърба им, тя се реши да попита:

– Защо казахте на господин Билфорд, че се познаваме отпреди?

Лукас сви рамене.

– Никой няма да повярва, че искаш да се омъжиш по обява. Разбира се, ако предпочиташ...

– Не, така е добре – увери го тя.

Шарис отново се умълча и извърна очи. Мъжът до нея сякаш се преобрази. Без момчешката си усмивка изглеждаше студен и недостъпен. И, изглежда, обмисляше нещо.

– Какво всъщност правиш тук, Шарис Хамонд? – попита той внезапно.

Тя го стрелна с очи. Той гледаше право напред към прашния път. Е, очакваше подобен въпрос от дни насам.

– Наскоро овдовях, господин Холт.

Отговорът ѝ привлече вниманието му, но тя пребледня, когато очите му я пронизаха. Не се бе сетила за това! Нима девствеността ѝ е едно от изискванията му? Да се представи за обедняла вдовица, ѝ се стори добър вариант, добро извинение, че се решава на брак по обява.

– Съжалявам, ако сте очаквали младо невинно създание – тихо пророни тя. – Напълно ще разбера...

– Няма значение – прекъсна я той. Той отново се загледа в пътя, бесен от собствената си реакция. В края на краищата, нямаше никакво значение. Нали бе обмислял и варианта да не е девствена? Тогава какво толкова го смути?

– Той мъжът от снимката ли е? – попита Лукас след време.

– Дали е... О, не! Това е баща ми.

– Баща ти жив ли е?

– Да. Но... се отчуждихме. Баща ми не одобряваше съпруга ми. А и не е от хората, склонни да прощават.

– Значи не си могла да се прибереш при него след смъртта на съпруга си?

– Не. Нямаше да има проблем, ако мъжът ми не ме бе оставил в бедствено положение. Е, аз нямаше да се омъжа за него, ако знаех колко е задлъжнял – добави тя чистосърдечно. – Но... произхождам от богато семейство. Затова и не можех да работя, за да се издържам, когато видях колко на зле вървят нещата. Щом зърнах обявата, се хванах за нея като удавник за сламки.

– Май не казваш всичко.

– Мисля, че не е така.

Беше започнала да се паникьосва.

– Хората не биха те взели за обикновена жена – рече той. – Щом се е налагало да се омъжиш повторно, защо толкова далеч? Вероятно си имала предложения и по-близо до дома.

Шарис се усмихна. Разбира се, беше получавала предложения за женитба, откакто стана на петнадесет. Но всички мъже се стремяха към

богатството ѝ или по други причини бяха неприемливи.

– Да, получих няколко предложения.

– И?

– Не ми допаднаха.

– Какво ти допада?

Шарис се сви от смущение.

– Не ми харесват арогантните мъже, нито пък твърде скованите.

Предпочитам чувствителните, с благ нрав, отстъпчиви и...

– Сигурна ли си, че обрисуваш портрет на мъж? – не се сдържа Лукас.

– Познавам подобни мъже, уверявам те – отвърна тя високомерно.

– Съпругът ти?

– Да.

Лукас изсумтя.

– Поела си голям риск, като си се спряла на мен. Какво ще стане, ако не притежавам никое от тези качества?

Тя мислено изстена.

– Нито едно ли? – попита Шарис плахо.

– Не съм казал такова нещо. Но ти откъде можеше да знаеш?

– Опасявам се, че... не съм обмисляла въпроса от тази гледна точка. Просто се надявах всичко да е по-добро, от онова, което ми се предлагаше там, на изток. – Пое си въздух и добави: – Не искам да кажа, че... Е, добре – надявах се на нещо добро.

– Разочарована ли си?

– Как очаквате отговор от мен толкова скоро. – Обземаше я все по-голямо отчаяние.

– Мила моя – в гласа му се доловиха весели нотки, – още от пръв поглед си наясно дали си разочарована, или не.

– Външността не е всичко при мъжа – каза Шарис сковано.

Ужаси се, като си даде сметка, че всъщност му прави комплимент, без да го желае. Напротив – искаше той да срещне нейното презрение.

Ето, пак бе ухилен. Шарис си даде сметка, че макар да разговаряха от доста време, все още не знаеше нищо за него.

– Не сте арогантен, нали? – попита тя направо.

– Мисля, че не съм.

Тя продължи:

– Или властен?

– Аз? – изкиска се той. – Да се налагам на хубаво, сладко създание като теб? И през ум не би ми минало.

Защо изпитваше смътното чувство, че той си играе с нея? Отново се умълча.

ШЕСТА ГЛАВА

Уилоу се облегна на касата на вратата и се загледа към облака прах в далечината. Къщата ѝ, в която имаше само една голяма стая, беше малка по стандартите на белите. Но в сравнение с прихлупените колиби на индианците, който те изгаряха, щом дойдеше време да се местят, тази постройка от здрави греди ѝ се струваше огромна. Свикна с нея през двете години, откакто мъжа ѝ я доведе да живее тук, далеч от племето и семейството ѝ.

Само четвърт апахска кръв течеше в жилите на Уилоу. Друга четвъртина бе мексиканска. А останалата половина, благодарение на копелето, изнасило майна ѝ, бе неизвестна смесица от бяла кръв. Въпреки това приличаше на индианка и това я изпълваше с гордост.

– Идва, Били – обяви Уилоу с мекия си, мелодичен глас.

Били Улф застана зад жена си и също се загледа как облакът прах се приближава към ранчото. Засмя се и обви ръце около наедрялото ѝ от бременност тяло.

– Мислиш ли, че я води със себе си?

Уилоу усети широката усмивка на Били. Напоследък често я виждаше.

– Продължаваш да смяташ за много забавно това, че го уговори да се задоми?

– Според мен точно от това се нуждае. Почва да става неспокоен, защото времето лети, а още не е поставил голямата клечка на колене. Само след месец ще позволи на Слейд да свърши работата... По характерния за Слейд начин. Лук се нуждае от известно разтоварване. Защо да не е чрез жена?

– А ако не му допадне.

– Да не му допадне? – изкиска се Били. – Господи, той може дори да я ненавижда; тя просто трябва да разсее мислите му.

– И нито за миг не ти хрумва как ще се чувства момичето, нали? – попита Уилоу сухо.

Той изобщо не изглеждаше разкаян.

– Грижата за приятелите е на първо място. Затова съм тук. Хайде, влизай, преди да са ни забелязали. Градските жени винаги са готови да припаднат при вида на жив индианец, особено първия път, Нали знаеш? – Отново се разсмя. – Ще я оставим на мира до утре и тогава ще ѝ се

представим.

– Нали не си намисли да я плашиш, Били? – Уилоу погледна мъжа си строго.

– Бих ли постъпил така с жената на приятел?

Не, естествено, не. Беше сигурна в това, защото добре познаваше своя съпруг, вечно готов да се шегува.

Шарис затвори очи и се насили да си представи, че къщата в ранчото всъщност не е малка, а само... необикновена. Не успя. Тя представляваше проста четириъгълна постройка и дори не бе боядисана. По-скоро приличаше на колиба. Имаше и конюшня, два пъти по-голяма от къщата, но също небоядисана. Зад конюшната се простираше голямо заградено пространство за добитък с дървен сеник. На петдесетина метра от заграждението се издигаше втора, още по-малка колиба.

– Предполагам, че си свикнала на по-внушителни къщи – подметна Лукас небрежно, докато ѝ помагаше да слезе от двуколката.

Шарис не отговори. Той всъщност не се извиняваше, така че какво можеше да му каже? Че домът ѝ на Пето авеню е величествена сграда? Не беше нужно той да го знае.

Изражението ѝ обаче достатъчно ясно показваше какво мисли и Лукас се засмя, доволен, че се е стъписала. Какво бе очаквала тя? Вероятно къща каквато Самуел Нюком издигна, за да демонстрира красноречиво богатството си: на два етажа, с огромни стаи и помещения. Е, къщата на Лукас изпълняваше предназначението си, а той бе живял и в по-лоши. Както и в по-хубави. Но тук единствено се нуждаеше от покрив над главата. Нали нямаше намерение да се застоява? Е, може би беше добре да я пооправи малко заради нея? Но, от друга страна, тя нямаше защо да разбира, че не го е сторил.

Наблюдаваше я скришом, докато тя се оглеждаше наоколо и държеше кошницата така, сякаш можеше да ѝ осигури закрила. Изглеждаше напълно изненадана. Лицето ѝ изразяваше същото смущение, което я бе обхванало, когато го видя при слизането от дилижанса. И оттогава бе нервна и неспокойна като жребче. Дали се страхуваше от него, или имаше друга причина? Може би ръстът му я бе стреснал? Повечето жени се плашеха. Вероятно тя съзнаваше, че е доста по-висока от останалите жени. Но оттам, откъдето той я наблюдаваше, му се струваше съвършена.

Лукас отвори входната врата и изчака Шарис да приключи с огледа. Следобедното слънце безмилостно напичаше разпръснатите наоколо кактуси, тревата, ширнала се докъдето стигаше погледът, и планините.

Предположи, че няма да мине много време и нежната ѝ бяла кожа

щеше да добие златист тен... Щеше да стане бързо, след като започне да работи в градината зад къщата. Вероятно умираше от горещина в тежкия си костюм за пътуване. Колкото по-бързо го свалеше...

Той мислено си представяше как я разсъблича.

– Шарис?

Тя се сепна, почти забравила присъствието му. Стоеше до отворената врата и чакаше да влезе в къщата. Какво ли щеше да открие вътре?

Шарис въздъхна и влезе, внимателно прихванала полите си, за да не докосне дългите му крака, докато минаваше край него. Светлината вътре бе приглушена от спуснатите пердета и преди очите ѝ да привикнат с тъмнината, вратата се хлопна. Лукас Холт я завъртя и я притисна плътно към гърдите си. Шарис изпищя от уплаха, но звукът бе заглушен, когато той прилепи устни към нейните.

Шок премина през тялото ѝ, Чарли изсъска в кошницата. Трудно бе да се определи кой от двамата бе по-изненадан.

– Жените, изглежда, наистина могат да съскат като котки – призна Лукас.

– Само че това бе мъжко съскане и всъщност беше на котка. Надявам се, не възразявате, но не можех да оставя Чарли.

Постави кошницата на пода, отвори я и извади Чарли. Лукас се загледа в котката: имаше най-дългата козина, която някога бе виждал, но животинчето бе дребно, златистооранжево на цвят, почти същия като на косите на момичето. Бе виждал десетки котки из източните щати, но подобно нещо – никога.

В този момент от задната страна на къщата се появи Мак.

– Какво е това, по дяволите? – провикна се той. – Не, не вие, мадам – поправи се бързо той. – Това, дето го държите.

Шарис се втренчи в дребния мъж с набола сива брада и живи сини очи, засенчени от широкопола шапка. Лукас набързо ги запозна, като изреди многобройните задължения на Мак из ранчото. Ала Мак въобще не обърна внимание на Шарис. Очите му не се откъсваха от Чарли.

– Какво е това? – повтори той.

– Котката ми, Чарли.

– Държиш това диво коте като домашен любимец?

– Никак не е див – увери го тя. – Това е персийска порода. Видях доста като него, докато бях в Европа, но в Америка се срещат по-рядко. А в Англия дори правят изложби с редки екземпляри като Чарли.

– Единствените котки, които се мяркат насам, са хищните – отбеляза Мак. – Тоз, малкият, хапе ли? – Внимателно протегна ръка, за да

погали Чарли, но жестът му бе посрещнат с тихо ръмжене.

– Ще трябва да му простите – извини се Шарис. – Не обича непознати. Аз съм единствената, която допуска до себе си.

Мак изсумтя и, мърморейки, се нагани да си върви.

– Внимавай Били да не попадне на животинчето. Ще реши, че е налял на нещо ново, което да метне в гърнето.

Шарис погледна Лукас с широко отворени очи.

– Добре ли чух?

– Мак е малко коварен, Шарис – увери я Лукас развеселен. – Всичките му приказки трябва да се приемат с известно съмнение.

– Но...

– Не се тревожи за котката си; поне Били не бива да те безпокои. И той работи за мен. Дори наполовина не е толкова свиреп, колкото Мак ще ти го опише.

Дали говореше истината? Е, можеше да му повярва, но щеше да държи Чарли близо до себе си известно време.

След това подхвана друга тема:

– Господин Холт... Онова, което направихте...

– Дето посрещнах евентуалната си съпруга както подобава ли?

Шарис се сконфузи от дяволски чаровната усмивка, която заигра на нежните му устни.

– Прекъснаха ни – продължи той, – но ако искаш да продължа...

– Не! Искам да кажа... Ние не сме сгодени. Онова, което е позволено след продължително ухажване, не се отнася до нас. Ние току-що се запознахме.

– И ти би желала първо да ме опознаеш по-добре?

– Точно така. – Испита облекчение. Може би той щеше да се окаже по-сговорчив, Стига да разбере, че тя няма да допусне никакви интимности.

– Но как ще те опозная, ако ме отблъскваш? Ако не обичаш да се целуваш, това наистина ще бъде проблем.

Дали щеше да я одобри, или не, очевидно зависеше от отговора ѝ. Тя се наежи.

– Нямам навика да разрешавам на непознати да ме целуват – обяви тя. – А вие сте все още непознат за мен.

– Всъщност ми казваш да стоя настрана – поклати глава Лукас, – но ако е така, ще се окаже, че излишно сме останали прекалено дълго непознати. И без това ще са ми нужни няколко месеца, за да се убедя дали ще успееш да се приспособиш към моя начин на живот. Нима допускаш,

че ще загубя толкова време и чак тогава да открия дали си допадаме, или не?

Шарис бе поразена. Според него щеше да е чиста загуба на време, ако се докажеше по други начини, че помежду им не съществува никакво привличане. Така беше. Но и предложението му бе недопустимо. Нима щеше да си позволи волности с нея?

Шарис прибягна до мнимата си самоувереност.

– Господин Холт, давам си сметка в колко особено положение се намирам и се налага донякъде да се подчиня. Искам обаче да помоля за известно време, докато започна да се чувствам спокойна с вас. След време може да си разменяме по някоя целувка ... ако настоявате. Но повече не мога да разреша, не и преди да се венчаем. И ако това не ви задоволява...

Лукас знаеше кога да отстъпи.

– Звучи разумно. Стаята ти е ей там, вляво. Ще донеса багажа ти.

Шарис въздъхна, когато той излезе, и се огледа. Стаята се оказа голяма, отколкото предполагаше. В задната част се намираше кухня – имаше печка, мивка с ръчна помпа, няколко шкафа, отрупани с посуда, и голяма маса. Останалата част от помещението бе заета от камина, пред която бе постлан дебел килим и дървен диван без възглавнички. До входната врата имаше стар люлеещ се стол и полица за свещници.

Шарис отпусна рамене. Стаята я потискаше. Беше толкова неприетлива. Потрепери, като си представи какво щеше да завари в спалнята си. Застана пред вратата и я отвори. Двата прозореца бяха отворени, а пердетата – дръпнати, така че вътре нахлуваше не само светлина, но и горещина. Нищо от мебелировката не ѝ хареса, а и не желаше да ѝ хареса. Бързо се насочи към другата спалня, преди Лукас да се е върнал. Това помещение се оказа по-уютно. Личеше, че е обитавано. Леглото бе неоправено, вратите на гардероба зееха, а върху тях бяха метнати мръсни дрехи. Други вещи стояха разхвърляни наоколо. Очевидно това бе неговата стая. Изведнъж се смути и бързо затвори вратата. Тогава осъзна, че в къщата имаше само три стаи. Липсваха помещения за прислугата. Значи...

– Харесва ли ти тук? – попита Лукас, докато влизаше през входната врата, понесъл багажа ѝ.

Шарис не успя да му отговори, защото в главата ѝ се въртеше тревожната мисъл, че само те двамата ще спят в къщата.

– Вие като че ли нямате... прислуга?

– Поне не такава, която се грижи за къщата. – Той я дари с

пленителната си момчешка усмивка. – Сега разбираш ли защо ми е нужна съпруга?

Той отново си играеше с нея и тя се почувства обидена.

– Не е ли по-просто да си наемете прислужница?

– Доста – съгласи се той. – Но пък не мога да очаквам от нея да споделя постелята ми, нали?

Подхвърли го така небрежно, че Шарис усети как стомахът ѝ се свива. Страх ли бе това? Остана закована на мястото, докато той внасяше багажа в стаята ѝ.

– Вероятно ще искаш да го разопаковаш – подвикна той. – А и спомена, че ти се ще да се изкъпеш. Ще се погрижа за някаква храна и ще те оставя да си починеш. – Върна се в предното помещение и живите му зелени очи я пронизаха за миг. – Няма от какво да се страхуваш, Шарис. Нищо лошо няма да ти се случи, докато аз нося отговорност за теб.

Тя остана неподвижна. Нямало от какво да се страхува? Само да можеше да си тръгне и да се измъкне от това положение! Но нямаше никаква възможност за това. Дори да пишеше на сестра си, което възнамеряваше да стори още същата вечер, резултатът нямаше да се появи веднага. Беше хваната в капан и нямаше никаква представа как да обърне нещата в своя полза.

СЕДМА ГЛАВА

Шарис отвори очи и силната светлина я заслепи. Объркана, бързо се надигна в леглото и видя, че силната светлина идва от огледалото, което постави на бюрото предния ден. Не бе съобразила, че то ще насочи сутрешните слънчеви лъчи право към възглавницата ѝ. Слънцето бързо изпълваше къщата с горещина.

Облече тънката копринена роба, метната в края на леглото, и отиде до прозореца. Изящната роба от резедави и бели дантели подхождаше на нощницата, подарък от леля ѝ, докато двете бяха във Франция. Шарис я взе, както и още една, подобна на нея, защото си представяше, че ще отседне сама в кокетна къщурка, но не и че ще дели колиба с мъж.

Тънките летни дрехи, които бе донесла, бяха единственото разумно нещо дотук. Всичко останало можеше да се смята за пълен провал – особено прибързаното ѝ решение да напусне дома си. Само като си помислеше за сигурността, от която така неразумно се лиши!

Шарис въздъхна и проследи как слънцето огря гигантския кактус в двора. Видя част от заграждението за добитъка и с изненада откри колко ниско е прозорецът. Всеки би могъл да мине край него и да я види изтегната в леглото.

Спусна пердетата, лицето ѝ пламтеше. Съществуваше само един човек, за когото допускаше, че е надникнал. Бързо спусна пердетата и на другия прозорец и седна на леглото да се поуспокои. Всичко в стаята насочваше мислите ѝ към Лукас: огромната кръгла вана, все още пълна с изстинала вода, подноса с чиниите. Погледът ѝ попадна върху блузата, която с цената на толкова неудобства се постара да запази. Сега разкъсаната дреха лежеше в ъгъла, където я бе захвърлила в пристъп на ярост. Въпреки всичко се наложи да я скъса на гърба; не бе редно да го стори при оскъдния си гардероб, но как можеше да помоли него или Мак да ѝ помогнат да се съблече? Сама с двама мъже – очевидно това бе неговата представа, че не е без надзор!

На бюрото лежеше писмото, което писа до късно снощи. Боже, какви неща бе натикала в багажа си, включително личните си бланки за писма, представяйки си кротко съществуване в някое непознато селце! Идеше ѝ да се измее на глас. Нощници, ленени сутрешни роби, дневни рокли, костюм за разходка в комплект с ръкавиците, барета и подходящи обувки, официална вечерна рокля. Носеше повече тоалетни

принадлежности, отколкото ѝ бяха нужни – ветрила, украшения за коса, копринени чорапи, фусти и даже допълнителен корсаж. Беше натъпкала сандъка си, а се озова на диво място без подходящи дрехи. Наистина си заслужаваше да се изсмее, за да не заплаче.

Плачеше ѝ се, но не го бе споделила със Стефани. Часове наред внимателно бе обмисляла всяка дума в писмото. Не желаше да паникьоса сестра си или да я накара да изпита угризения. За изчезването на бижутата спомена само между другото, и то колкото да обясни как се е озовала в Аризона. Накратко описа Лукас Холт, като вложи цялото си великодушие. Същевременно се постара Стефани да разбере, че не е възможно да остане задълго далеч от дома. Трябваше да се измисли нещо друго и Стефани да го уреди.

Шарис се облече бавно, отлагайки колкото се може повече неизбежната среща с Лукас Холт. Чарли продължаваше да спи в празния леген, където се бе настанил през нощта. Беше предприел разузнавателно пътешествие през прозореца, после бе обиколил стаята, докато Шарис се приготвяше за лягане, и накрая се бе настанил в хладния порцеланов леген. Чудеше се дали ще свикне с горещината и козината му ще престане да се скубе. А дали самата тя щеше да се приспособи. Въздъхна и излезе от стаята.

С облекчение откри, че предното помещение – насили се да го нарече дневна – е празно, но почти веднага почувства, че е гладна. На масата не само нямаше никаква храна, но на печката липсваше дори чайник с кафе. Постави таблата с чиниите до мивката и си помисли дали да не потършува из килера. Допусна, че из тези места закусват рано и е пропуснала храненето.

Запъти се към задната врата, но тя се отвори, преди да я достигне, и Лукас застана на прага. Погледите им се срещнаха и за момент останаха загледани един в друг. После той огледа бежовата ѝ рокля с бродирана предница, висока якичка и дълги ръкави, богато украсена с бели дантели. Две кафяви атлазени фльонги бяха прикрепени вместо копчета, а трета бе кацнала на якичката.

– Ще ходиш ли някъде?

Шарис се изненада.

– Не съм облечена за излизане – обясни тя, сякаш пред нея стоеше дете. – Това е обикновена сутрешна рокля.

– Мила моя – засмя се той, – ти си облечена по-официално отколкото, дамите в Нюком в неделя. Значи това не е рокля за излизане?

Тя се изпълни с възмущение.

– Съжалявам, но не разполагам с по-обикновена дреха, като се изклучи костюмът за пътуване.

– Който пък е прекалено дебел – отбеляза Лукас и поклати глава. – Очевидно трябва да ти набавя малко нови дрехи.

Шарис се изчерви.

– Ще се оправя някак.

– Смяташ ли? И как ще вършиш къщната работа с тази рокля?

Къщна работа?

– Ще го сторя, ако... ако се налага – отвърна тя смело.

– Както решиш. – Не възнамеряваше да спори с нея. – Къде е закуската?

– Няма такава.

– Виждам – отвърна той търпеливо. – Е, кога възнамеряваш да започнеш с приготвянето ѝ?

– Аз? – попита тя с недоумение. – Та аз не умея да готвя.

– Не умееш ли? Е, ще трябва да се научиш, и то доста бързо.

– Но кой е готвил досега?

– Оправях се някак, Мак – също, а понякога Уилоу се смияваше над нас и ни приготвяше истинско угощение.

– Уилоу?

– Съпругата на Били.

– Искате да кажете, че тук има и друга жена?

– Да. Чака дете всеки момент. – Сети се нещо и я предупреди с нетърпящ възражение тон: – Достатъчно ѝ е да се грижи за Били и себе си, така че и през ум да не ти минава, да се обръщаш към нея за помощ. Цял живот съм се грижил сам за себе си, Шарис, но сега, след като ти си тук...

Очите ѝ се разшириха от обзелата я паниката, когато схвана значението на думите му.

– Но аз наистина не умея да готвя. Никога не съм го правила. Винаги сме имали прислуга... – Млъкна. По лицето му не се долавяше никакво състрадание. – Е, вероятно ще успея да се понауча... Ако някой ми покаже...

Той изсумтя.

– Хм, ще кажа на Били да купи готварска книга, като отиде днес до града.

Въздъхна недоволно и се отправи към килера.

– Съжалявам, господин Холт – каза Шарис.

– Няма значение – подхвърли той през рамо. – Стига гърбът ти да е

здрав за другите домашни задължения и бързо да схващаш.

Тя остана озадачена какви може да са другите задължения, докато той тършуваше из килера. Не след дълго изящната ѝ рокля бе напълно съсипана от брашното и мазнината, които кой знае защо не попадаха върху престилката, която Лукас ѝ предложи. Получи първия си урок по готвене – никак не ѝ хареса, но тайничко наблюдаваше Лукас и се чудеше как този мъж, очевидно от източните щати, е могъл така лесно да свикне с тукашните нрави. Настроенията му се меняха: беше ту рязък и прям, ту чаровен и мил.

Щом приключиха със закуската, Лукас излезе, а Шарис остана до масата с чаша кафе, най-отвратителното, което някога бе пила; беше ужасно дори от напитките по време на пътуването. Беше забелязала доброто настроение на Лукас, докато се хранеше. На излизане дори бе готов да се засмее. Ала нейното настроение доста помръкна, когато Чарли скочи на плота до печката, за да подуши разсипаното брашно. Изведнъж си даде сметка, че именно тя трябва да почисти цялата бъркотия наоколо!

– Иде ми да крещя! – заяви тя, преди да съобрази какво прави. Простена, когато Чарли скочи на пода и започна да се разхожда наоколо, като оставяше брашнени петънца след себе си.

Няма да почистя, бунтуваше се тя. Ех, само да знаеше, че няма да има прислуга и ще се наложи да бъде слугиня...

Мина доста време, преди да измие и последната чиния. Реши да потърси усамотението на спалнята си. Тръгна натам и изпищя при вида на полуголия мъж, застанал на прага на вратата. Дълги черни коси се спускаха до раменете му, кърпа с отдавна избелели цветове препасваше челото му. Под късото кожено елече се виждаха гърдите му. Носеше високи до коленете ботуши от мека кожа и препаска около кръста.

За миг бе трудно да се определи кой е по-изненадан – Шарис, която смяташе, че срещу нея стои дивак, или Били, който за пръв път в живота се загуби дар слово.

Очакваше дребна блондинка, която с писъци да се втурне да търси закрила от Лук, а се озова пред амазонка, която, за Бога, бе по-висока дори от него! Изпищя, но не побягна.

Чул вика, Лукас нахълта през входната врата.

– Какво, по д...? – Видя ги, разбра какво се е случило и се обърна към Били със свъсени вежди: – Можеше поне да си облечеш панталоните, докато свикне.

Били се отпусна.

– Горещо е – рече лаконично той, сякаш това обясняваше всичко. – Какво стана с оная с жълтите коси?

– Не била тя – обясни кратко Лукас.

– Но нали ми показа фотографията и твърдеше...

– Било е недоразумение – изръмжа Лукас. – Е, запознахте ли се, или ще продължавате да стоите така и да се гледате?

И двамата се смутиха, особено Шарис, защото ѝ напомниха за измамата, в която участваше, и защото бе взела Били за дивак, а той очевидно бе приятел на Лукас.

– Аз съм Били Улф, мадам, добър приятел на Слейд Холт... а сега и на Лукас – довърши той с дяволита усмивка.

– Шарис Хамонд – представи се тя с известна гордост в гласа.

– Не исках да ви изплаша – добави той, по-скоро за успокоение на Лукас. – Наминах да видя дали се нуждаете от нещо от града, понеже отивам там.

– След като облечеш някакви дрехи, надявам се – промърмори Лукас.

– Всъщност имам едно писмо – каза Шарис. – Ако не представлява някаква трудност. Ще отида да го донеса.

В момента, когато изчезна в спалнята, Били прошепна на Лукас:

– Като видя колко е висока, защо не я върна?

Лукас се ухили:

– Не я намирам за прекалено висока.

Били го огледа от глава до пети.

– Да, предполагам че ръстът ѝ не би те смутил. Но, за Бога, Лук, тя е толкова кльощава!

– Така ли смяташ? – вдигна вежди Лукас.

– Е, може и да си прав. Нали идеята все пак беше моя?

Шарис се върна и подаде писмото на Били, но Лукас го сграбчи. Тя пребледня от неговата арогантност – изобщо не си представяше, че той ще го прочете, преди то да отпътува благополучно.

– Труди Бейкър? – прочете Лукас името на глас и я погледна въпросително.

Шарис се досещаше какво си мисли. След като го бе уверила, че няма към кого да се обърне за помощ в Ню Йорк, той вероятно предполагаше, че тя има само баща си и сестра си на този свят.

– Труди е приятелка на сестра ми, господин Холт. Сестра ми, Стефани, е едва на седемнадесет и продължава да живее под един покрив с баща ни, така че, нали разбирате, не бе в състояние да ми помогне. –

Беше и неловко да говори за това пред любопитния Били. – Изпращам писмото до дома на най-добрата ѝ приятелка, защото... Нали ви обясних какъв е баща ми?

Чудеше се защо изобщо трябва да дава обяснения. Затаи дъх, а Лукас продължи да я гледа. Най-накрая той сви рамене и подаде писмото на Били.

– Погрижи се да замине, Били, и виж за готварска книга, както стана дума.

Били вдигна ръка с писмото за поздрав и бързо излезе.

Шарис продължи да гледа Лукас нащрек и се изненада, когато той стеснително се усмихна:

– Беше доста дръзко от моя страна, за което се извинявам. Любопитството ми надделя. Не очаквах, че имаш на кого да пишеш.

– Сестра ми и аз сме доста близки – оемкна Шарис. – Макар да не мога да ѝ пиша заради баща ни, тя ме помоли да ѝ обещава, че ще ѝ съобща, щом пристигна благополучно.

– Тя знае ли за какво си дошла на запад? – Усмивката му стана още по-широка. – Одобрява ли постъпката ти?

– Какво можеше да стори, господин Холт? Стефани е запозната с всички обстоятелства около мен.

Той пропусна това покрай ушите си, без да коментира, и отбеляза замислено:

– На снимката изглежда по-възрастна от седемнадесет. Но и ти имаш вид на малко по-възрастна от осемнадесет.

– Това е така заради...

Внезапно млъкна, защото се усети, че той знае за възрастта им от писмата на Стефани. На какви други изненади щеше да налети заради кореспонденцията на Стефани с този мъж? Мечтаеше да види тези писма, за да не направи някой сериозен гаф.

– Заради? – подкани я Лукас.

– ...ръста ми – завърши тя неубедително. – Винаги ме състарява.

– Не ти харесва да си толкова висока, така ли?

Тя едва не се задави. Никой никога не бе толкова недискретен да подхване тази тема. Как смееше! Липсваше му всякакво възпитание.

– Не толкова, че не съм доволна от ръста си – отвърна тя. – Но по-вечето мъже се смущават от ръста ми и понякога се чувствам неловко.

– Аз не се смущавам.

– Не се учудвам – отбеляза тя сухо.

Той се изсмя. Хвана я за лакътя и я поведе към входната врата.

– Какво ще кажеш да се поразходим? Работата може да почака.

Колко е дързък, мина ѝ през ума. Дори не изчака да разбере дали е съгласна, или не. Изведнъж напълно осъзна думите му.

– За каква работа говорите, господин Холт? – попита тя, като измъкна лакътя си и спря така, че той бе принуден също да спре и да я погледне.

– Градината трябва да се оправи... да се оплеви и така нататък. Натрупали са се дрехи за пране. Стаята ми се нуждае от основно почистване. Неща, които една съпруга би свършила, госпожице Хамонд.

Идеше ѝ да се нахвърли върху него, ала обръщението „госпожице Хамонд“ я разколеба. Дали не е сърдит? Искаше ѝ се да знае, но с него никога не беше сигурна.

– Не си давах сметка...

– Ясно ми е – увери я той нежно. – И съм готов донякъде да го приема, но в писмото те предупредих, че животът тук не е лесен.

Как можеше да му обясни заблудението си, че е имала предвид климата? И през ум не ѝ бе минавала възможността да се наложи да работи като слугиня, а ставаше дума точно за това. Не можеше нищо да предприеме, за да промени нещата, освен да го принуди да я изпрати незабавно обратно в Ню Йорк. Идеята бе изкусителна, но се сети за сестра си. Трябваше да даде шанс на Стефани. А и не искаше да признае колко се бои да се изправи пред баща си.

Успя да се усмихне, макар да ѝ се плачеше.

– Да вървим на разходка, господин Холт.

Той се засмя и отново хвана лакътя ѝ. Тя се изненада, че не остана безразлична от досега и близостта му. Толкова се изненада, че не обърна внимание накъде я води, докато не стигнаха до заграждението. Дръпна се изумена и той попита:

– Какво има?

Тя го изгледа продължително, преди да обясни:

– Не обичам коне. И още по-малко обичам миризмата, свързана с тях.

– Мила моя – каза той и се усмихна широко, – това е ранчо за коне. Ще се наложи да свикнеш с тази миризма.

– Не виждам защо. – Очите ѝ се свиха подозрително. – Освен ако не очаквате аз да чистя обора. Държа да ви кажа, че...

– Чакай. Не е ставало дума ти да чистиш обора. Но ще ти се налага да яздиш.

– Не, няма – решително поклати глава тя.

Тъмните му вежди се стрелнаха нагоре.

– Да не би да не знаеш да яздиш?

– Точно така.

– Е, ще трябва да поправим това.

Въобщо не ѝ хареса израза на лицето му. Сякаш с нетърпение очакваше първия ѝ урок.

– Докарайте ме тук с една съвсем прилична двуколка. Мога спокойно да я карам.

– Но аз не притежавам двуколка. Взех я под наем и Били ще я върне обратно в града днес.

Точно в този момент двуколката излезе от конюшната, вдигайки достатъчно прах да задуши и двамата. Шарис засенчи с ръка очите си и проследи как индианеца, сега вече облечен далеч по-цивилизовано, бясно се отдалечава от ранчото.

Лукас забеляза израза на лицето ѝ и се почувства неловко. Товареше я с прекалено много грижи наведнъж.

– Винаги ли си така красива, след като цяла сутрин си била в кухнята?

Тя се обърна изумена.

– Присмивате ми се, господин Холт. Знаете, че това е първото утро, което прекарвам в кухнята.

Но се въздържа да добави, че според нея цветът на лицето и косите ѝ всъщност пречат да е истинска красавица.

– Е, излиза, че кухнята ти понася – засмя се той. Преди да успее да му отговори, той я поведе покрай заграждението към навеса. Лекият ветрец отвяваше миризмата от конете, а сянката бе добре дошла. Имаше пейка, на която спокойно можеха да се настанят и двама, но той не седна. Подпря крак на пейката, облегна ръка на коляното си и се надвеси над нея.

Тя отметна глава, за да го вижда. Целувката му я свари неподготвена. Дръпна се назад, за да се отскубне, но ръцете му се настаниха на раменете ѝ и тя бе принудена да го остави да я целува и, вперила поглед в светлите му очи, да се чуди какви емоции вижда в тях.

Само след секунди си даде сметка колко нежни са устните му. Ръцете му се плъзнаха към врата ѝ. Обхвана я някакво неудържимо чувство. Затвори очи. Устните ѝ се размърдаха изкусително под неговите и той прие предизвикателството, като си проправи път през тях с език.

Шарис се дръпна, едва поемайки дъх.

– Господин Холт!

Никои никога не я бе целувал така. Сети се как почти бе стигнала до любене с Антоан, а очевидно почти нищо не знаеше за целуването. Дори Антоан никога не я бе целувал по този начин.

Мисълта за Антоан разбуди позабравения ѝ гняв. Всички мъже са еднакви: никога нищо не дават, само очакват да получат отплата за ласкателствата си. От нея вечно очакваха да получат или парите, или тялото ѝ. Сега можеше да прибави и друго изискване към списъка – слугуването. Лукас Холт очакваше да получи слугиня за цял живот с прилично тяло като допълнителна придобивка. Не можеше да намери други думи, с които да опише положението.

– Мисля, че снощи се разбрахме, господин Холт. – Гласът ѝ бе леден.

– Може би. – Той направи многозначителна пауза и се ухили дяволито. – Не мислиш ли, че е време да ме наричаш Лук и да минеш на ти?

– Не. А и имаме споразумение – припомни му тя строго, доловила, че той се забавлява, – което очевидно пренебрегвате.

Очите му блестяха закачливо.

– Не, мадам. Доколкото си спомням, искаше време, за да се почувстваш уютно в присъствието ми. И току-що ми се стори, че се чувстваш достатъчно уютно, затова...

Той сви рамене, без да довърши.

– Един-единствен ден далеч не ми е достатъчно.

На лицето му се изписа израз на недоумение.

– Не разбирам за какво е цялата врява. Плаша ли те? Това ли е причината?

– Не съм сигурна.

– Е, поне си честна. Трябва да ти го призная.

О, само да знаеше, помисли си тя сконфузено, при което гневът ѝ бързо се стопи. Той се обърна и застана до заграждението. Един от дорестите коне приближи към протегнатата му ръка. Тъй като Лукас бе с гръб към нея, тя имаше възможност да изучи стройното му тяло, обувките с тесни панталони крака и жълтеникавокафявата риза, която не оставяше догадки за физиката му. Краката му бяха дълги, мускулести и добре оформени.

– Аз просто не ви познавам – чу тя собствения си глас и сама се смая от казаното.

Той ѝ хвърли бегъл поглед, преди отново да насочи вниманието си към коня.

– Искаш да ти разкажа миналото си ли? Е, предполагам, имаш

основание. Може би по-късно... Сега е най-добре да се захвана за работа.

Даваше ѝ да разбере, че няма нужда повече от присъствието ѝ, така ли? Да, точно това правеше. Колко деспотично! Точно като баща ѝ, макар и не по същия свиреп начин. У този мъж имаше скрита арогантност. Беше от най-лошия вид.

Шарис знаеше, че самата тя е арогантна и мразеше този свой недостатък. Винеше баща си за тази черта на характера си. Два арогантни нрава непрекъснато щяха да се сблъскват и нямаше смисъл да се събират. Щеше да е точно както при родителите ѝ.

Е, ако търсеше съпруг – което определено не правеше – изборът ѝ нямаше да падне на Лукас Холт. Слава Богу, нещата не бяха толкова безнадеждни.

ОСМА ГЛАВА

Шарис постави и последната купа на масата и се отдръпна, бършейки чело. Направи го – сготви първото ядене през живота си. Не приличаше много на храната, която бе яла досега, но нямаше да се тревожи. Щом се върна от града, Били й връчи готварската книга. Допусна, че селската кухня се различава от градската. Не разбра някои от обяснения в книгата, затова просто ги прескочи. С какво можеше да навреди пропускането на едно-две неща? Пригответи достатъчно храна за трима, защото никой не й каза дали Мак ще се храни с тях, или не.

Шарис застана до отворената врата, като се молеше да духне поне лек ветрец. Гледката на огнено червеното небе я хипнотизира. Черните силуети на кактусите стърчаха наоколо като стражи. Дребно животинче пробяга в далечината. Чу се виенето на койот.

Трябваше да признае, че никога не бе виждала толкова красива гледката. Във влака пердетата бяха постоянно спуснати, за да предпазват от късното следобедно слънце и тя дори не подозираше какви забележителни залези има на запад. Дори нищо друго да не излезеше от настоящото налудничаво пътуване, поне нямаше да съжالياва за видяното.

– Защо не ме извика?

Шарис се извърна, сепната. Лукас затваряше задната врата. Ризата му бе разкопчана до кръста, а около врата му имаше метнат пешкир. Косата му бе влажна и меки черни кичурчета се виеха на слепоочията му. Изглеждаше така жизнен, така изпълнен с мъжественост. Усети, че е нашрек.

– Надявам се, не се очаква от мен да ви викам, когато храната е готова?

Високомерието в тона й бе неприкрито. Лукас откъсна очи от нея и отиде до масата.

– Едно повикване от прозореца ще е достатъчно – отвърна той, докато изучаваше храната.

– Аз не викам, господин Холт.

– Нима? – Цялото му внимание бе насочено отново към нея. – Дори когато си разгневена?

– Аз не се гневя.

– Мила моя – засмя се той, – не съм срещнал досега червенокоса жена, която да не се гневи.

Шарис рязко си пое дъх.

– Косата ми не е червена!

– Не съвсем – съгласи се той, възхищавайки се на медните кичури.

Тя застана от другата страна на масата, с лице към него.

– Не виждам какво общо има косата с това. Баща ми би казал, че съм с приятен нрав и съвсем покорна. И аз смятам същото.

– И никога не се палиш?

В очите му играеха лукави пламъчета.

– Не обичам да се карам, ако това имате предвид – отвърна тя. – В детството си се наслушах на кавги. Благодарна съм, че не наследих пламенния нрав на родителите си.

Лукас се засмя широко.

– Е, може да се каже, че съм имал достатъчно темпераментни жени. Една сладка, покорна съпруга ще бъде приятна промяна.

Шарис се изчерви. Един джентълмен никога не би споменал жените в миналото си.

– Защо не седнете, господин Холт?

– Кога ще престанеш с тези официалности, госпожице Хамонд?

– Моля?

– Нищо – въздъхна Лукас. – Виждам, че си сложила прибори за трима. Гости ли чакаме?

– Не знаех дали Мак няма да се присъедини. Казахте, че господин Улф е женен и съпругата му се грижи за него, но не споменахте дали Мак ще се храни с нас.

– Той е „Мак“, а аз продължавам да съм „господин Холт“? – Думите му бяха изпълнени с раздразнение. – Защо?

Шарис простена. Този мъж бе доста темпераментен. Въпреки всичките си дяволити усмивки и ведър хумор имаше и друго лице. Не знаеше какво да мисли за него. Ами ако е склонен към насилие?

– Предполагам... че бих могла да те наричам Лукас – прие най-накрая Шарис.

– Лук ще е по-добре.

– Лукас ми се струва по-подходящо.

– Обзалагам се, че баща ти понякога е споменавал и думата „упорита“, когато е описвал характера ти.

Шарис не можа да съдържи усмивката си. Макар той да я плашеше понякога, притежаваше и чар, който твърде й допаднаше. Ако облече костюм и подстрижеше косата си, дамите в Ню Йорк биха го сметнали за привлекателен, дори красив измамник. Да – дори много красив. Ако

вчера не бе шокирана от грубия му вид и не бе впечатлена от ръста му, щеше да забележи, че под силно загорялата кожа се крие доста привлекателно лице. Но все пак – млечно белият тен, а не бронзовият, беше на мода. Не биваше да забравя това. И да смята този мъж за привлекателен.

Лукас заобиколи масата, помогна ѝ да седне и се настани срещу нея.

– Приготвила си три прибора – отбеляза той, – но храната едва ще стигне за двама ни, при това не съм особено гладен.

Очите ѝ се разшириха. Обгърна с поглед говеждото печено и соса, половината дузина бисквити, картофите, морковите и лука. Вярно, парчето месо в началото изглеждаше голямо, а след това се сви на доста малък къс, но...

Погледна отново към Лукас и въздъхна. Трябваше да се сети за огромното количество палачинки, което бе погълнал на закуска. Разбира се, мъж с неговия ръст се хранеше обилно.

– Съжалявам – пророни тя искрено. – Опасявам се, че мъжете, които познавам... не са толкова дейни. А и далеч не са толкова едри. Просто не си дадох сметка...

Лукас се смееше срещу нея.

– Сигурно няколко завъртания по дансинга не пораждат голям апетит. Не е като да си обзидил три мустанга. Но не се притеснявай – Мак забърка обилен обяд, така че хапнахме.

– Обзядвал си мустанги днес, така ли?

Лукас кимна и започна да пълни чинията си.

– Имам поръчка за дузина коне. Искат ми ги от форт Лоуел, близо до Тусон. Не е сложно да обзядиш коне за кавалерията. Повече време отнема да превърнеш мустанг в добър кон за фермите наоколо. Сам Нюком ми е поръчал тридесетина до края на лятото. По тази причина ще се наложи Били и аз скоро да се отправим към планините.

– Вие ловите конете? – слиса се Шарис. – Мислех, че ги развъждате. Нали това се прави в ранчо за коне?

– Тук се заселих преди по-малко от две години, Шарис. Нямах нито един кон, когато започнах. Сам съставих програма за развъждането и дори закупих жребец за разплод от Кентъки, но е нужно време, за да събереш нужния брой. Имам доста жребчета на пасбищата по хълмовете, но никое не е достатъчно голямо за продан и скоро няма да е готово.

– Разбирам. Просто... Мислех, че отдавна си тук...

– Не е нужно кой знае колко време да се приспособиш – отвърна той многозначително.

- Все пак зависи къде си израснал – пророни тя.
- Мислиш, че моят произход е толкова различен от твоя?

Той отново се смееше.

- Тепърва предстои да чуя за това – отвърна тя със сладка усмивка.
- Нали ти обещах – весело я погледна той, – но казах „по-късно“.

Защо не ме оставиш да се насладя на храната, преди да те отегча с разказа за миналото си?

- Щом настояваш. Ще пиеш ли кафе?
- Да.

От време на време тя го гледаше крадешком, за да разбере дали храната му харесва, но изразът на лицето му остана неразгадаем.

Шарис отхапа от месото. Беше жилаво и сухо. Бисквитата ѝ се стори клисава и когато я разгледа, забеляза парченца сурово тесто. Зачуди се дали и останалите са такива. Морковите бяха твърди, но се ядяха. Картофите бяха разкашкани. Лукът бе точно както трябва. Но какво можеш да сбъркаш при приготвянето на лук? Кафето, след четири опита, ѝ се стори божествено.

Погледна към Лукас.

- Ужасно е, нали?

– Ял съм и по-лошо – изръмжа той. Нямаше да допусне да я разстрои.

– Очевидно няколкото неща в рецептата, които не спазих, са били по-важни, отколкото предполагам.

- Импровизирала си, така ли? – ухили се той.

– Не. Само прескочих някои подробности, които не разбрах. Откъде да знам какво значи „замесвам“ за бисквитите? Дори не съм чувала думата. А за печенето пише да се прави на „бавен огън“, но не се описва какво означава. Да се прибави вода, без да се уточнява колко; да се сложат подправки на вкус, а не изброяват какви. Открих единствено солта.

- Подправките са в градината, Шарис.

- Е, много навреме ми го казваш, няма що.

– Май ще се наложи да помоля Уилоу да те навести все пак. Ще я питаш каквото не разбираш. Но преди това утре прибави поне и утайката към кафето.

- Но кафето е чудесно!

- Има вкус на гореща вода.

– Това е защото си свикнал с онази мътилка, която направи сутринта. Представа нямам как го пиеш. Все едно е кал.

- Ще свикнеш.

С други думи трябваше да е както той иска. Тя потъна в ледено мълчание и погълна колкото можеше от вечерята. После се захвана да разчисти.

Лукас се облегна на стола. Яденето не бе чак толкова лошо, като се има предвид, че готви за първи път. Можеше да бъде и по-ужасно. Освен това очакваше да я завари измърляна и изтощена от свършената през деня работа. Но тя нямаше вид на съсипана; напротив – изглеждаше чудесно, дяволски чудесно. Беше се преоблякла с великолепна рокля от зелена коприна с деколте.

Наблюдаваше я съсредоточено, докато тя се движеше от плота до мивката, отново до масата, и обратно. Беше в ума му през целия проклет ден и си наложи да си намира работа, за да не тръгне да я търси. Не си спомняше друга жена така да е обсебвала съзнанието му. Никоя никога не го бе вълнувала толкова много. Истината бе, че я желае. Сега бе готов да признае, че я пожела от момента, когато зърна снимката. Застана ла пред него от плът и кръв, тя го възпламеняваше. Тялото му едва издържаше.

Ясно бе какво щеше да направи. Щом тя го вълнуваше толкова много още от първия ден, явно нямаше да успее да се въздържа да не я люби, преди да я изпрати обратно. Не така бе планирал нещата, но не възнамеряваше да се съпротивлява на желанията си. Ако беше девствена, щеше да обмисли нещата повече, но тя не беше девствена.

– Казах ли ти колко си прекрасна с тази рокля? – чу той собствения си глас.

Шарис го погледна през рамо.

– Тази стара дреха? Господи, господин... Лукас. На нищо не приличам. Възнамерявах да се преоблека с вечерна рокля, но времето не ми стигна.

Лукас се засмя в себе си. Тежко и горко на мъжа, който ще я види, когато е в най-добрия си вид! Дамите и безкрайните им тоалети за всеки час на деня! С цялото това преобличане. Странно как им оставаше време за друго. Но не биваше да забравя, че деня на дамите не бе зает с никаква работа. Тази пред него преживяваше трудни моменти.

Изпита леко угризение, че я накара да мине по този път. Не че не можеше да си позволи прислуга. Но не бе дошъл в Нюком, за да се представя като богат фермер безделник. Той бе човек от изтока, продал собствеността си там и мечтаеше за спокойния живот, който западът предлагаше. Не искаше никой да подозира колко богат бе всъщност.

Лукас се приближи към нея. Изпита неудържимо желание да я

докосне, след като долови уханието ѝ, но вместо това грабна кърпата за подсушаване на чинии.

– Ще ти помогна да свършиш по-бързо.

Самият той се изненада от себе си. Не желаше да я претоварва с работа – поне засега. Усмивката, с която го дари, си заслужаваше жеста. Беше така прекрасна, когато се усмихваше.

След като и последната чиния бе прибрана, двамата се върнаха отново на масата. Шарис донесе и чайника с кафето. Лукас отказа да пие и взе от полицата бутилка и чаша.

Шарис се намръщи.

– Често ли прибягваш до това? – попита тя плахо, вперила поглед в уискито.

– Държа да те уверя, че не съм пияница, ако това ти минава през ума.

– Извинявай. – Шарис сведе очи, засрамена от собствената си дързост. – Въпросът ми е нахален.

– Имаш право да знаеш.

Очите ѝ отново срещнаха неговите.

– Тогава готов ли си вече да ми разкажеш за себе си?

Той се облегна назад замислен с чаша уиски в ръка.

– Родени сме, аз и брат ми, в Сейнт Луис. Фамилията на майка ми е от знатните семейства в града. Тя почина и след това баща ни, Джек, не искаше вече да има нищо общо с роднините ѝ. Доведе ни тук, в Аризона. Привличаше го златото и възможността да натрупа свое богатство.

– Бил е златотърсач? – изненада се Шарис, макар да знаеше, че няма на какво да се учудва. Златото бе привлякло хиляди мъже на запад още в началото на 50-те години.

Лукас кимна.

– Брат ми и аз бяхме настанени в пансион в Тусон, докато той търсеше злато в планините наоколо. Лошото бе, че намери. Голям залеж, който доведе до гибелта му. Това стана през шестдесет и шеста.

– Искаш да кажеш, че е бил убит?

– Убиха го заради златния залеж – кимна той.

– Залежът е трябвало да остане за вас, момчетата, нали?

– По право – да, затова трябваше да се отърват и от нас.

Беше смаяна от това колко спокойно изрече той всичко това.

– Какво направихте?

– Побягнахме от града. – Лукас погледна настрана и продължи: – Слоун, мъжът, който застреля баща ни, бе по петите ни, за да приключи

с тази работа.

– Господи! Що за чудовище? Да преследва деца. Едва ли си бил на повече от единадесет-дванадесет по онова време.

– Всъщност на десет – уточни той мрачно. – Беше наемен убиец, мъж, който убива за пари и не пита защо. Тук, на запад, има доста такива типове.

– Успяхте ли да му избягате?

– Не съвсем. Той стреля по нас и брат ми полетя надолу по скалистата урва. Тъй като Слоун бе съвсем близо, нямаше начин да се опитам да му помогна. Продължих да яздя напред. Когато най-сетне се изплъзнах на Слоун, се оказа, че съм се загубил. Трябваша ми няколко дни, за да открия мястото, където падна Слейд, но от него вече нямаше и следа. Не ми оставаше друго, освен да се отправя към Сейнт Луис, с надеждата и той да е сторил същото.

– Откри ли го там?

– Въобще не се появи. – Последва тишина. – Останах в Сейнт Луис при една леля, като все мислех, че Слейд е мъртъв. Минаха много години, докато той най-после ме намери.

– Защо е чакал толкова дълго?

– Получил нещо като амнезия. Спомнял си ясно доста неща, но не се сещал, че имаме роднини в Сейнт Луис, нито какво е станало с мен. Не знаел дали съм жив, или мъртъв, нито откъде да започне да ме издирва. А и съществувал проблемът със Слоун – налагало се да избягва градовете от страх да не попадне на него.

– Какво е направил?

– Запилял се из пустошта. Делил планините с апахите, като обикалял оттук до границата.

– Шегуваш се – промълви тя стъписана.

– Ни най-малко. В продължение на осем години живял сам в планините. Но като станал на деветнадесет се случило нещо, паметта му се възвърнала и той успя да ме намери.

Шарис го слушаше внимателно.

– Сякаш не си особено радостен – отбеляза тя.

Той се усмихна тъжно.

– Вече не беше същият брат, когото помнех. Винаги сме си приличали във всичко. Но сега не е така. Годиците на самота са оставили дълбок отпечатък у него. – Сви рамене и се усмихна. – Ако бяхме голямо семейство, можеше да се каже, че е черната овца на фамилията.

– Толкова ли е лош?

– Някои хора смятат така.

Той не уточни нищо повече, а и тя не настоя.

– Какво стана със златната мина на баща ти?

– Никога не е била намерена. Ирония на съдбата, не мислиш ли?

– Баща ти е загинал за нищо. Не, не бих казала! А този мъж, който го е застрелял – осъдиха ли го?

– Слоун е мъртъв. – В гласът му се прокраднаха остри нотки. – Но мъжът, който го е наел, все още се навърта насам.

– И знаеш кой е той?

– Да, но нямам доказателства. Нищо не мога да направя, освен да го извикам на дуел, а него не го бива с револвера и това би било чисто убийство.

– О – прошепна тя, – вероятно ти е ужасно неприятно, че не можеш да предприемеш нещо.

– Права си – отвърна той с горчивина.

Тя смени темата, преди Лукас да се отегчи от любопитството ѝ.

– Защо се върна в Аризона?

– От една страна, животът в града ми омръзна. Но не само това. Слейд не желае да се засели в Сейнт Луис, затова реших да се преместя по-близо до него.

– Той в Нюком ли живее?

– Не се задържа дълго на едно място, но от време на време минава през Нюком. Виждаме се, когато се мерне насам.

Тя се замисли, а после каза:

– Вероятно го обичаш много, за да направиш такава саможертва.

Очарован от логиката ѝ, Лукас се засмя.

– Мила моя, аз не гледам на това като на саможертва. На мен животът тук ми допада.

– Извинявай. Нямах предвид... Е, както и да е, радвам се, че отново си открил брат си и сте се сближили. Вероятно годините на раздяла са били ужасни.

– Кое те кара да мислиш, че сме се сближили?

Тя се обърка, когато го видя да се хили насреща ѝ.

– Ами, предположих...

– Човек не може да се сближи със Слейд, Шарис. Никой не може, дори Били, а той го познава от времето, когато е живял в пустошта. Не сме толкова близки, колкото бяхме като деца, независимо че сме близнаци.

– Близнаци?

– Точно така.

– Господи, в училище имахме две близначки, които напълно си приличаха. Те се обличаха с еднакви дрехи и бе почти невъзможно да ги различиш. С теб и брат ти така ли е?

– Е, не се обличаме еднакво, но ако ни разсъблечеш, не допускам някой да ни различи.

– Слава Богу! – възкликна тя. – Благодарна съм, че не живее тук. Достатъчно нови неща ми се струпаха на главата, за да се чудя кой кой е.

– Не мисля, че ще ти е трудно да ни различиш – отбеляза той с непоницаемо изражение. – На външен вид си приличаме, но сме различни като деня и нощта.

– Как...

– Ако го срещнеш, мила моя, ще разбереш какво имам предвид – отвърна той загадъчно и даде да се разбере, че е приключил темата. – Има ли друг въпрос, по който да задоволя любопитството ти?

– Не сега – усмихна се тя с благодарност. Протегна се. – След такъв дълъг ден най-много бих искала една топла вана, преди да си легна.

– Кофите са ей там – кимна той към мивката.

– Но... – Тя бе слисана. – Искаш да кажеш да ги взема?

– Ще трябва, ако искаш да се изкъпеш.

– Но вчера...

– ... те съжалих, защото бе преуморена от дългото пътуване. Нали не очакваш да продължа да ти нося водата. Това е женска работа.

Разбирам.

Защо не пренесеш коритото тук? – предложи той. – По-близо е.

– Банята вече не ме привлича толкова – отвърна тя тихо.

Лукас с мъка се въздържа да не се ухили. Тя изглеждаше така сломена. За малко отново да я съжали, но ако я глезеше, нямаше да постигне целта си.

– Май само ще стопля вода за легена и ще си легна – въздъхна Шарис. – Да стопля ли вода и за теб?

– Измих се в конюшните. Но с радост ще приема горещата вода сутринта, ако станеш достатъчно рано.

И това ли бе нейно задължение? Тя кимна вдървено, надигна се и отиде до печката. Лукас отпи още една глътка уиски, без да престава да я следи с очи.

– Знаеш ли, Шарис, горе в планината, на около пет километра от тук, има малко езеро. Водата сигурно още е приятно топла. Навън е

пълнолуние. Какво ще кажеш за една разходка с коне?

Звучеше великолепно! Но бе жестоко от негова страна да го споменава.

– Вече ти казах, че не мога да яздя – напомни тя.

– Дори и ако сме на един кон?

– Да. Не съм се качвала на кон през живота си.

– Просто така ми хрумна. Още е рано. Но постепенно ще се наложи да се научиш да яздиш. Няма начин да мръднеш от ранчото освен на гърба на кон.

– Би могъл да купиш двуколка.

Изпълненият ѝ с надежда глас трогна сърцето му. Но той остана твърд.

– Не съм известен като човек, който хвърля пари на вятъра. А една двуколка означава точно това, след като разполагам с половин дузина достатъчно кротки коне дори за теб.

– Ще си помисля.

Тя се обърна и се отправи към стаята си с чайника в ръка. Лукас я чакаше да се върне.

– Лека нощ, Лукас.

– Само „лека нощ“? – Той вдигна вежди и добави усмихнат: – Не ми ли се полага целувка за лека нощ? Ще се наложи да свикнеш. Обичам да се целувам.

– Разбрах вече – отвърна тя. – Е, добре. Наведе се напред с намерението да го целуне, както би целунала баща си. Но в момента, когато устните ѝ докоснаха неговите, той я обгърна с ръце, за да ѝ попречи да се дръпне.

Целуна я с невероятна нежност – устните му се движеха бавно върху нейните и тя усещаше, че ѝ прималява. Чувстваше се невероятно отпаднала. И най-странно – не желаше да се отдръпне. Наслаждаваше се на сладкото усещане, което устните му предизвикваха у нея. Дори лекият дъх на уиски ѝ се струваше пленителен.

Ръцете му плъзнаха по гърба ѝ и я накараха да потрепери. В следващия миг той нежно галеше шията ѝ. Ръката му бавно се спусна надолу. Сърцето ѝ заби лудо. Знаеше какво възнамерява да стори, но не намираще сили да го възпре. Най-после ръката му смело обхвана едната ѝ гърда и тя помисли, че ще припадне.

Беше лудост. Знаеше, че не бива да му позволява да продължи, но сладостните усещания, които той предизвикваше, напълно я завладяха. Когато устните му се плъзнаха от бузата към шията ѝ, тя едва успя да

пророни:

– Лукас.

Прозвуча гальовно, а възнамеряваше да го упрекне. Нямахте сили да го отблъсне. Устните му бяха до ухото ѝ и възбудата ѝ така нарасна, че едва я понасяше.

Езикът му се стрелна в ухото ѝ и тя отново имаше чувството, че ще припадне.

– Желая те, Шари. Знаеш го, нали? Позволи ми да те любя. – Гласът му стана още по-дрезгав. – Ако вече бяхме женени, така щяхме да прекарваме останалата част от вечерта. Нужни са часове, за да те любя както заслужавам, а възнамерявам да те любя както подобава, Шари.

Думите му я опияняваха. Трябваше да му се възпротиви. Дори начинът, по който изговаряше името ѝ, я караше да изтръпва – произнасяше го, както звучеше френското *cheri*.

– Не бива... Не сме... Лукас, моля те!

Молеше го да ѝ помогне, защото нямаше сили да му се съпротивлява.

Той се отдръпна, за да се взре в очите ѝ, но ръцете му продължаваха плътно да я държат. В погледа му гореше изпепеляващ копнеж, който сякаш пронизваше душата ѝ.

– Вече не си невинна. Защо се съпротивляваш така? Знаеш, че ще ти е хубаво. Дали сега, или по-късно – има ли значение? А дори да не се венчаем – нищо не ни пречи. Не ме отблъсквай, Шари.

Сбърка, че каза това. Разбра го по искрите в аметистовите ѝ очи, които ги правеха дълбоки, тъмновиолетови.

– Само мъж е в състояние да твърди, че няма никакво значение. За теб това очевидно не е нещо повече от моментна наслада. Но на жената ѝ е необходимо повече.

– Говориш като девственица – в гласа му прозвуча обвинение. – На кого ще навредим, ако ти и аз се любим?

Дъхът на Шарис секна. Какво можеше да каже, след като всичките ѝ отговори, щяха да бъдат като на девственица? Възможно ли бе една вдовица да е придирчива? Не знаеше.

– Дори не знам защо двамата обсъждаме това – сонна се тя. – Няма да има никакви семейни привилегии, преди да се венчаем.

– Нима ще ме накараш да догледа пастора, за да облекча болката си ли?

Стомахът ѝ се сви.

– Каква болка?

Той се навъси.

– Не си играй с мен, Шарис. Не може да си била омъжена и да не знаеш за мъжете. Ето, усети това. – Той притисна бедрата ѝ плътно към своите и тя ахна. – Мислиш ли, че не ме боли, когато не мога да направя нищо, за да го облекча?

– Аз... Аз... – Лицето ѝ пламна и тя с всички сили се опита да се оттласне от него. – Съжалявам... Аз...

– Добре – срязва я той рязко и я пусна. След това, забелязал страха в очите ѝ, мислено се прокле. – Аз съжалявам, Шарис. Знам, че те притеснявам, но си така пленителна...

– Не си тръгнал да доведеш... пастора, нали? – попита тя колебливо.

Това ли я бе изплашило?

– Откъде да знам? – Гласът му отново бе станал рязък. – Боже, как ме привличаш!

Обърна се и излезе от къщата. Шарис се втурна в стаята и затръшна вратата.

Какво щеше да прави? Не можеше втори път да преживее подобна сцена. Какво, за Бога, щеше да прави?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лукас завърза коня пред кръчмата и влезе с бавна крачка. Само неколцина мъже го погледнаха, но с любопитство проследиха как се насочва към дългия бар и си поръчва уиски. Лукас Холт не идваше често в града, още по-малко – вечер.

Той пресуши чашата и когато Бен му предложи втора, просто сграбчи бутилката, без да пророни дума, и се настани на една празна маса. Бавно огледа помещението, но забеляза само обичайните посетители в кръчмата на Уискърс, като се изключи Леон Уагънър, разположил се на игралната маса. Наблюдаваше надзирателя на ранчото Нюком и отпиваше от бутилката.

Леон никога не му бе допадал. Нещо в него го отблъскваше. Нюком бе нещо като цар в основаното от него градче. Онези, които работеха за Самуел, се ползваха едва ли не по право с почитително отношение; от самото начало това създаде самочувствие на Леон. Сега той бе онова, което можеше да се нарече „градския главорез“, а и притежаваше силата и ръста да се справи с ролята си. Никой не се забъркваше с Леон. Жалко, че всеки път изчезваше от сцената, когато Слейд пристигаше в града.

Леон дори не подозираше, че студентите зелени очи на Лукас са приковани в гърба му. Вървеше му в играта тази вечер и тримата редовни партньори не бяха особено доволни. Но никой не смееше да реагира. Познаваха избухливия му нрав и не желяеха да го предизвикат. Макар и в добро настроение, достатъчно бе един от тях да обяви, че преустановява да играе, и поведението му щеше да се промени. И друг път се бе случвало. Носът на Уил Дейс бе счупен при подобен случай.

Хенри Фостър, седнал срещу Леон, започваше да се отчайва. Вече загуби повече, отколкото можеше да си позволи. Той забеляза Лукас Холт още щом влезе в кръчмата. Не му правеше чест, но изпитваше постоянен страх от мъже с неговия ръст. Не го познаваше лично, нито желяеше да го познава. Стигаше му дето веднъж продаде муниции на брат му и от него се изля кофа пот, преди мъжът да напусне магазина. Беше от хората, на чийто път просто избягваш да се мяркаш и толкова. Кой можеше да каже, че Лукас не е като него? Видът му определено не бе дружелюбен.

Изведнъж на Хенри му хрумна, че може да се отърве, като създаде впечатлението, че не той се измъква от играта.

– Знаеш ли, Леон – започна той и нервно се прокашля. – Господин Холт проявява невероятен интерес към теб, откакто влезе.

– Кой Холт? – Леон рязко отметна глава и погледът му се спря на Лукас. Обърна се с шумна въздишка на облекчение. – А, този...

Добави към залозите, но без особен ентузиазъм. Хенри не се предаваше:

– Чудя се защо не откъсва очи от теб?

– Може да се възхищава на кройката на дрехите ми – изръмжа Леон. – Хайде, приключвайте със залозите.

Не успя. Хенри мъчително преглътна. Просто не можеше да продължи. Налагаше се да рискува и да предизвика гнева на Леон, но да напусне играта. По-добре сега, отколкото по-късно, когато щеше да е напълно разорен.

– Обра ме, Леон – обади се той. Надигна се и се молеше да му се размине. – Ще спра за тази вечер.

Преди Леон да успее да му даде знак да се бръкне по-дълбоко, другите двама играчи побързаха също да станат и в хор повториха същото оправдание.

– К'ви са тез глупости? – попита Леон войнствено. Само щото спечелих при няколко ръце... О, омитайте се, щом искате – завърши той кисело и започна да прибира спечеленото в джобовете си.

Тримата мъже побързаха да напуснат кръчмата. Леон Уагънър не мислеше повече за тях. Вечерта се оказа добра. Беше доволен от решението си да отскочи до града, вместо да чака съботата, когато играеше на карти с работниците от ранчото.

Надигна се да си върви и улови втренчения поглед на Лукас Холт. Какво ставаше, по дяволите? Половината от градчето можеше и да треперят от този мъж заради брат му, но Леон не бе сред тях. Той просто смяташе Лукас за поредния наивник от изток. Какво, че движеха някои делови въпроси със Сам? Сам вече му нямаше особено доверие, след като Фиона така се превъзнесе по него.

Продължаваше да го гледа, дявол да го вземе. Леон тръгна небрежно към масата на Лукас, стъпи с крак върху празния стол до него и се наведе напред:

– Чух, че ще се жениш, Холт. Разправят, че била истинска хубавица.

– Е, и?

Леон се изкиска злорадо.

– Обикновено не идваш в градчето вечер. К'во стана? Да не си се

сдърпал с годеницата?

Лукас отмести полупразната бутилка настрана. Леон не бе толкова висок, колкото него, но бе як, затова трябваше да внимава.

– Не ми допада да обсъждаш бъдещата ми съпруга, Леон – отвърна Лукас с тих, но пълен с предупреждение глас.

– По дяволите, всички я обсъждат – увери го Леон невъзмутимо. – Нова фуста в града си е чиста новина. А пък ако идва да се омъжи тук – съвсем. Я ми светни – наистина ли е таква красавица, както чух?

– Ти вероятно не ме разбра?

– О, разбрах те, Холт. – Леон се ухили накриво. – Но не ми пука какво ти допада и какво – не. Брат ти може и да е бърз с пистолета, ама не значи, че и теб те бива с оръжието. Аз самият съм доста добър – или не си чул? Мога да те смеля, стига да поискам.

Лукас се ухили неприятно:

– Така ли смяташ, Леон? Трябва да те предупредя, че всичко, което знам за оръжието, го знам от Слейд. Не вярвам да си готов лично да се убедиш на какво ме е научил? Но ако свалиш револвера си, ще ти дам да разбереш, че не желая да обсъждаш булката ми.

Очите на Леон гневно се присвиха.

– По дяволите, дошъл си тук, за да предизвикаш сбиване, така ли, копеле? Е, ето ме. Щом искаш да отидеш с размазана мутра при скъпоценната си булка, попаднал си на подходящия човек.

Леон започна да разкопчава кобура. Лукас стана, за да стори същото. Но преди да успее, Леон го удари по главата и той залитна. По ухото му потече кръв. Очите му заблестяха от гняв. Той изръмжа и се хвърли с главата напред към корема на Леон и миг след това двамата се озоваха на пода.

Няколко часа по-късно Лукас си свиркаше весело, докато яздеше към вкъщи. Брадичката го болеше, кокалчетата на ръцете му бяха подути, а гръдният кош го стягаше неимоверно, но си струваше. Сега вече може би щеше да успее да поспи, без да мисли за нея.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Лукас се изненада от пригответената закуска, но не се изненада от стиснатите устни на Шарис. Тя му сервира мълчаливо и избягваше да го погледне, дори след като се настани до него. Запази леденото си мълчание през цялото време, докато се хранеха.

Лукас бе полуразвеселен, полуразтревожен. Дали всичко бе заради любовните му задявки? Или го усети как се вмъква в стаята ѝ снощи, след като се върна от града? А бе готов да се закълне, че спеше. Искаше само да се увери, че е добре. Е, не само това. Щеше му се да се успокои, че не се е паникьосала и не е побягнала. А и не видя нещо, което не трябваше да види – чаршафа бе вдигнат докъм брадичката ѝ. Дори когато спеше косата ѝ бе прибрана на кок, така че не можа да разбере колко е дълга.

Шарис не бързаше да приключи с миенето па чиниите – надяваше се Лукас да излезе, преди да е свършила. Онова, което трябваше да му съобщи, изискваше смелост, каквато още не бе събрала. Ако той бе отронил нещо, щеше да се възползва, за да започне. А той седеше на масата, без да пророни и дума.

Трябваше обаче да каже нещо. Не искаше снощното възмутително поведение да се повтори. Тази мисъл я въръжи с нужната смелост:

– Трябва да поговорим, Лукас.

– За снощи ли?

– Да.

Тя седна отново, но преди да успее да си отвори устата, той се пресегна и взе ръката ѝ.

– Ще ми позволиш ли първо да се извиня? – попита той.

Шарис усети, че се размеква от докосването и гърления тембър на гласа му. Нямахше сили да го погледне, затова очите ѝ не се вдигнаха от ръката му, която нежно стискаше нейната. Изненада се от подутите му, ожулени кокалчета.

– Наранил си се.

Очите ѝ се стрелнаха към лицето му. Лявата му буза бе отекала.

– Драскотина – увери я Лукас, леко засрамен. – Просто се сбих с надзирателя на ранчо „Нюком“.

– Тук? Или в неговото ранчо?

– В града.

– О! Не разбрах, че си излизал. – Любопитството й надделя. – Кой победи?

– Никой. – Лукас й се усмихна плахо. – Не се постарях кой знае колко.

– Защо не? – Тя бързо се поправи: – Искам да кажа, след като се е налагало да се биеш, мисля че е било редно да се постарая да спечелиш. Или поне да не допуснеш да те наранят.

– Не исках да се бия с онзи мъж, Шарис. А и аз самият не съм пострадал. Това не е нищо. Но ти благодаря за загрижеността.

Ухилената му физиономия изведнъж стана прекалено самонадеяна. Изглеждаше самодоволен. Тя отклони погледа си, раздражена, че приписва на любопитството й други нюанси.

– За снощи, Лукас...

– Знам – прекъсна я той. – Сърдита си ми. Не те виня.

– Не е само това – продължи тя сконфузено, като си припомни не само неговата дързост, но и чувствата, които бе събудил у нея. – Онова, което стори е...

– ...непростимо, знам – довърши той вместо нея.

Шарис го изгледа свирепо.

– Ще ме оставиш ли аз да го кажа? Точно така – непростимо – продължи тя. – Нямах право да ми налиташ така и да ми се сърдиш, че ти се съпротивлявам. Не само това, но се и опита да ме накараш да се чувствам виновна, а аз не бях направила нищо, за да те насярча.

– Пропускаш едно – отбеляза той тихичко.

– Кое? – тя застана нащрек.

– Пристигна тук, за да се омъжиш за мен. Повечето жени, откликнали на обявата, се венчават в деня на пристигането си и сега започвам да разбирам защо. Единствената причина да не се оженим веднага е, че ти предложих да изчакаме известно време, за да се опознаем.

– Каза че искаш да разбереш дали ще свикна тук – припомни му тя.

– Въпреки това е факт, че можех да настоя да се венчаем още първия ден.

Чувстваше се неловко, но нямаше да позволи да я отклони от решението й.

– По-добре, че не го направихме.

Веждите му се свъсиха:

– Нима?

Да защото... Промених решението си и няма да се омъжа за теб Лукас. Трябва да те помоля да ме изпратиш обратно у дома.

– Боже като се сърдиш на някого, въобще не знаеш къде да спреш.
– Не става дума за това.
– Тогава за какво?
– Просто въпрос на вкус – обясни тя. – Прекалено си властен за мен.

Смехът му накара да млъкне.

– Мила моя, ако бях властен, снощи щеше да спиш в моето а не в своето легло. Не ти ли е ясно?

Тя стана и отиде до отворения прозорец. Остана с гръб към него.

– Не съм свикнала да обсъждам подобни теми. – Той едва я чуваше.
– Не знам с какви жени си свикнал, Лукас но не дойдох тук, за да стана твоя любовница. Неразумно е от твоя страна да го очакваш от мен. Просто не мога да остана нито ден повече, не желая да се повтори същото.

Той не каза нищо. Нейното напрежение растеше заедно с изчакването. Най-последно рискува и погледна към него.

Той стоеше с поглед, забит в масата. Защо мълчеше?

– Разбирай ме, нали Лукас? – плахо попита тя.

Очите които се насочиха към нея, биха непроницаеми.

– Не можеш да си тръгнеш, Шарис – пророни той простиичко.

– Не мога? – повтори тя с недоумение. – Какво имаш предвид?

– Не съм в състояние да те върна в Ню Йорк точно сега.

– Какво пречи?

Гласът ѝ се извиси от напрежение и страх.

– Нужни са повече от няколко пенита, за да прекосиш страната, Шарис. Парите, с които разполагам, са вложени в това ранчо. Всичките ми свободни средства отидоха за пътя ти насам. В момента нямам пари, за да те върна обратно.

Тя бе прекалено изумена, за да каже нещо. Започвам да се усъвършенствам в лъжите, помисли си Лукас с отвращение. Но, по дяволите, не бе очаквал тя да му се противопостави. А и нямаше как да започне всичко отначало. Хората вече знаеха за нея. Късно бе да доведе друго момиче.

Тя гледаше през прозореца, гръбът ѝ бе скован.

– Знаеш ли, нека да забравим за прибръзаното ти решение – предложи Лукас. – Снощи май наистина бях малко по-настойчив, но искрено те желяех, а и не можеш да виниш един мъж, който иска да получи желаното. Ако съм те изплашил – съжалявам. Но не те нараних, нали?

Шарис бавно и дълбоко си пое дъх.

– Не, не може да се каже, че си ме наранил. Но не искам да преживея отново същото, Лукас.

– Щом толкова много те притеснява това, че те желая, ще го тая у себе си.

– А не може ли просто... да не ме желаеш? – попита тя плахо, тъй като ѝ се стори, че тъкмо това е идеалното решение.

Въпросът го изуми.

– Колко време си била омъжена всъщност?

– Защо?

– Защото знаеш дяволски малко за мъжете.

– Всъщност бракът ми не бе чак толкова продължителен. – Нямахте сили да срещне погледа му, а той реши, че се е засрамила.

– Съпругът ти никога ли не ти е обяснявал, че понякога мъжът не успява да контролира тялото си? Може да пламне от вида на красива жена и по никакъв начин не може да спре тялото си да реагира.

– Не, не знаех – призна тя. – Това ли се случи снощи?

– Да. Но нищо такова не те застрашава. Никога не съм наранявал жена, нито съм я любил против волята ѝ. Няма да те насилвам, Шарис. Вярваш ми, нали?

– Не съм сигурна – призна тя откровено.

– Ела при мен и ще ти го докажа – насърчи я той.

– Какво?

– Просто ела тук. За Бога, няма да ти сторя нищо лошо!

Тя бавно пристъпи към него. Лукас се надяваше, че не след дълго ще спечели доверието ѝ.

Когато стигна до масата, той се надигна и я взе в обятията си, без да обръща внимание на протестите ѝ. Целуна я бавно и продължително. Не спря, докато не усети, че съпротивата ѝ се сломява. Едва тогава я пусна.

– Видя ли? – попита Лукас. – Не е лесно човек да се откъсне от теб, но точно това ще направя.

И излезе. На Шарис ѝ идваше да тропне с крак, докато го гледаше как се отдалечава – той отново възпламени чувствата ѝ и тя нямаше желание целувката да свърши.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Поканата за вечеря в ранчото на Самуел Ньюком същата вечер хвърли Шарис в двоумение. Пристигна късно следобед и тя почти реши да я откаже. Къде се е чуло и видяло да приемеш така покана – само няколко часа преди събитието. Как щеше да се приготви? Но Лукас се съгласи от името и на двамата и я уведоми, щом пратеникът си замина.

А и какво можеше да каже тя? Самуел Ньюком бе най-богатият човек в района. Видя името му изписано навсякъде из градчето: над месарския пазар, бакалницата, магазина за седла, банката, дори редакцията на вестника. След като щеше да се навърта наоколо известно време, нямаше да ѝ навреди да се срещне с основателя на градчето. Той дори можеше да ѝ помогне, ако нещата тръгнаха още по на зле.

Фактът, че Лукас не разполагаше с достатъчно пари да я изпрати у дома, бе страхотен удар. Не само нямаше начин да мръдне оттук, но изпитваше още по-силно чувство на вина. Мъжът бе изразходвал всичките си пари да си намери съпруга, а тя въобще не възнамеряваше да се омъжва за него. Ако Стефани не ѝ изпратеше пари, щеше да се наложи при първа възможност да моли отново Лукас да ѝ плати обратния билет. За него това ще означава да чака още толкова някоя да отговори на обявата му. Колко непочтено бе да го използва по такъв начин! Започваше да се чуди дали саможертвата ѝ си струва.

Хубавата страна на поканата за вечеря бе, че не се налагаше да готви. Лукас не бе особено очарован от перспективата да гостува на семейство Ньюком, но вероятно изпитваше неудобство да откаже поради снощното спречкване с един от хората на Ньюком.

Шарис се забави с приготвянето си. Трябваше да направи всичко сама – включително да напълни ваната. Но когато свърши, остана доволна: по дрехата ѝ нямаше гънчица и бе успяла да повтори една от посемплите прически на Джени – свободните ѝ кичури бяха увенчани с дребни бели рози. Вечерната рокля бе една от любимите ѝ – комбинация от синя и бяла коприни, с дълбоко изрязано деколте и къси ръкави.

Лукас почука на вратата. Тя отвори и погледна с очакване да улови впечатлението му. Очите му я изучиха от главата до петите. Беше токущо избръснат, със сако от естествена кожа с висулки. Едва ли можеше да се нарече вечерно сако, но беше чисто, а бялата му риза бе копринена. Сивите му панталони бяха пъхнати в лъскави черни ботуши. И не

носеше револвера!

– Е? – наруши тя тишината.

– Фиона ще позеленее от завист – отвърна той.

Шарис се намръщи.

– Моля те не ми казвай, че съм натруфена. Това е най-непретенциозна вечерна рокля. Обикновено я носех само из къщи.

– Дори не смяташ, че е достатъчно хубава, за да излезеш с нея навън, така ли?

– Лукас!

– Красива си, мила моя. И не си натруфена за едно от събиранията при Нюком. Колкото по-парадно – толкова по-добре, така смята Сам.

– Коя е Фиона? – осведоми се тя, докато той я съпровождаше до изпратената от Сам карета.

– Съпругата му. Булката, така да се каже. Още няма година, откакто са женени.

– Има ли нещо, което да трябва да знам за тях, преди да се запознаем?

– Само че Сам не изпуска хубавите момичета, така че ще трябва да се пазиш.

– Но той е женен! – отбеляза тя възмутено.

– Е и?

Резкият отговор ѝ напомни за собствения ѝ опит с женен мъж и тя млъкна, а кочияшът мексиканец подкара каретата. Спомените я завладяха и нито един не бе приятен.

Запозна се с Антоан Готие на бал, който тя и леля ѝ посетиха седмица след пристигането им във Франция. Антоан бе така весел, впечатляващ, привлекателен, с изискани маниери. Беше първият мъж, който я изпълваше с такова приповдигнато настроение. Реши, че е влюбена. Покъсно той ѝ се обясни в любов. Шарис бе едва на осемнадесет, а Антоан имаше житейски опит!

Любовта не винаги се съпътства от логическо мислене. Трябваше да се досети, че нещо не е наред, щом никога не се опита да я целуне – обсипваше с целувки единствено ръцете ѝ. Трябваше да се досети и от бързината, с която ухажването му напредваше. Глупачка, каквато си беше, повярва, че я обича. На един от баловете допусна да я отведе в някаква празна стая.

Антоан достатъчно често ѝ бе казвал, че я желае и тя бе повече от готова да му се отдаде. Не бе поискал да се ожени за нея, но тя съвсем естествено реши, че и това ще стане. Женитбата вървеше ръка за ръка с

любенето. Разбира се, че щеше да се ожени за нея – в това тя не се съмняваше.

По-късно си даде сметка, че той е разчитал точно на подобно предположение.

Тя бавно се разсъблече, докато той седеше на леглото и я подканваше да побърза. Щом се сгуши до него, той свали само панталоните, но тя не се замисли за това.

Не последваха никакви нежни, любовни думи. Антоан я сграбчи и я притисна под себе си, готов да отнеме девствеността ѝ, без да се замисли. Слава Богу, точно в този момент вратата се отвори и вътре нахълта някаква жена.

Антоан побесня.

– Две минути, Мари! Не можеш ли да изчакаш още две минути?

– Но мислех, че вече ще си свършил, *ma cher* – отвърна със сладък глас брюнетката. – Толкова ли време ти е нужно, за да спечелиш облога?

Облог! Всичките ѝ илюзии се градияха на облог! Как ѝ се искаше да заплаче, да си представи, че тримата не са в тази стая и че тя не е гола на леглото! Но не заплака... Дори напусна стаята с известно достойнство.

По-късно узна, че брюнетката му е съпруга. След всичко случило се, това едва ли имаше значение. Вече знаеше, че на мъжете не бива да се вярва.

Настроението на Лукас бе не по-малко мрачно. Такъв ставаше винаги, когато се налагаше да търпи присъствието на Самуел Нюком. Но трябваше да търпи. Нали затова бе тук. Ала ненавиждаше преструвките, още по-малко – необходимостта да се държи приятелски, когато единственото му желание бе да убие този мъж. А Сам бе под закрилата на завещанието си и обявената награда за залавянето на убиеца си, при това тя се увеличаваше с годините.

Лукас бе наясно, че поканата е плод на любопитството на Сам относно Шарис. Още по-добре, защото така Лукас щеше да има възможност да задейства най-съществената част от плана си. Щеше да се постарее да остане насаме със Сам за малко, за да го извести.

След толкова време крайт се виждаше. Само още няколко месеца и Самуел Нюком щеше да открие, че е разорен. Просто тази вечер бе нужно да захапне въдицата. Това бе всичко.

Фиона несъзнателно бе помогнала, защото струваше доста пари на Сам. Той не ѝ доверяваше, че капиталите му са вложени в сделки, и е

продал повечето дребни имоти и собственост из Нюком, за да задоволява прищевките ѝ. За да е щастлива тя, той не биваше да спира да ѝ купува каквото ѝ хрумне.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шарис трудно запомни имената на всички. Вечерята се оказа в нейна чест и бе поканено половината градче.

Самият господин Нюком я разведе сред гостите да я представи. Съпругата му, Фиона, я поздрави, но после с подчертана грубост се направи, че не я забелязва. Самуел Нюком като че ли бе много развеселен от това.

– Ревнува, но ти не се смущавай – прошепна той на Шарис. – Някога бе най-хубавото момиче в околността, ала сега тази чест се пада на теб. Трябва да призная, госпожице Хамонд, че Лукас е за завиждане.

Страните ѝ поруменияха и мъжът веднага ѝ допадна. Беше доста представителен, на около четиридесет, с пясъчнокестеняви коси и сиви очи, които гледаха изпитателно. Беше мъж, който обичаше хубавите неща в живота, а къщата му бе впечатляваща. Беше, както я предупреди и Лукас, мъж който не пропускаше да обърне внимание на жените.

Тя обаче не се дразнеше от възхитените му погледи. Чувстваше се добре в неговата компания и когато ѝ подметна, че ако Лукас ѝ омръзне, той би ѝ осигурил уютно местенце при себе си, тя не го взе сериозно.

Що за идея! Та Самуел Нюком бе достатъчно възрастен да ѝ бъде баща. Но приказваше само, за да я дразни, сигурна бе. Очевидно бе привързан към съпругата си, защото я следеше с поглед, когато тя се отдалечаваше прекалено от него. Фиона бе красива жена със синьочерни коси и бледи сини очи. Бе доста по-млада от съпруга си, всъщност едва ли много по-възрастна от Шарис.

Вечерята не бе официална заради многото гости. Хората си намираха място за сядане, като държаха чиниите в скута си. Шарис се забавляваше. Храната бе семпла, но изобилна, а шампанското се лееше безспир.

Лукас я остави да си поговори с жените. Самият той бе зает да приема поздравления и да преповтаря историята на срещата им. Тя внимателно надаваше ухо, за да не обърка нещо, в случай че ѝ зададат същите въпроси.

Хората, с които се запозна, изглеждаха дружелюбни и сякаш искрено ѝ се радваха. Но онова, което наистина я отпусна, бе че Лукас постоянно се намираше близо до нея. Трудно ѝ бе да разгадае защо насаме с него се смущаваше, а присъствието му наоколо ѝ вдъхваше такава сигурност. Трябваше само да хвърли поглед из помещението и неизменно

го съзираше. Не си даваше сметка всъщност колко често го търсеше с очи.

Той се открояваше и то не само заради ръста. Докато дрехите на останалите мъже някак висяха по телата им, тези на Лукас стояха опънати по мускулестата му фигура. От него лъхаше на сила и неподправена мъжественост. И нямаше как да не забележи с каква подчертана почителност се отнасят към него хората от градчето.

– Той е доста по-привлекателен, отколкото е редно.

Шарис отново се бе зазяпала в Лукас и сепнато се обърна към Нади Дурант.

– Кой? – попита тя.

– Съпругът ти, разбира се.

– О!

Шарис се изненада от прямотата на младото момиче.

Нади бе едва на шестнадесет. Майка ѝ – Лила – седнала до момичето, очевидно не виждаше нищо нередно в изказването на дъщеря си. Лила, както и другите жени наоколо, кимаха в знак на съгласие.

– Но той още не ми е съпруг – подчерта Шарис.

– Скъпа, все едно че сте женени – отвърна госпожа Ландис. – Навремето, когато пасторът не идваше толкова често насам, никой от младите не придиряше да го чака. Стига да желяеха и можеха, започваха да живеят в общ дом, а благословията получаваха по-късно. Сега обаче повечето градчета си имат пастори. И ние имахме, но почина и още не е дошъл заместник.

– Разбирам – отвърна Шарис.

– Не ме е срам да призная, че все се надявах Лук да ме забележи. – Нади се наведе напред, все едно споделяше тайна и всички шест жени сториха същото. – Или той, или брат му Слейд. И двамата са толкова...

– Нади Дурант! – възкликна Лила. – Едно е да се възхищаваш от добър почтен мъж като нашия Лук, но съвсем друго да мислиш за мъж като Слейд. Смятах, че съм те възпитала по-добре, момиче.

Нади не изглеждаше ни най-малко смутена.

– Ти видя ли вече Слейд? – обърна се тя към Шарис.

– Не, още не съм – отвърна Шарис.

– Тогава те чака приятна изненада.

– По-скоро неприятна – поправи Лила дъщеря си, а на лицето и бе изписано недоволство.

– О, момчето не е чак толкова лошо, Лила – подметна госпожа Ландис.

– Напротив – възрази друга, взимайки страната на Лила.

– Е, не ни е работа да обсъждаме Слейд.

– Защо не, Лила? – попита я съпругът ѝ Емери, който се бе приближил, заедно с Джон Хадли. – Не всяко градче е в състояние да се похвалява, че е дало на света изтъкнат стрелец.

– Много добре знаеш, че Слейд Холт не е от Нюком – възрази Лила на съпруга си.

– Не е, но откакто брат му Лукас се засели насам, Нюком е почти като роден град за него.

Шарис се бе втренчила любопитно в Емери Дурант.

– Какво значи „стрелец“?

– Човек, който бързо и умело борави с револвера.

– Използва револвера, за да си изкарва прехраната ли? – попита тя с широко отворени очи.

Емери поклати глава.

– Не съм чувал да прибягва до това. Не съм чувал и някога да е бил нает от някого. Да не искаш да кажеш, че Лукас не ти е разказал за брат си?

– Не много – призна тя.

– Наистина? – Лицето на Емери цъфна като физиономията на доволно хлапе по Коледа. Нужна му бе само секунда, за да се увери, че Лукас е в другия край на помещението, преди да се настани до съпругата си. – Чакай да ти разкажа за първия ден, когато Слейд Холт пристигна в Нюком.

Жените въздъхнаха вкупом, защото бяха слушали историята безброй пъти. Шарис пък въобще не бе сигурна, че държи да я чуе.

– Облечен като индианец, такъв беше – подхвърли Джон Хадли, преди Емери да успее да си отвори отново устата. – Имаше коси до раменете и...

– Ще ме оставиш ли аз да разкажа, Джон? – попита Емери с раздражение.

– Е, аз все пак бях там, а ти – не – възнегодува Джон.

– И какво точно направи Слейд? – прекъсна Шарис онова, което ѝ заприлича на зараждащ се спор.

– Ами уби Фърал Слоун. А Слоун бе здравеняк, бивш наемен убиец, и то от най-хитрите.

– Слоун! – ахна Шарис, тъй като ясно си спомни наскоро чутото име.

Хвърли поглед към Лукас, озадачена защо не е споделил с нея, но

само го зърна как се измъква от помещението със Самуел Нюком. Обърна се отново към Емери Дурант с надеждата, че не го е разбрала добре.

– Значи Слейд Холт е убиец?

– Е – уточни Емери, – единственият, когото е убил из тия места е Фърал. А и то беше преди близо седем години; тогава беше млад стрелец. Мълви се, че преди това е изпратил в гроба поне дузина мъже. И няма как да се разбере колко е прибавил към бройката оттогава.

Шарис пребледня.

– Защо не са го арестували?

– За какво? – попита Емери.

Тя премигна насреща му.

– Нали е убил човек пред очите ви.

– Схватката си беше съвсем честна, госпожице Хамонд. Няма човек, дето ще каже обратното. – Всички наоколо кимнаха. – Слейд дори позволи на Фърал пръв да извади револвера. Но просто Слейд бе побързият. Не съм виждал по-бърз от него.

Дали тези хора знаеха, че Слоун е убил бащата на Слейд, питаше се тя. Нуждаеше се от питие. Не изпитваше желание да слуша повече за брата на Лукас. „Черна овца“ го бе нарекъл той. Де да беше само това!

И в кабинета на Сам Нюком Слейд бе тема на разговора. Сам го спомена, докато Лукас и той се настаняваха до бюрото.

– Виждал ли си брат си наскоро?

– Не – отвърна Лукас, като с мъка се сдържа да не се ухили.

Неизменно се повтаряше едно и също: Сам разпитваше Лукас за Слейд при всяка среща. Нюком обичаше добри стрелци да работят за него, но и двамата знаеха, че Леон Уагънър далеч не е така бърз, както Слейд.

– Е, предложението ми все още е валидно. Подметни му го, когато го видиш.

– Добре.

– Е, какво е чак толкова важно, та се налага да го обсъждаме насаме? – попита Сам, готов да запали пурата.

Опасявам се, че имам лоши новини – подхвана Лукас направо. – Има трудности около изграждането на железопътната линия, в която вложихме пари. Май добре стана, като не вложи там повече, отколкото можеше да си позволиш да загубиш.

– Какво значи това?

– Ами не сме преценили достатъчно добре колко ще струва да се завърши линията. Средствата са се свършили, а само три-четвърти от

релсите са поставени. Изграждането е спряно, а не успяват да заинтересуват никого достатъчно, че да вложи пари, за да завършат проекта. Банките просто не проявяват интерес. Похарчих всичко, но поне ми остава ранчото. Надявам се скоро да започна да припечелвам от него. Но се радвам, че навремето успях да те предупредя да не влагаш много, защото очевидно нищо няма да получим обратно.

Сам остана като гръмнат. Лукас знаеше защо: съзнаваше прекрасно, че той няма да се вслуша в съвета му, когато за пръв път подхвърли за сделката с железопътната линия. И наистина не го послуша. Вложи доста пари в опита си да се сдобие с контролния пакет акции, без да сподели с Лукас начинанието си. Разпродаде всичко, в което бе вложил пари извън Нюком, и дори изтегли по-голяма част от авоарите си в банката с надеждата да стане железопътен магнат. След първото си посещение на мястото на бъдещия обект дори не отиде да провери как напредват работите по трасето, приемаше отчетите от адвокатите на компанията за напълно официални и законни. Не се бе наложило да се харчат пари за поставянето на релсите, ако се изключат подготвителните работи.

– Вероятно... има начин...

– Няма, освен ако не познаваш човек, готов да стане собственик на част от железопътна линия – подметна небрежно Лукас. – За да довършат, искат от първоначалните вложители да набавят сумата, а тя е доста голяма. Но аз съм разорен. Не мога да участвам. Още ли не си получил писмото им?

– Не – отвърна Сам.

– Ще го получиш. Там по-подробно ти обясняват какво точно не е потръгнало – само дете не виждам каква полза имаме... Е, май е време да се връщам при Шарис. Лека нощ, Сам.

Сам едва му кимна. Призляваше му. Всичко изградено през годините изчезваше, ако не намереше още малко средства. Щеше за се наложи да се свърже с онзи адвокат от Сейнт Луис, който му бе писал за някакви европейски клиенти, които търсели голямо ранчо в района около Сам. Може някои от тези клиенти да иска да купи и хотел? Това значи да остане без нищо, но какво можеше да направи?

Щеше да го стори. Нямахше друг начин. А и бе прекалено стар да започва отначало. Времената се бяха променили. Вече не бе така лесно да ограбваш златните находища на хората. Законите вече действаха и по земите на Аризона.

Остана загледан в пространството. Знаеше какво трябва да направи. Знаеше, че няма друг изход.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шарис беше пияна. Справяше се чудесно със състоянието си: държеше се спокойно и резервирано и никой не се досети. Дори Лукас не си даде сметка, докато тя не избухна в кикот, щом се качиха в каретата, а после заспа на рамото му.

Лукас бе развеселен. Не бе допуснал, че надменното градско момиче ще се поддаде на слабостта да пийне. Изненада се приятно, когато я видя да разпуска несъзнателно косите си. Но трябваше да признае, че нищо не бе в състояние да го разстрои тази вечер; не и след като се среща насаме със Сам.

Седнал срещу него в кабинета му, Лукас почти надушваше паниката, обзела Сам. Откога чакаше този момент!

Само дето не се изсмя на глас, като се сети за малкия брой коне, които Нюком поръча. Когато настъпеше моментът да ги достави, Сам нямаше да има с какво да плати. Но се налагаше Лукас да набави конете и да ги обзяди, сякаш не подозираше този факт.

Шарис се размърда в съня си, метна ръка през гърдите му и зарови глава във врата му. Пелерината ѝ се бе разтворила и му позволяваше да види дълбокото ѝ деколте и нежната издутинна на гърдите ѝ. Ръката, с която я държеше през кръста, леко погали извивките на тялото ѝ.

Какво ли щеше да прави с нея? Тя се оказа с много повече качества, отколкото очакваше. Желаше това момиче, заспало така блажено до него. И то така силно, сякаш съществуваше от години. Бяха минали само три дни и той вече обмисляше как да я съблазни.

Поклати глава, отворен от себе си и от онова, което не можеше да контролира. Щеше да съжалява. Съзнаваше го, но какво би могъл да стори? Лъжеше я безогледно за всичко и щеше да изрече и нови лъжи, преди да приключи. Достатъчно неприятно бе, че я накара да участва, макар и несъзнателно, в унищожението на Нюком; използваше я, за да постигне своето.

Тя се страхуваше от него и той не разбираше защо. Заяви, че тъкмо по тази причина не желае да се омъжи за него. Дали щеше да остане на същото мнение, ако я люби? Дали е от жените, които поставят знак на равенство между правенето на любов и пълното обричане? Щеше му се да е по-разгадаема. И не искаше да се страхува от него.

Каретата спря пред къщата, но Шарис продължаваше да спи

непробудно. Лукас бавно се надигна, като я държеше все така притиснатата до гърдите си.

– Шарис?

Тя се намръщи и стисна реверите на самото му.

– Не желая да се омъжа за него, татко. Стефани обича Джоуел, не аз.

Лукас се усмихна озадачен.

– Шарис, събуди се.

Тя отвори очи, беше ѝ трудно да се ориентира.

– Кой... А, ти ли си? – Огледа каретата. – Какво правим тук?

– Събирането, не помниш ли? Току-що пристигнахме у дома.

Тя се надигна, но залитна и се хвана за него, за да запази равновесие. Лукас ѝ помогна да стъпи на земята.

– Можеш ли да ходиш сама, или да те отнеса на ръце? – попита той развеселен с надеждата да пожелае второто.

– Да ме носиш на ръце? Що за абсурд!

Шарис тръгна пред него към вратата, като успя да удържи невероятно права линия. Лукас забеляза ухилената физиономия на кочияша и също се засмя, преди да му направи знак да тръгва. Улови Шарис в мига, когато се спъна при вратата.

– Не знаех, че тук има стъпало – възмути се тя, гледайки гневно Лукас.

– Всъщност няма – отвърна ѝ той със смях.

– О...

Стаята бе обляна с лунна светлина, така че не му се наложи да пали лампата. Обгърна я с ръце, удивен от ефекта на допира. Държеше я в ръце точно както искаше. И същевременно бе не по-малко безсилен от нея – по никой начин не можеше да устои на сладко отворените ѝ устни.

Искаше само да усети вкуса им, но устните ѝ се раздвижиха под неговите – топли и живи – и го възпламениха. Простена. Шарис въздъхна и сложи глава на рамото му, без да си дава сметка какво му причинява.

Той осъзна, че може да я обладае тук и сега. В това състояние тя нямаше да му окаже съпротива. Но той не искаше да я има така. Тя също трябваше да го желае, да го иска, а не да е под влиянието на алкохола. Ако я любеше сега, тя можеше дори да не си спомни. Но ако си спомнеше, по-късно щеше да съжалява и да го презре, че се е възползвал от ситуацията. Не искаше после да се самообвинява. И поради някаква необяснима причина беше важно за него тя да си спомня.

По дяволите! Откъде извираха всички тези благородни

сантименти? Той ни най-малко не се отказваше от намерението да я съблазни. След като бе така безскрупулен, поне да го стори както трябва.

Шарис, заспала отново, въздъхна. Лукас се усмихна замислен. *Не, скъпа, няма да е тази вечер, но скоро...* С устни докосна челото ѝ и я отнесе в стаята.

Тя се събуди, когато я положи на леглото и започна да сваля обувките ѝ.

– Мога да ги махна и сама – запротестира тя. Надигна се прекалено рязко, зави ѝ се свят и се отпусна назад. Лукас се засмя.

– Мисли за мен като за личната прислужница – посъветва я той, докато пускаше обувките ѝ на пода. – Не се съмнявам, че си имала такава.

– Но ти въобще не приличаш на Джени. – Забележката ѝ се стори доста остроумна и тя се закикоти. Не обърна внимание кога той свали пелерината ѝ и се наведе напред, за да даде възможност да стигне до копчетата на гърба ѝ. – Слава Богу, че не е тук сега, защото си представям какви щеше да ми ги наговори. Тя, разбираш ли, никак не одобрява пиенето и... – Сепнато си пое въздух. – Защо не ми каза, че брат ти е убиец?

– Защото не е.

– Но той е избил стотици хора!

– Стотици?

– Е, десетки, но каква е разликата?

– Надала си ухо на клюките, Шарис.

Усмихна се отново, докато я повдигаше от леглото, за да изтегли роклята изпод нея. Тя не забелязваше какво прави той.

– Нямахме начин да не ги чуя. Господи, като се сетя как само го нарече – черна овца! Доста меко казано, не намираш ли? Защо не ме предупреди?

– Че е убил човек?

– Много хора!

– Той е убил само един, Шарис. Никой от останалите, за които се твърди, че е очистил, не съществуват. Това са слухове. Но хората желаят да вярват в тях.

– Наистина ли само един?

– Да.

Той бавно започна да развързва корсета ѝ.

– Но...

– Той беше коравосърдечен убиец и заслужаваше смъртта си.

Беше забравила, че след като е убил баща им, мъжът е преследвал

Лукас и Слейд, а те са били едва деца. Законът не е го е наказал, защо Слейд да не го стори?

- Казаха, че битката е била честна – прошепна Шарис.
- Така беше. Убитият можеше да е Слейд.
- Съжалявам.
- Няма нищо.

Той свали корсета и се захвана с приятната задача да махне копринените чорапи.

Шарис въздъхна и се протегна.

- Радвам се, че не е толкова лош, колкото го изкарват.

Лукас също въздъхна, удивен как издържа всичко това; разсъбличаше я най-спокойно, а всъщност тялото му копнееше за нещо съвършено различно. Дяволите да я вземат, че се бе напила така!

– Слейд е това, което е – обяви Лукас грубо, отказвайки да продължи мъчението си.

- Радвам се да го чуя.

Лукас поклати глава: тя дори не го бе чула. Отново се унасяше в сън.

Придърпа чаршафа нагоре и нежно я целуна по челото.

- Лека нощ, Шари.
- Антоан... Обич моя.

Проронените думи едва се чуха. Антоан? Съпругът ѝ? Той за пръв път чуваше името. Беше споменала, че е обичала съпруга си. Тогава не се замисли, но сега откри, че това никак не му е приятно.

По дяволите! Тя объркваше мислите му. Дали не е по-добре той и Били да заминат за планините по-рано от предвиденото? Колкото по-скоро, толкова по-добре, призна си той навъсено.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Погъделичкване по лицето събуди Шарис. Отвори очи и видя две големи очи с цвят на мед – беше Чарли, който мъркаше. Обърна глава и дългите му мустаци отново погъделичкаха бузата ѝ. Усмихна се при спомена колко сутрини се бе будила по този начин. Така той нетърпеливо я уведомяваше, че е гладен.

– Добро... утро...

Надигна се прекалено рязко и усети силно главоболие. Разтърка с пръсти слепоочията, за да ги облекчи, и се зачуди дали не е болна. Не. Внезапно си припомни миналата вечер. Не биваше да изпива онези три големи чаши шампанско. Сега разбираше какво имаше предвид Джени, като говореше за злините от алкохола. Какво дяволско главоболие! Ако не се движеше, успяваше донякъде да понася болката.

Смътни спомени я терзаеха. Сети се, че се бе спънала, когато влизахте снощи; припомни си, че Лукас я бе прегръщал и целувал. Как ясно си спомняше това! И бяха разговаряли за Слейд, но там нещата не бяха така ясни. Какво точно бяха си казали?

– Госпожице Хамонд?

– Какво има? – попита тя с раздражение, преди да разбере, че някаква жена пред вратата я вика. – Ти ли си, Уилоу? Влез.

Шарис се размърда, за да придърпа чаршафа над нощницата, и зяпна от учудване, когато видя, че изобщо няма нощница. Беше по камизолка и муселиновата си фуста. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато още спомени изплуваха в съзнанието ѝ.

– Добре ли си?

– Какво? – Шарис успя да се усмихне на младата индианка. – Да, да, добре съм. Просто се сетих за нещо... неприятно. Значи ти си жената на Били Улф?

Момичето кимна. Изглеждаше доста екзотично: с бадемови очи на овалното лице, прави черни коси, спуснати по гърба и гладка, смугла кожа. Облечена бе с дълга до босите ѝ стъпала избеляла синя пола и свободна синя риза с дълги ръкави. Шарис не очакваше да е толкова красива или нежна, като имаше предвид дивия ѝ съпруг.

– Лук нареди да не те будя, но започнах да се безпокоя. Стана почти пладне – обясни Уилоу.

– Господи, няхах представа.

Видя слънцето да струи през прозореца с дръпнати настрани пердетата; пердетата, които лично бе спуснала. Това потвърждаваше, че Лукас я бе настанил в леглото и бе излязъл. Все пак беше излязъл, нали?

– Сигурна ли си, че си добре? – попита Уилоу с нежен мелодичен глас, който галеше изопнатите ѝ нерви и пулсиращата от болка глава.

– Да... Наистина... Само малко ме боли глава.

– Ако искаш да ти приготвя нещо против болката – предложи Уилоу.

– Би ли го сторила? О, много ще съм ти благодарна. Ей сега ще се облека и ще дойда в другата стая.

Когато вратата се затвори, Шарис трескаво се замисли. Дали Лукас си бе тръгнал, след като я бе разсъблякъл? Нямаше чувството, че девствеността ѝ е отнета, но и не знаеше как да разбере. Божичко, трябваше да си спомни!

Не след дълго Шарис колебливо отвори вратата; страхуваше се, че ще завари Лукас в стаята. Но там я чакаше само Уилоу.

– Боже – усмихна се Шарис, – не забелязах досега, но ти очевидно съвсем скоро ще родиш, нали?

Уилоу с любов прокара ръка по големия си корем.

– Скоро ще бъде, да.

– Наблизо има ли лекар?

– За какво?

– Ами... Щом... – Шарис замлъкна, тъй като не знаеше как да завърши.

Уилоу ѝ се усмихваше.

– За какво ми е лекар? Знам какво да правя.

– Искаш да кажеш, че не желаш никаква помощ?

– Това е нещо лично. Дори ще отпратя Били да замине, ако се върне, преди бебето да се роди.

– Ако се върне? Нима е заминал някъде?

– Към планините. Той и Лук отидоха да търсят мустанги за господин Нюком.

Шарис успя да прикрие изненадата си.

– Лукас ми спомена. Но не знаех, че ще бъде толкова... скоро.

– А, виждам, че не ти е казал. Типично за мъжа – да избегне сбогуването, защото още не е свикнал жена да се навърта наоколо. Били беше същият, когато се оженихме. Въобще не му минаваше през ума да ми съобщи, че заминава.

– А може би защото е свикнал да живее сам? – предположи Шарис.

– Не. И преди е бил семеен. Първата му жена обаче била опърничава и той я избягвал. Но май си права – вероятно така е свикнал. Сега му харесва да се сбогува с мен, защото го използва като повод да...

Усмихна се, а Шарис откри, че е шокирана от откровения намек. Беше й трудно да си представи Били, който приличаше на дивак, като любещ съпруг.

– Това за мен ли е? – осведоми се Шарис и посочи чашата на масата. Когато Уилоу кимна; тя отпи от разтворения във водата прах. Откри че е леко горчив и пресуши чашата.

– Седни – предложи Уилоу. – Ще ти приготвя закуска.

Шарис се ужаси.

– В никакъв случай. По-редно е да си в леглото и някой да се грижи за теб, а не да шеташ. А и освен това е време за обяд. Ти сядай. Аз ще го приготвя.

– Защо трябва да съм в леглото?

– Как защо? Заради състоянието си.

Уилоу тихо се засмя.

– Но аз не съм болна. Просто чакам дете.

– Не е редно да вършиш всичко, с което обикновено се занимаваш. Няколкото жени, които познавам и са имали деца, не напуснаха домовете си от момента, когато бременността започваше да им личи. А последните няколко месеца прекарвах в леглото. Майка ми настояваше други да се грижат за нея денонощно, когато беше бременна със сестра ми.

– Може да е била болна.

– Не, прашеше от здраве, доколкото си спомням. – Шарис свъси вежди и се замисли. – Искаш да кажеш, че не е задължително да се глезиш?

– Подигравките по адрес на индианка, която допуска такова дребно неудобство да й попречи да се грижи за себе си и семейството, няма да имат край. Ако лежиш, без да правиш нищо, ще загубиш силите си, а те са ти нужни при раждането.

– Никога не съм си го представяла по този начин.

– Като носиш своето дете, ще се убедиш, че е удоволствие, а не тежба. Има билки, които премахват гаденето в началото, а после е истинска радост; знаеш, че ще дадеш живот. Болката накрая е малка жертва в името на чудото живот.

Как така се подхвана подобна тема? Нейното дете, как ли пък не! За това предстоеше тепърва да мисли и не възнамеряваше да го прави точно сега.

– Е, все пак аз ще направя обяда, но под твое ръководство. Предполагам, дочула си, че не ме бива да готвя?

Уилоу се засмя весело.

– Били реши, че е много смешно. Представя си как Лук ще се стопи от глад.

– Нима? – попита Шарис сухо. – Е, а какво ще каже Били, ако с моя помощ Лукас понапълнее?

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Седмицата бе приказна. Лукас го нямаше и Шарис се отпусна. Откри, че въпреки работата и горещината, ѝ е изключително приятно. Дължеше го на компанията на Уилоу. Радваше се да се сприятели с друга жена, без помежду им да има съперничество. Съперничеството, макар и добре прикрито, неизменно присъстваше в отношенията с приятелките ѝ у дома.

След като свикна с открития характер на Уилоу, започна да си дава сметка колко превзета всъщност е била и сега се възхищаваше от индианката. Уилоу не бе раждала, но не се притесняваше и спокойствието ѝ стопи страховете на Шарис.

Един ден правиха свещи и сапун, друг – приготвиха зимнина. Шарис се научи как се съхраняват зеленчуци. Прибра готварската книга – по-лесно ѝ беше да си записва съветите на Уилоу. Резултатите бяха обнадеждаващи. Изненада се от себе си да открие какво удоволствие ѝ доставя да усвоява нови умения. Дори си мечтаеше Лукас да се позабави: притесняваше я напрежението, което изпитваше в негово присъствие.

Опита се въобще да не мисли за него; отдаваше ѝ се лесно през деня, улисана в работа. Нощем обаче прекалено ясно усещаше, че е сама. И най-малкият шум я сепваше. В такива моменти мечтаеше той да се върне бързо, но само тогава. Представяше си го съвсем ясно и бе озадачена от предизвикания от образа му трепет, както и от мислите, които пораждаше. Припомняше си сладките усещания, които събуждаше у нея.

За пореден път Шарис заспа с подобни мисли. Сънуваше приятен сън, но когато Чарли измяука зловещо, тя моментално седна в леглото.

– Какво има, Чарли?

В следващия момент разбра каква е причината. Докато Лукас отсъстваше, оставяше пердетата дръпнати. В стаята проникваше достатъчно светлина, за да различи силуета на мъж, застанал до таблата на леглото ѝ. Значи Лукас се бе върнал. Какъв прекрасен начин да я уведоми за пристигането си!

– Мисля, че настъпих котката – обясни той. В същия миг котаракът, търсец утеха, скочи в ръцете ѝ. Тя го прегърна, за да го защити, вбесена от дързостта на Лукас.

– Как си позволяваш да влизаш тук, докато спя? Припламна огънче

от запалването на клечка кибрит и Шарис вдигна ръка да предпази очите си. След миг свещта на бюрото бе запалена и тя видя Лукас да се взира в нея със странно изражение.

– Според мен е редно аз да попитам какво правиш тук – отвърна той с равен тон.

Обзе я ужасно предчувствие. Наболата брада, разбърканите коси, дори тънкия слой прах по дрехите можеха да се очакват. Само че дрехите бяха доста по-различни от всичко, което Лукас носеше обикновено: черни панталони, напъхани във високи черни мокасини. Тъмносинята риза падаше свободно над панталоните. От черния, ръчно направен кобур, привързан към кръста му, висеше револвер с дръжка от кост. Черна копринена кърпа, завързана небрежно около врата, завършваше заплашителния му вид.

Това трябваше да е Лукас. Трябваше!

– Лукас? – попита тя пискливо.

Той поклати глава, а ъгълчетата на устните му се свиха в подигравателна усмивка. Предизвикателно тръгна край леглото, а стъпките му не се чуваха.

– Не може да си на Лук, защото щеше да си в неговото легло, а не тук. – Оглеждаше я с интерес. – Е, коя си?

Лицето ѝ пребледня. Господи! Господи! Това бе Слейд! Беше като хипнотизирана от виращите се в нея очи.

– Нямах отговор, така ли? – Той развърза кърпата и я остави да падне върху леглото. Посегна да развърже кобура. През цялото време не откъсваше очи от нея. – Както искаш. Не ми е нужно да знам името ти, за да споделя леглото с теб.

Сърцето ѝ биеше лудо, но тя продължаваше да стои вцепенена. Това, което се случваше, не може да бъде истина. Само наблюдаваше как братът на Лукас се съблича.

Ризата му падна върху леглото и той седна да свали мокасините. Тогава Шарис скочи от леглото, повличайки Чарли и чаршафа. Мястото обаче не беше добре избрано – вратата се намираще от другата страна на леглото – там, където седеше той.

Втренчи се в него, а очите ѝ бяха тъмновиолетови от гняв. Представа нямаше колко нелепо изглеждаше притиснала към гърдите си с една-та си ръка Чарли, а с другата – чаршафа. Чаршафът въобще не я прикриваше, а синята нощница подчертаваше формите ѝ.

Слейд не помръдна.

– Ако има някакъв проблем ти и аз да споделим това легло, по-

добре изплюй камъчето веднага.

Шарис посочи с пръст вратата.

– Напусни!

Сбърка, като каза това. Веднага отчете грешката си. Той заобиколи леглото и тръгна към нея – изражението му бе злорадо, а голотата му – заплашителна. Тя отстъпи, но усети стената зад гърба си.

– Защо?

Беше толкова близо до нея, че широките му рамене закриваха от погледа ѝ останалата част от стаята. Тази единствена дума, произнесена така натъртено, отекна в главата ѝ. Страхуваше се да срещне погледа му и затова неволно се загледа в мускулестите му гърди; сториха ѝ се не по-малко ужасяващи. Стисна здраво Чарли; така здраво, че той понечи да се отскубне от ръцете ѝ и се наложи да му позволи, защото иначе рискуваше да изпусне чаршафа.

– Не... Не исках да ви засегна... – Все пак трябваше да продължи. – Нямате право да влизате в стаята ми.

– Това е моята стая, мила – възрази той. – Използвам тази стая, като се отбия при Лук.

– Значи не нарочно сте...

Тя не откъсваше поглед от устните, извити в хищническа усмивка.

– Мила, така ме изненада, както вероятно и аз. Но трябва да призная, ти си приятна изненада.

Докосна с пръст бузата ѝ и я накара да потрепери. Не успя да събере кураж да отблъсне ръката му.

– Трябва... Трябва да ви помоля да напуснете, господин Холт.

– Може да ме помолиш, но се налага да изтъкнеш уважителна причина. – Повдигна брадичката ѝ и я принуди да го погледне. – Аз бих предпочел да остана.

– Не може! – трескаво го увери Шарис. Опита се да мине покрай него, но той не ѝ позволи. – Моля ви, господин Холт.

Май е най-добре да ми кажеш коя си – предложи той.

– Годеницата на брат ви.

– Сигурно можеш да измислиш нещо по-убедително.

– Но това е истината.

– О, не се съмнявам, мила – отвърна ѝ той дрезгаво. – Просто ми е нужна по-сериозна причина, за да се разкарам да спя другаде.

– Нима говорите сериозно?

– Защо не?

– Та той е ваш брат!

– А ти си най-красивата жена, която съм срещал – прекъсна я той простодушно. – Какво общо има това, че Лукас е мой брат, с онова, което изпитвам в момента?

– Аз ще се женя за него – обясни тя, като се чудеше защо Слейд не я разбира.

– Значи още не си омъжена за него?

Той сви рамене.

Ръката му се плъзна по врата ѝ и леко я привлече напред.

– Не – простена тя. – Моля ви, недейте. – Едва дишаше.

Устните му, горещи и настойчиви, се докоснаха до нейните. Тръпки преминаха по гърба ѝ. Едното му коляно разтвори бедрата ѝ и се притисна към нея, а тя не бе в състояние да направи нищо, за да го възпре. Тялото ѝ пламна и тя неволно простена.

Толкова лесно бе да си представи, че това е Лукас. Същите усещания, които той пораждаше у нея, я разтърсваха и сега. Как бе възможно двамата да ѝ въздействат еднакво? Но това бе Слейд, не Лукас, и той беше наистина опасен.

Успя да го отблъсне.

– Не!

Той отстъпи назад. Страст гореше в блестящите му зеленикави очи. Чаршафът бе паднал и очите му изпиваха тялото ѝ под тънката материя.

– И защо носиш дреха, дето не скрива нищо? Мога да я разкъсам за секунда.

– Не ме докосвайте!

– Нали ти е ясно, че мога да те направя моя женска?

– Недейте – прошепна безпомощно тя.

Погледна я замислено за момент, сякаш изпитваше някакви колебания. Тя чакаше със затаен дъх.

Ръката му се стрелна напред, пръстите му проследиха извивката на шията ѝ и продължиха надолу по разреза на дълбокото деколте. Бяха топли и караха краката ѝ да омекват, но погледът му предизвикваше спазми в стомаха.

– Ще викам... Мак ще чуе.

Той се усмихна и каза с дрезгав глас:

– Мак малко недочува, не знаеш ли? Но защо споменавах стареца? Лук няма ли да ти се притече на помощ?

– Нужно ли е някой да ми се притичва на помощ?

– Зависи от гледната ти точка.

Той очевидно смяташе, че Лукас е в другата стая.

– Защо просто не си вървите? – предложи тя, изпълнена с надежда.

– Вече споменах, мила: предпочитам да остана.

– Но Лукас...

– ... не е нужно да знае.

– Аз ще му кажа – каза тя почти шепнешком. – Няма да ти се размине.

– Викай тогава и нека се появи. Готов съм да се бия с него заради теб, ако трябва. – После се засмя. – Защо не го викаш? Или изобщо не го искаш тук?

Обземаше я истерия.

– Няма го. Отиде да лови мустанги с Били Улф.

– Значи си сама? Тогава защо си губим времето в приказки?

Наведе се напред, но Шарис решително опря ръце на гърдите му.

– Предупреждавам те, Слейд Холт. Ще кажа на Лукас и той ще те намрази!

– Това трябва да ме разстрои, така ли?

– Непоносим си – процеди тя гневно. – Ако толкова отчаяно искаш жена...

– ... защо не си намеря друга? – Очите му се приковаха към гърдите ѝ. – Ти всъщност не желаш да постъпя така. – Погледна я присмехулно: – Трепериш.

– Плашиш ме.

– Не затова трепериш.

– Престани! – викна тя.

Той я прецени с поглед.

– Защо се съпротивляваш? – свъси вежди: – Или искаш само Лук?

– Да! – вкопчи се за думите му тя и повтори натъртено: – Да!

Той се отдръпна тъй внезапно, че тя залитна и попадна в прегръдката му. Веднага се отдръпна.

Стори ѝ се, че го чу да въздъхва, но не бе сигурна. Той се обърна и отиде до леглото.

– Как се казваш?

Започна да събира дрехите си от леглото.

– Шарис Хамонд.

– Откога познаваш брат ми?

– Не от много отдавна. – Отчаяно искаше той да си тръгне. – Може би Лукас ще отговори на въпросите ти, господин Холт?

– Толкова ли те изнервям?

– Да.

– Дадено – прихна той. – Тръгвам си. – Но на вратата се обърна и още веднъж я прониза с блесналите си зелени очи. – Ще се навъртам наоколо, докато Лукас се върне. – После добави тихо, но многозначително: – Не сме приключили, хубавице. Трябва ми малко време. Ще видиш, че ще се справя не по-зле от Лук. Преди да си замина оттук, ще ти го докажа.

Излезе, ала Шарис не мръдна от мястото си, докато не чу хлопването на вратата. Тогава изтича и заключи стаята.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На зазоряване Шарис изпъзля от завивките, облече копринената роба, свари кафе и отново легна. Това бе всичко, което бе склонна да направи за брата на Лукас. Не възнамеряваше да му готви и колкото по-малко го виждаше – толкова по-добре.

Събуди се за втори път по-късно сутринта. Реши да се държи както обикновено и да не обръща внимание, че из ранчото се навърта неканен гост.

Вратата към стаята на Лукас бе отворена, но от Слейд нямаше никакви следи. Леглото бе оправено. Надяваше се, че е предпочел да спи в конюшната.

Нямаше признаци да е бил и в кухнята; дори не се забелязваше мръсна чаша. Но чайникът бе почти празен, значи не можеше да се наядва, че е напуснал ранчото през нощта.

Добави вода, за да разреди кафето за себе си. Преди обаче да успее да си налее, две ръце я сграбчиха през кръста и я притиснаха към нечие тяло. Току-що избръснатата брадичка се зарови във врата ѝ. Толкова се сепна, че едва не подскочи. Не бе дочула никакъв звук. Един бърз поглед настрана ѝ бе нужен, за да разбере на кого принадлежи гладко избръснатото лице. Тя въздъхна с облекчение.

– О, Лукас, толкова ме изплаши. Мислех, че си... Той се изсмя зловещо.

– Нали ти казах, че няма да откриеш разлика, хубавице. Дори не е нужно да си затваряш очите, за да си представяш, че е той.

Тя едва си пое въздух и го отблъсна.

– Пак ли ти! Може и да си приличате по външност, но не и по характер. Ти си неприятен, безскрупулен, безмилостен...

– Да, знам. Истински злодей – вметна той спокойно. Затова смятам, че ще е по-добре за теб да не ме сърдиш.

– Не ме е страх от теб, господин Холт – отвърна тя високомерно.

– По дяволите – подсвирна той. – Все пак имаш някаква смелост.

Придърпа стол от масата, възседна го и се обърна с лице към нея. С чисти дрехи и избръснат, той напълно приличаше на Лукас. Наистина бяха еднакви, дори по бронзовия загар на кожата. Но Слейд не притежаваше момчешката усмивка на Лукас, нито влудяващия му чар, и това бе огромна разлика. Пред нея седеше студен, язвителен, вероятно жесток и

определено безпринципен мъж. И въпреки това... Бе виждала част от него у Лукас. Имаше моменти, когато Лукас изглеждаше не по-малко студен или безчувствен. Но въпреки всичко той бе състрадателен, а Слейд, изглежда, не.

– Обърна му гръб и си наля кафе.

– Тревожа те, нали? – осведоми се той плахо.

– Да.

– Ще свикнеш.

– Дълбоко се съмнявам, господин Холт.

– Време е да започнеш да ме наричаш Слейд, щом така и така ще се омъжваш в семейството ми.

Тя се извърна и го стрелна с гневен поглед, като си припомни предишната нощ.

– Тук съм, за да се омъжа за брат ти, а не за теб!

– Апахите гледат по-свободно на семейството – обясни той. – Когато загине войн, от вдовицата му се очаква да се омъжи за брата на съруга си.

– Аз не съм от племето апахи, нито пък ти – възрази тя, но се сети, че е живял сред тях.

– Не си от тези места, нали? – полюбопитства той.

– Не. От... Сейнт Луис съм – отвърна тя нервно, като си припомни легендата, която Лукас съчини.

– Как се запозна с Лукас? Не се е връщал на изток от няколко години.

Тя извърна очи.

– Лукас ще ти обясни по-добре от мен.

– Любов от пръв поглед ли беше?

– Господин Холт!

– Не ми казвай, че не е моя работа. Той е единственият ми брат и единственото семейство, което имам.

– Защо не си припомни този факт снощи? – сръза го тя остро.

Той едва забележимо сви рамене.

– Едното няма нищо общо с другото според мен. Както ти казах, все още не си омъжена за него.

Тя не можеше да се надява, че Слейд ще съжалява за отвратителното си поведение. Трябваше да ѝ е ясно. Той се надигна с блеснали очи. Шарис долови познатото странно трепване в гърдите си и се почувства като снощи, така че си наложи да поеме дъх дълбоко.

Той тръгна към нея.

– Стой далеч от мен, Слейд.

Тя вдигна чашата с димящото кафе пред гърдите си, за да направи заплахата си още по-красноречива.

– Ще се караме ли? – спря той.

– Всеки път – отвърна тя.

– Но ти не можеш да победиш – увери я той протичко. – Дори сега да държиш пистолет, нещата няма да се променят. Не разбираш ли?

Ръката му се стрелна напред и я сграбчи през талията в желязна хватка. Притисна ръката ѝ към плота достатъчно силно, за да я принуди да пусне чашата.

– Чест ти прави, че опита, мила. Но недей да опитваш повторно. А довечера пак облечи онази хубава синя нощница.

Целуна я силно и страстно, пусна я и излезе от къщата, без да погледне назад.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

– Мак?

– Тук съм, отзад!

Шарис плахо прекоси конюшнията и стисна носа си, за да не усеща миризмата. Откри Мак в голяма клетка в дъното, където две жребчета се бутаха едно друго, за да достигнат захарчетата в ръката му.

Тя се учуди от собствената си смелост да дойде тук, но нямаше избор. Заплахата на Слейд не бе за пренебрегване. Ако останеше в ранчото, той щеше да ѝ посегне.

Лукас бе единственият мъж в състояние да я защити. Но денят бе напреднал, за да изпрати Мак да го доведе – щяха да се върнат твърде късно, а тя не желаше да поеме риска.

– Ще ми приготвиш ли кон, Мак?

Той ѝ хвърли скептичен поглед.

– Лук спомена, че никога не си се качвала на кон.

– Вярно, но също така каза, че все някога ще се наложи да се науча.

Господи, помоли се тя, дано се окажеше, че има някаква стара двуколка или нещо подобно. Ужасяваше се от мисълта да възседне кон.

– Така си е. Ти какво – да се учиш ли искаш, или ще ходиш в града?

– Всъщност искам да намеря Лукас. Надявах се да ме отведеш при него.

– Той е поне на три-четири часа езда оттук! – възкликна мъжът. – А и не знам къде точно е лагерът им. Ще ми трябват дни да ги открия. Не мога да отсъствам от ранчото толкова дълго. – Погледна я изпитателно. – К'во е толкова важно, че да не изчакаш ден-два? Скоро трябва да се върне.

Нямаше как да му обясни, а нервите ѝ се изопваха.

– Ще бъдеш ли така любезен да ми приготвиш кон?

– Не, ако се готвиш да свършиш нещо неразумно. Но ако решиш първо да отидеш в града и да си намериш следотърсач, който да ги открие за по-малко от ден...

Тя засия.

– Точно това ще направя.

Представа нямаше с какво ще плати на следотърсача, но щеше да решава този проблем по-късно.

– Значи това възнамеряваш да сториш? – погледна я той със

съмнение.

– Не съм глупачка, Мак. Просто не знаех, че мога да наема някой, който да ме отведе при Лукас. Сега, след като ми обясни...

– Добре. Ще ти приготвя Сали. С нея първия път ще ти бъде най-лесно.

Видя го бавно да се насочва към заграждението. Закърши ръце и се молеше да побърза.

Бе облякла полата от костюма за пътуване – единствената дреха, която ѝ се стори подходяща за езда – и навлече всичките си фусти отдолу, за да ѝ служат като подплънка. Блузата към костюма вече не ставаше за носене и вместо да заеме от Уилоу, на която трябваше да даде обяснение, намъкна стара риза на Лукас и я закопча до шията. Маншетите бяха навити няколко пъти. Намери и негова широкопола шапка и прибра събраните на кок коси под нея. Никога не бе изглеждала по-не-лепо. Но в момента нямаше никакво значение.

– От мен ли бягаш, хубавице?

Шарис подскочи, извърна се и съзря Слейд.

– Аз... Само...

– Иска да види Лукас – обясни Мак, довел вече Сали, дребна дореста кобила. – Казах ѝ, че е най-добре да изчака, той скоро ще се върне. Но момичето е упорито. Ще търси някого от града да я отведе при него.

Слейд я гледаше с неразгадаем израз.

– Не е негова работа къде отивам – срязва тя Мак.

– Що не, като е брат на Лук? – промърмори Мак. – А и той знае планините по-добре от всеки. Ще открие Лук, преди слънцето да е залзло. Що не оставиш той да те отведе?

Шарис пребледня и енергично поклати глава:

– Изключено!

– Защо? – попита Слейд непринудено. – Нямам какво да правя. Не ми обърква плановете.

– Не бих искала да се натрапвам...

– Не се натрапваш.

– Но...

– Безсмислено е да спориш, госпожице Хамонд – прекъсна я Слейд. – Няма да допусна да тръгнеш сама оттук на кон. Може да налетиш на всякакви типове на път за града. Разбира се – завърши той ухилен, – тук си добре дошла да изчакаш връщането на брат ми.

Всичко беше ясно. Да остане и да чака Слейд да се вмъкне в спалнята ѝ. Беше в капан: ако останеше, бе загубена; от друга страна,

нямаше да допусне да тръгне без него. Какво би му попречило да изпълни заканите си по пътя? Коя злина бе по-малка?

Той прие мълчанието ѝ за съгласие и тръгна към коня си.

Тя го последва и когато се отдалечиха достатъчно, за да не ги чува Мак, каза:

– Знаеш защо тръгвам. Защо не ме оставиш на мира? – Той нито ѝ отговори, нито я погледна. – Искам да ме оставиш на мира! Не разбираш ли?

Сякаш не бе чул и думичка от изреченото; прегледа коня и подвикна на Мак:

– Няма нужда да ѝ приготвяш кон, Мак. Ще язди с мен.

– Не искам! – възпротиви се Шарис.

– Не е възможно да възседнеш кон с такава тясна пола, освен ако не си склонна да оголиш краката си, а аз съм сигурен, че не си.

– Въобще няма да тръгна с теб – прошепна тя свирепо.

Понечи да си тръгне, но той я сграбчи през кръста и в следващия момент тя се озова, седнала странично, върху коня. Преди дори да направи опит да се плъзне надолу, той бе зад нея и ръцете му я обгърнаха отпред.

– Недей да викаш, хубавице – прошепна той. – Старецът само ще си помисли, че те е страх от коня.

Докато премисли думите му и си даде сметка, че Мак вероятно е по-умен и ще се досети за причината, вече бе твърде късно. Слейд излезе в галон от конюшната и тя извика от уплаха. Не можеше да предприеме нищо. Чу го да се смее, но вече не я беше грижа. Първото ѝ качване на кон оправда представите ѝ – беше ужасно. А когато премийна в тръс, стана още по-лошо. Друсането бе толкова силно, че зъбите ѝ тракаха.

Щом се отдалечиха на няколко километра от ранчото, Слейд спря.

– Нямам нищо против да ме стискаш така силно, мила, но наистина не е необходимо. Няма да те оставя да паднеш.

Тя леко се отдръпна, но не се чувстваше напълно сигурна, за да го पुсне. Земята ѝ се струваше ужасно далеч.

Без да отделя ръка от кръста ѝ, Слейд се извърна и взе нещо от задницата на коня.

– Вдигни си дупето – нареди той.

– Какво?

Както винаги, лицето му бе непроницаемо.

– Повдигни се, за да мушна одеялото под теб. Пътуването ще е дълго и ще ти е по-удобно.

– О – престаши се да попита тя най-после, – наистина ли ще ме отведеш при Лукас?

Яздиха през целия ден, без да разменят и дума. Дали да му се довери? Щеше ли наистина да я отведе при Лукас?

Минаваха край ръждивокафяви стръмни хълмове, червеникави скалисти образувания и стърчащи навред жълтеникавозелени кактуси. Цветята по тези, изгорени от слънцето земи, бяха истинско чудо: златисти или лилави стръкове се забелязваха по високите скалисти плата, а понагоре в планините се появиха виолетки, вероники и тинтяви.

Въздухът стана по-хладен. След няколкочасова езда синьото небе започна да става виолетово на изток и ярко оранжезлатисто на запад. Тревожеше се дали ще открият Лукас, преди да се стъмни – и дали Слейд въобще я водеше към него. В този момент я изненада гласът му:

– Пристигнахме.

– Къде?

Нищо не се забелязваше наоколо. Бяха поели по криволичеща пътека в планината, заобикаляха големи камъни и храсти. Стръмни скалисти склонове пречеа да се вижда напред.

– Нали не мислиш, че ще оставят конете на открито? – попита Слейд. – Резерватът Сан Карлос не е далеч. Апахи бегълци кръстосват тези места.

– Бегълци? – попита тя изплашено и го погледне през рамо. – Мислех, че всички индианци са в селищата си.

– На някои това не им допада – обясни той спокойно. – Повече от двадесет години недоволни бойци плячкосват Аризона. Движим се по местата, където правят набезите си, а после пресичат границата.

– Имало е опасност да налетим на банда индианци по всяко време, така ли?

– Това плаши ли те?

– Разбира се, че ме плаши.

– Няма защо – подхвърли той небрежно. – Единственият индианец наблизо е Били, а той е безопасен.

Тя се огледа.

– Откъде знаеш? А и къде е той?

– Би трябвало да е от другата страна на тесния проход пред нас – обясни той, без да обръща внимание на първия ѝ въпрос. Слезе от коня и вдигна ръце към нея: – Хайде.

Тя се вкопчи в лъка на седлото.

– Откъде знаеш? Толкова ли е лесно да проследиш дирята?

– Били добре прикрива следите си.

– Тогава как...

– Някога живях из тези планини. Самият аз ловях диви коне. Били и аз използвахме това местенце от време на време.

Разбира се, че знаеше как да се ориентира. Лукас ѝ бе разказал за осемте години, които Слейд бе прекарал в пустошта. А онези бегълци, за които спомена? Вероятно познаваше всички до един!

Плъзна се надолу, опирайки се на раменете му, и го остави да я свали на земята. Но той не я пусна. Още не успяла да отдръпне ръце, той я притисна към себе си и впи жадно устни в нейните. Не можеше да мисли. Дори нямаше време да се възпротиви – тялото ѝ я предаде и тя изпита наслада от внезапно обзелата я топлина, от която ѝ примая. Ръцете ѝ сами се обвиха около врата му.

От него се изтръгна сподавено стенание и той внезапно я пусна. Тя залитна назад. Какво го спря този път? Очите му блестяха заплашително, но дали бе от желание, или от гняв?

Без да пророни дума, Слейд я хвана за китката и я повлече през каменния проход след себе си. Нямаше начин да се отскубне от хватката му. Не можеше да контролира нито него, нито съдбата си. Или Лукас щеше да бъде от другата страна на прохода, или предстоеше да бъде съсипана от орат му.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Навързаните при скалите коне накара Шарис да изпита огромно облекчение. Приклеknал пред огъня, Били печеше месо. Изненадан, вдигна поглед, когато Слейд бутна Шарис през тесния вход към малкото голямо пространство.

Високи отвесни скали от двете страни образуваха естествено заграждение, което в дъното прерастваше в стръмен планински склон. Всичко бе окъпано в кървавочервено от залязващото слънце.

– За к'во я доведе тук? – попита Били войнствено.

– Искаше да намери Лук – отвърна Слейд безизразно.

Шарис бързо се отдръпна от него и отиде при Били; той я притесняваше по-малко от Слейд.

– Къде е Лукас?

– Ти си луда – пророни Били. – Утре тръгнахме към къщи.

– Е, откъде да знам, че така сте решили? – отвърна Шарис. – Моля те, кажи къде е Лукас?

Слейд застана до нея, преди Били да ѝ отговори.

– Радвам се да те видя отново, Били.

– Чудех се дали въобще някога пак ще се появиш, Слейд – отвърна Били, вече успокоен и широко ухилен.

– Лук добре се справя и сам. С твоя помощ, имам предвид – добави той, като погледна към конете в заграждението. – Колко са неговите?

– Повече от половината – осведоми го Били. – Добре го научи, преди да изчезнеш.

– Били, къде е Лукас? – настоятелно попита Шарис.

– Някъде отзад. Цял ден не съм го виждал – обясни Били. – Улови един кон, който се навърташе около стадото, докато го нямаше жребецът. Не можехме да го вържем при кобилите. Прекалено много ги възбужда. Предполагам, Лукас е решил да му прави компания.

Шарис стоеше и гледаше към посочения изход. С всеки изминат миг се смрачаваше все повече. Ами ако Лукас решише да не се прибере в лагера цяла нощ?

Хвърли колеблив поглед към Слейд и забеляза, че я наблюдава с насмешка. Отдръпна се от него и заобиколи огъня. От звучния му смях я побиха тръпки.

– Докарай ми коня, Били – помоли Слейд, като продължаваше да

следи Шарис с поглед. – Денят бе изморителен.

Шарис затаи дъх. Ако Били изпълнеше молбата му, двамата щяха да останат сами. Не, благодаря.

– Няма какво да чакам, най-добре сама да отида да потърся Лукас – подхвърли тя бързо.

– Ей, стой – спря я Били. Наведе се и зави голям къс месо в парче кожа. Подметна ѝ го. – Щом и тъй и тъй ще ходиш, занеси му това, за да не се разкарвам аз... Може да е решил да пресни при жребца.

– Ами! Ще се появи, щом чуе че съм тук – обади се Слейд. – Чакам с нетърпение да се срещнем, затова не го задържай дълго, хубавице. – Очите му останаха приковани в нейните. – Двамата имаме да уредим една работа и не желая да я отлагам.

Шарис почти се затича. Макар да бе оставила Слейд зад гърба си, въобще не се чувстваше в безопасност. Тясната пътека се разширяваше, но тя едва виждаше в здрача. Всичко бе тъмно, зловещи сенки играеха откъм склона, който рязко се спускаше надолу.

Забави ход и предпазливо запристъпва напред. Нямахме никаква представа колко далеч е Лукас и се молеше оскъдната светлина да не изчезне, преди да го открие. Почти се блъсна в един ствол при острия завой на пътеката. Вляво започваше гъста борова гора. Напред пътеката отново се виеше между скалисти склонове. Продължи малко и спря. Пътят внезапно се разделяше – едното разклонение сякаш се връщаше там, откъдето бе дошла, или поне така ѝ се струваше.

– Лукас? – Господи, дано ѝ отговори. – Лукас?

Изчака със затаен дъх, но не долови никакъв звук. Небето зад нея не се виждаше и за да не продължи надясно в тъмнината, предпочете да поеме към гората. Там поне, в далечината, слънцето все още се виждаше.

Мина известно време, а тя още не го бе открила. Върна се и отново се озова на мястото, където пътят се разделяше. Поколеба се: дали да рискува да се загуби окончателно, или да тръгне по вече познатата ѝ пътека? Въпросът по-точно беше дали да намери Лукас, или да прекара нощта сама със Слейд и Били.

Предпочете неизвестното. Пътеката се виеше наляво, направо към планината. Но точно когато тъмнината изцяло я обгърна, съзря пред себе си светлина от огън. Затича натам, съгледа кон, вързан към забито в земята колче. Обли камъни опасваха малко пространство. Нататък не можеше да се продължи, освен ако човек не бе достатъчно ловък да се катери по гладката им повърхност.

Лукас очевидно умееше. Лежеше по корем на равната площадка високо горе, над камъните, с насочена към нея пушка. Шарис замръзна.

– Шарис? Какво, по дяволите, правиш тук?

С лекота скочи от камъка и се върна при одеялото до огъня. Остави пушката до кожените дисаги. Видът му я разколеба. Беше без риза, сините му панталони бяха напъхани във високи до коленете черни мокасини, точно като на Слейд.

– Лукас? Ти си, нали?

– Що за въпрос?

– По-важен, отколкото мислиш – отвърна тя припряно, започвайки да усеща ефекта от всичко преживяно през последните няколко часа.

– Да не си срещнала брат ми? – попита той. – Затова ли не си сигурна, че съм аз, Шари?

Шари. Стигаше ѝ да чуе само това. Нямахме начин Слейд да знае как Лукас съкращава името ѝ и го изговаря все едно е френско.

– О, Лукас! – Затича се към него и обви ръце около раменете му, без да я е грижа, че гърдите му са голи. – Нямам думи да ти опиша колко се радвам да те видя!

– Забелязвам – промърмори той, като я държеше здраво. – Но все пак ми обясни какво става.

Не го пускаше и се удивяваше на чувството за сигурност, което изпитваше.

– Беше ужасно – заприказва припряно тя. – Дано не те огорча, но трябва да ти съобщя, че въобще не харесвам брат ти!

Той я отдалечи, за да вижда лицето ѝ.

– Какво направи той?

– Той... – Спря. Сега, когато се чувстваше в безопасност, ѝ се стори глупаво, че е била толкова изплашена. Щеше ли да ѝ се присмее, ако му признаеше? – О, трябваше ли точно сега да говорим за това? Май... – Вид, донесла съм ти вечеря. – Подаде му месото, което стискаше в ръка. – Били не знаеше дали ще се върнеш в лагера тази нощ и затова ти го изпраща.

Но ти как дойде дотук?

– Слейд ме доведе.

– Той е тук? Защо не ми каза веднага?

Той започна да гаси огъня с пясък.

– Лукас, почакай! – извика тя. – Наистина ли се налага да се върнем при тях? Та той... ще е тук и утре сутринта.

Лукас я гледаше озадачен.

– Искаш да прекараш ношта тук?

– Да.

– Разполагам само с едно одеяло.

Въобще не разбра предупреждението му. Единствената ѝ мисъл бе да отложи срещата на тримата и не го слушаше внимателно.

– Не ми е студено – отвърна тя небрежно.

Лукас се поколеба. Даваше ли си сметка в какво положение щеше да изпадне? Очевидно вече не се страхуваше от него, а от Слейд. Вътрешно се бе надявал на подобен обрат; дължеше благодарност на брат си.

– Е, тогава най-добре се настани удобно – засмя се той и ѝ подаде месото. – Хапни от това, в дисагите има и бисквити.

Шарис седна на одеялото. Свали си шапката. В следващия момент се изчерви: той вероятно щеше да познае, че шапката и ризата са негови.

– Взех някои твои неща, за да стигна дотук – пророни тя. – Надявам се, нямаш нищо против.

– Ризата определено ти стои по-добре, отколкото на мен.

Той се зае да стъкми отново огъня. Мълчеше. За миг тя се поколеба, преди да откъсне парче от месото и да го налага. Умираще от глад.

– Искаш ли сега да ми разкажеш? – попита той тихо, като седна до нея.

– Какво?

– Кое те накара да се качиш на кон, за да пристигнеш тук? Готов бях да се закълна, че нищо не може да те принуди да яздиш.

– Ами... – печелеше време тя. Всъщност не желаше да му каже колко противен е брат му. А ако не ѝ повярва? Тогава? – Пътуването не бе чак толкова лошо, колкото си го представях – подхвана тя. – Пък и не се наложи аз да водя коня. Яздих... заедно със Слейд.

– Да не би да не съм разбрал нещо? Нали заради Слейд си тук?

– Ами... Да.

– Но въпреки това си приела той да те доведе тук и дори си яздила на един кон с него?

– Лукас, той не ми остави никакъв избор. Видя, че напускам ранчото, за да те намеря, и сам пожела да ме придружи. Метна ме на седлото, преди да успее да се възпротивя. Не съм искала той да ме доведе. Господи, та причината да тръгна...

Тя се поколеба и Лукас се ухили:

– ... бе да избягаш от него?

– Намираш го за забавно?

– Слейд е такъв, мила моя. Рядко иска разрешение, преди да стори нещо. Просто не си свикнала с него.

– И не възнамерявам да свиквам. – Започваше да се чувства потисната.

– Не го ли съдиш прекалено строго?

– Не!

– Все пак не те е наранил, нали?

– Е... Не е.

– Шарис! – Беше раздразнен от нейните недомлъвки. – Какво точно направи Слейд?

Тя не събра сили да срещне изпитателния му поглед.

– Целуна ме.

– Това ли е всичко?

– Лукас! – извика тя, а заобикалящите скали върнаха ехото. – Нима това не е достатъчно? Казах му, че съм ти годеница, и въпреки това той ме целуна!

– Мила моя, разбирам колко те е разстроило това, но не вина Слейд. Вероятно не си даваш сметка колко си изкусителна – изтърси той направо.

Тя извърна поглед. Очакваше той да се ядоса, а не да приеме случката като забавна. Нима бе реагирала истерично? Угрозата ѝ се бе сторила толкова реална. Но Слейд все пак я доведе при Лукас и не ѝ посегна. Само я заплашваше, че ще го стори.

– Въпреки всичко не го харесвам – отсече тя с раздразнение.

– Малцина го одобряват, мила моя.

Горчивина ли се долавяше в гласа му? Гласът му бе тъжен.

– Извинявай. Не ми се сърдиш, нали? – попита тя.

– Не.

– Нямахте да дойда, ако неговото присъствие не ме изнервяше толкова. Но нямаше начин да остана в ранчото сама с него.

Всичко е наред, Шари – каза той – Не се тревожи. Той повече няма да не безпокои.

Поне не, докато съм при теб, помисли си тя, а на глас рече:

– Толкова се радвам, че не приличаш на него.

Не можа да разбере какво изразяваше погледът му.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Знаеше, че тя не спи. Беше неспокойна – ту се обръщаше към него, ту се отдръпваше. Лукас лежеше и се бореше със себе си, като същевременно се чудеше какво ѝ е.

Шарис започна да протестира, когато той легна до нея, но одеялото беше едно. Налагаше се да лежи до него и дори прие ръката му за възглавница. Но бе неспокойна като котка. Очевидно се терзаеше, че са така близо един до друг, но това смущаваше и него. Той дори се удиви от своята въздържаност: тя бе при него, знаеше, и то не без основание, че може да я накара да откликне на желанията му, и в същото време нещо го възпираше.

Трябваше тя да направи първата крачка. Вярваше му, че той ще я защити, така че не бе редно да се възползва от нея. Вярата ѝ в него му носеше удовлетворение и той не възнамеряваше да я разочарова.

Шарис се ядосваше на себе си. Лежеше, загледана в гаснещия огън, и ѝ бе невъзможно да заспи. Никога не бе лягала до мъж преди и нямаше представа, че е толкова тревожно. Копнеж ли бе това? Нима желаше този мъж толкова, че изпитваше физическа болка? От момента, когато Лукас легна до нея на тясната постеля, непознатото безпокойство не я напускаше. Навремето бе готова да се отдаде на Антоан, макар да не изпитваше този копнеж. Защо тогава се съпротивляваше така силно? Дали бе възможно да накараш мъжът да мисли, че не си девствена, когато всъщност си? Нямаше да се отдаде на Лукас при риска той да открие невинността ѝ, защото тогава щеше да узнае лъжата ѝ за нейния мним брак. Вече бе прекалено късно да му признае истината.

– Шари, ти не спиш.

Не го изрече като въпрос.

Тя остана неподвижна известно време, после се обърна и го погледна.

– Лукас, нещо не е наред, така ли?

Колко глупаво прозвуча. Тя много добре знаеше какво не е наред. Той дори не си даде труда да ѝ отговори.

– Шари.

Произнесе името ѝ и не каза думичка повече.

Изразът на лицето му и блясъкът в очите му ѝ подсказаха какво се готви да стори. Боже, тя искаше той да го стори.

Погледът му се плъзна по лицето ѝ, сякаш галеше чертите ѝ. После допря устни до нейните. Вкусът и ароматът му я опияняваха, изпълваха. Времето сякаш спря.

Фибите паднаха от косите ѝ и освободиха великолепните ѝ къдрици; тя усети как той прекарва пръсти през тях. Ръцете ѝ се вдигнаха нагоре, за да обгърнат врата му и да го уверят, че всичко е наред. Езикът му се плъзна между зъбите ѝ и тя го посрещна с радост, като го закачаеше и плахо си играеше с него.

Той простена и устните му докоснаха гърдите ѝ. Тя го прегърна по силно. Лукас бе започнал да я разсъблича и скоро ризата бе разкопчана, а след малко и полата. Множеството ѝ фусти бяха развързани и дори кукичките на корсета ѝ се подчиниха на вещите му пръсти.

Рязко и бързо я изправи на крака и половината ѝ дрехи паднаха на земята. Обгърна я с една ръка и я доразсъблече с другата. Докато мислеше да каже „не“, бе напълно гола и той отново я положи върху одеялото. Пламенните му целувки разсеяха и беглите опити за съпротива и тя му се отдаде с цялата си същество.

Той я милваше и я караше да си вие от неподозирани копнеж. Изведнъж спря и се отдръпна от нея, от което тя едва не извика. Свали си дрехите и отново се настани до нея.

Очите му я изпиваха и я изгаряха със страст, която я хипнотизираше. Знаеше, че сега е последната ѝ възможност да го спре. Не можа да отрони думичка. Остави се на усещането от великолепното му тяло. Вдигна ръце, за да го привлече към себе си. Той се поколеба за миг, после тялото му се отпусна върху нейното. Устните му се впиха в нейните в жарка целувка.

Проникна в нея бавно, за да ѝ се наслади. Но това само ѝ причини ужасна болка. Шарис се надигна към него, но той продължи да целува гърдите ѝ и да се притиска към нея. Устните му свършиха своето вълшебство и когато той внезапно проникна в нея, болката бе отминала.

Свърши се. Шарис изпита огромно облекчение. Един невероятен товар най-после се смъкна от плещите ѝ. Той я изпълваше изцяло и я докосваше, с което я караше да изпитва ново желание. Огън гореше в слабините ѝ; скоро последва насладата, която растеше с всяко следващо проникване. Удоволствието стана почти непоносимо. Тръпки преминаваха по тялото ѝ, сладки гърчове я обземаха и накрая тя се отпусна омамоощена и разтреперана. Лукас се напрегна, притисна я към себе си за финалното проникване. Усети потреперването му и я обзе чувство на неподозирана нежност към него. Притисна го силно към себе си.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Шарис се сепна и се събуди. Седна и една от фустите, с която бе покрита, се свлече. Изчерви се, защото единствено Лукас би могъл да го стори. Беше я наблюдавал, докато спи. Какъв срам!

– Добро утро, хубавице.

Тя рязко си пое дъх и го погледна, като притискаше одеялото към гърдите си.

– Лукас?

– Не ти ли се вярва? – подсмихна се той.

– Не ме наричай така! – сръза го тя, разгневена от страх.

– Но ти наистина си хубава. Не, ти си красива! – Дойде и клекна до нея. Бързо си открадна целувка.

Сърцето ѝ започна да бие отново, когато той се отдръпна и се заигра с един от кичурите ѝ. Наблюдаваше как се вие около пръста му, преди да го пусне да падне надолу към кръста ѝ. Очите му срещнаха нейните. Тя си спомни изминалата нощ съвсем живо.

– Лукас?

Усетил сериозните ѝ мисли, той поклати глава.

– Дяволски чудно ми беше колко са дълги косите ти – подметна той влудяващо небрежно. – Защо ги криеш в кок?

– Прекалено съм възрастна, за да ги нося спуснати.

– Възрастна? Какво значи „прекалено възрастна“?

– Не е модно вече, Лукас.

– И ти си склонна да се придържаш към модата, дори в този далечен край?

Присмехулните пламъчета в очите му я притесниха. Както и голото ѝ тяло под одеялото.

– Лукас, едва ли сега е най-подходящото време да обсъждаме навичките ми. Трябва да се облека, така че ме остави сама за няколко минути.

– А, да – и нещо друго – продължи той, като повдигна корсета ѝ от купчината дрехи. – Защо си навлякла тази отблъскваща измишльотина? Нямах нужда от нея.

– Лукас! – Напълно засрамена, тя сграбчи корсета. – Какво нося или не нося не е твоя грижа.

– Напротив. Как да гледам, когато съзнателно се тормозиш. Жените на запад...

– Точно в този момент не ми се слуша за жените тук, Лукас. Моля те, остави ме да се облека.

– Добре, мила моя. – Той се надигна, видимо развеселен. – Просто мислех за удобството ти.

Щеше ли да я остави сама? Що за идея – да не носи корсет! Какво му ставаше!

– Има вода в манерката и кърпа в дисагите, ако ще се миеш – съобщи ѝ той. – Давам ти десет минути, така че не се бави. Ще ни е нужен целият ден, за да откараме конете до ранчото. Били ще се справи и сам, но няма да тръгне, докато не се присъединим към тях.

„Тях“ означаваше, че Слейд не е тръгнал. Как щеше да го погледне в лицето след снощи? Дали щеше да отгатне какво се е случило?

Усети как топлината плъзва по шията ѝ, но за щастие Лукас бе минал през прохода и изчезна зад завоя, изпълнявайки молбата ѝ да остане сама. Не спомена нищо за снощи, дори не ѝ даде възможност тя да заговори. Бе се случило най-невероятното нещо през живота ѝ, а той се държеше, сякаш нищо не бе станало! Е, не бе съвсем вярно. Държеше се по-свойски, дори по-собственически.

В този момент си даде сметка, че той не спомена нищо за нейната девственост. Значи напразно се бе тревожила.

Облекчението ѝ бе неимоверно, и то не само защото той не подозираше нейната измама. Имаше вероятност да реши, че честта го задължава да се обвърже с нея, след като е отнел девствеността ѝ, а сега не се налагаше да се притеснява.

Отказа да мисли повече по въпроса и бързо се възползва от отпуснатите ѝ десет минути. Не след дълго обаче се натъкна на друго затруднение – откри засъхнала кръв по кърпата. Пусна я и бързо я зари в пръстта. Но тъкмо имаше чувството, че уликата е заличена успешно, когато зърна одеялото. Нямахме време да заличи издайническите следи по него. Е, просто щеше да го вземе със себе си.

Обуваше си ботите, когато Лукас се върна.

– Готова ли си? – осведоми се той.

– Да.

Тя бързо сграбчи навитото на руло одеяло, а той започна да прибира своите неща. Лукас я погледна въпросително и тя обясни:

– Ще го използвам за възглавничка по време на ездата.

– Слейд ли те научи на този номер?

– Да.

– Доста грижовно от негова страна, не смяташ ли?

– Вероятно – призна тя с неохота.

– Не се притесняваш да го видиш отново, нали? – попита нежно той, като я прегърна през раменете.

– Аз... – Подбираше думите си, а близостта му я объркваше. – Не... Стига ти да си до мен.

– Е, добре – отвърна той, потупа я по раменете, препаса кобура и метна дисагите на рамо. – Посещенията му са редки и кратки – добави той. – Така че, няма да се налага да го търпиш дълго.

Фактът, че Лукас очевидно не виждаше нещо необичайно в това, което брат му я бе накарал да преживее, правеше положението още по-лошо.

– Звучи приемливо.

Той или не долови сарказма в тона ѝ, или предпочете да го пренебрегне. Развърза жребца мълчешком, но щом животното усети надянатото въже, се изправи на задните си крака и се задърпа.

– Върви на по-голямо разстояние след мен – предупреди я Лукас. – Ако този хубавец се опита да избяга, мога и да не успея да го удържа.

Жребецът обаче не се опита да побегне, само се дърпаше и се наложи Лукас да го тегли и примамва напред по пътеката, докато не наближиха останалите коне. Тогава вече трябваше да положи усилия да го задържи.

Докато Шарис пристигна в лагера, Лукас бе оставил на Били жребца да се справи с него и да се погрижи за останалите животни. Двамата с Шарис щяха да яздят на неговия кон.

– Къде е Слейд? – попита Лукас. Били дори не вдигна поглед.

– Разсърди се, защото снощи не се върна в лагера. Според мен не му хареса, че остана с нея, когато той ти е на гости. – Едва тогава вдигна очи и стана ясно колко забавна му се вижда случката. – Не, мисля, че никак не му се хареса.

– Така ли каза?

Били се ухили.

– Не. Но имам чувството, че това го ядеше. Той всъщност почти нищо не каза. Знаеш го какъв става, когато се затвори в себе си. По-лесно е да разговаряш с муле в такива моменти.

– Мери си приказките, Били.

Индианецът се засмя. Метна към Лукас кожена торба.

– Ето, да хапнете по пътя. Нямах какво да правя, докато чаках да се върнете.

Намекваше, че Слейд си е тръгнал, и на Лукас не му бе забавно.

Били отиде при коня си и го възседна. След няколко минути Лукас развърза въжето, на което бяха навързани конете, и Били ги поведе през прохода. Шарис приседна встрани, за да не пречи, и изчака. Двамата мъже не си размениха нито дума повече. Дали Лукас беше ядосан?

След малко останаха сами. Той ѝ подаде ръка да стане. Изразът му ѝ напомняше за Слейд и това никак не ѝ хареса. Почувства, че трябва да каже нещо.

– Съжалявам, че не те е изчакал, Лукас.

Лицето му не се промени.

– Нима?

Усети как гърбът ѝ се сковаваше.

– Не съм лицемерка. Въобще не съжалявам, че не го виждам отново. Но ако си е тръгнал заради мен, съжалявам, че те задържах. Искам да кажа – съжалявам, че не дойде да го видиш.

– А той заради теб ли си е тръгнал, Шарис?

– Откъде да знам? – сопна се тя.

– Да не би да си пропуснала да ми разкажеш всичко, което е станало помежду ви?

Стана ѝ доста неловко.

– Казах ти, че ме пожела. И останах с впечатлението, че... е готов да се бие с теб заради мен. Вероятно е променил решението си и си е тръгнал, за да не се сбие.

– Брат ми? Готов да се бие с мен заради жена? Какво, по дяволите, си направила, че да те пожелае така силно?

– Как смееш да ме обвиняваш? Нямам никаква вина!

Тъмните ѝ аметистови очи проблясваха гневно и тя едва се въздържа да не го зашлеви. Но Лукас, развеселен от реакцията ѝ, я прегърна и я притисна към себе си.

– Добре – отсъди той. – Предполагам, не е трябвало да правиш нищо. Знаем колко си привлекателна.

Остана удивена как бързо се промени настроението му – сякаш враждебността му бе престорена; това бе само опит да я провокира. Усети, че е напълно обърквана.

– Лукас... Не е ли време да тръгваме?

– Както ти казах, Били ще успее да се справи и сам с конете. За ни къде не бързаме.

Дрезгавият тембър в гласа му ѝ подейства като предупреждение. Знаеше какво му минава през ум. Дори не можеше да допусне мисълта да се любят на ярката дневна светлина. Същевременно начинът, по

който притискаше тялото ѝ към своето, я вълнуваше. Най-накрая успя да каже:

– Лукас? Не е ли време да... тръгваме?

Той въздъхна и пристъпи назад.

– Вероятно се притесняваш за котката си?

Шарис се изненада от въпроса, но с благодарност се вкопчи в извинението.

– Да. Никога не съм го оставяла сам толкова дълго.

– Е, да вървим. Чака ни дълъг път. А и не се знае, може би Слейд се е върнал в ранчото да ме чака?

Настани я внимателно пред себе си на коня така, че да я придържа. О, изпита такова облекчение, че е на път за къщи с Лукас. Да, въпреки всичко, малката колиба започваше да ѝ се струва като неин дом.

Яздеха мълчаливо, все още малко ядосани един на друг, но същевременно се наслаждаваха на взаимната си компания.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Шарис държеше бебето в ръце и нежно го люлееше. Малкото създание я очароваше. Беше се родило вечерта, когато се върнаха от планините – сякаш Уилоу бе изчакала прибирането на съпруга си.

Били Улф обаче не бе оказал никаква помощ по време на раждането. Шарис го доту да споделя с Лукас, че е проспал събитието. Събудил се чак когато чул плача на детето.

Това бе наистина удивително. Както и фактът, че Уилоу бе на крака още на следващия ден. Тя просто срива представите на Шарис за раждането. Правеше го да изглежда нещо съвсем естествено. А момченцето бе силно и здраво – истинско удоволствие бе да го гледаш.

Шарис изостави задълженията си през последните три дни, само и само да бъде около Уилоу и бебето. Изглежда, Лукас не се сърдеше, че обядът се е забавил или че дрехите му не са изпрани. Дори я изслушваше търпеливо, когато тя говореше само за бебето.

Лукас бе доста зает с обядването на конете. Това бе добре, защото вечер бе прекалено изтощен, за да иска да я люби. Но докога щеше да трае това?

Проблемът беше, че не знаеше какво да очаква от него. Отначало се тревожеше, че е толкова внимателен и че я желае. Сега се притесняваше, че не я търси. Продължаваха да спят в отделни стаи – той просто не предложи да споделят общо легло. Дали беше само от изтощение? Ех, да можеше да го попита, но дори не си представяше, че би повдигнала подобен въпрос!

Към тревогите ѝ се прибавяше и липсата на вести от Стефани. Колко по-спокойна щеше да е, ако можеше да научи поне малко от онава, което ставаше у дома!

Сутринта Лукас замина за града да набави продукти; беше късен следобед, а той още не се бе върнал. Започваше да се безпокои, когато чу приближаването на двуколка. Застана на входната врата в момента, когато Лукас спря.

– Какво е това? – подвикна му тя.

– Ще те водя в града. Реших, че ще ти бъде приятно да хапнем в хотела.

– Чудесна идея.

Подозираше защо го прави, но не можеше да му се сърди.

Причината бе в това, че не умееше да готви добре.

Той скочи от двуколката и я дари с широка усмивка, като ѝ подаде два пакета.

– За тебе са, но не за сега – обясни той. – Довечера си облечи най-красивата градска рокля. Искам да те запозная с един човек.

– И кой е той?

– Мой приятел от изток... От Сейнт Луис всъщност. Току-що пристигна.

– Но – започна тя сконфузено, – нали твърдеше, че дори най-обикновената ми градска рокля е прекалено хубава за тук. Не желая да изглеждам натруфена, Лукас.

– Няма да изглеждаш натруфена.

– Да не възнамеряваш да ме изведеш на показ?

– Че какво лошо има? – ухили се той. – Не всеки наоколо има основания да се похвали, че има най-красивата годеница.

– Лукас, бъдe сериозен.

– Говоря сериозно, хубавице.

– Помолих те да не ме наричаш така.

– Ще седиш тук да спориш с мен, или ще отидеш да се приготиш? Мислех, че една вечер в града ще ти хареса. Делник е и няма да е претъркано. А и Емери Бъскет е градски човек, така че ще остане очарован от теб.

– И на него ли, както на всички останали, каза че съм от Сейнт Луис? Господи, Лукас, как ще говоря убедително за град, в който дори не съм била?

– Хайде, не е нужно да се паникьосваш излишно. – Той отново се хилеше. – Той не знае за теб нищичко. Говорихме за други неща.

– Затова ли закъснях?

– Господи, Шарис, вече говориш като съпруга – оплака се той.

– Нищо подобно! – възмути се тя, макар да знаеше, че го прави, за да я подразни.

– Останах изненадан като видях Емери – продължи той. – Нямах представа, че ще идва насам.

– А сега искаш да го изненадаш с... мен?

– Не обичаш ли изненадите?

Не можеше да излезе на глава с него, щом изпаднаше в дяволитите си настроения. Вероятно срещата със стар приятел му е била приятна, а и вероятно е пийнал малко повече.

– Ще отида да се приготвя, Лукас.

Добро момиче си ти. – Целуна я леко и бързо по бузата. – Ще те оставя сама да се изкъпеш в кухнята, ако искаш. А за да спестим време, аз ще се измия в конюшната.

– И няма да дойдеш, докато не те извикам?

– Нищо не обещавам, хубавице.

Той се засмя. Тя го гледаше, докато се отдалечава. Защо я наричаше „хубавица“ след като знаеше, че се дразни? Ала не можеше да му се сърди – беше голям палавник!

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Посещението в хотел „Палас“ се оказа приятно преживяване, далеч не онова, което си представяше. Най-горният етаж на тясната триетажна постройка бе голям апартамент, собственост на Самуел Ньюком. Зад обикновената дървена фасада се криеше лукс. Полилите и кристалните лампи по масичките в ресторанта я караха да се чувства като у дома. Разбира се, хубав ресторант в Ню Йорк никога не беше така празен, нито пък тя щеше да отиде, облечена в семпла рокля. Реши, че за случая е достатъчно елегантна.

Имаше само още една двойка; обслужваше ги един-единствен сервитьор. Докато чакаха Емери да дойде, наблюдаваше тайничко Лукас.

Не спомена нищо за пакетите, които Лук донесе от града. Обикновените памучни рокли очевидно бяха предназначени за работа, а панталоните и памучните ризи – вероятно за езда. Всичко това ѝ подсказваше, че той не очаква тя да замине скоро.

Лукас също наблюдаваше Шарис. Дъхът му направо секваше. Беше ѝ казал да се издокара, което за него означаваше да облече нещо, което да бие на очи. Но облечена в копринено елече от черна и червена коприна, от нея се излъчваше невероятна елегантност. Полата бе украсена с три реда дантели, а под диплите им се виждаше черен атлаз. Роклята подчертаваше цвета на червеникавите ѝ коси. Изглеждаше превъзходно. Впрочем той винаги я бе смятал за красива. Поклати глава. Само да не бе открил каква малка лъжкия е.

Чудеше се какво да мисли. По дяволите, тя пробутваше измислици не по-зле от него. А той се оказа лековерен, и ѝ вярваше на всяка дума. И през ум не му мина, че е девствена. Девственица! Трябваше да се досети – тя определено се държеше като такава.

Този факт го очароваше и вбесяваше. Не успя да мигне през нощта от изненада. Прекара часове наред да се чуди каква е причината да се представи за вдовица, след като истината щеше да е много по-приемлива.

На сутринта тя успя да прикрие следите на наскоро загубената си девственост. Малката наивница наистина смяташе, че хитростта ѝ е останала незабелязана, и възнамеряваше да продължава тази легенда. Но защо? Каква бе истинската ѝ история? Дали не бягаше от някого? Или се криеше от закона? Нима наистина нямаше намерение да се омъжи за

него? това ли бе лъжа? Разкъсваше се от любопитство.

Великолепните аметистови очи се насочиха към него и тя свенливо му се усмихна. По дяволите, нямаше причина да не я задържи толкова дълго, колкото му бе нужно. Пет минути по-късно влезе Емери, но не беше сам. Лукас едва не простена, като видя семейство Нюком. Озадачи се. Емери му бе доверил, че Сам настоявал засега никой да не узнае, че продава ранчото си. Какви щяха да бъдат тогава обясненията на Сам, че е в компанията на адвоката? А и самият Емери изглеждаше доста неспокоен. Да придвижва делата от разстояние бе едно, но да застане начело на колосална измама – съвсем друго. На Лукас му бе нужно доста време да открие адвокат, чийто скрупули нямаше да попречат на неговото начинание. Но не бе си представял, че Емери и Сам Нюком ще се изправят лице в лице.

Точно в този момент Самуел Нюком мечтаеше да е навсякъде другаде, но не и тук. Идеята да дойдат на вечеря в хотела с пристигналия делови партньор принадлежеше на Фиона. Сам ѝ представи Емери Бъскет именно като такъв. Изведнъж тя съзря Холт и годеницата му и се насочи към тяхната маса. И това ако не бе лош късмет!

По дяволите! Не желаше Лук да узнае, че мъжът, който движеше общите им вложения, е в града. Той непременно щеше да се озадачи от присъствието му, щеше да разгадае какво е намислил Сам. А той купуваше новия пакет акции на моминското име на Фиона, така че никой от първоначалните вложители да не се досети за желанието му да придобие контролния пакет. Ако се разчуеше, идеята можеше да се понарави и на друг, който щеше да поиска този дял. Досега Сам действаше предпазливо. Не се безпокоеше, че Холт ще направи голямо вложение, но съществуваха възможността да сподели с останалите акционери какво е замислил Сам.

Когато дойдохе времето железопътната линия да бъде продължена, Сам щеше да я насочи към Нюком. Мечтата му да превърне един ден основаното от него селище в голям град щеше да се сбъдне. А когато печалбите започнеха да прииждат, той щеше бързо да откупи собствеността си.

Това щеше да е лесната част от сделката, стига купувачите, намерени от Емери, да не узнаят, че градчето Нюком е на път да се заличи. Сам обеща на Емери значителен дял от печалбата, ако не разпространява информацията. Затова настоя адвокатът да пристигне в Нюком. Не възнамеряваше да води такива деликатни преговори по пощата. Ако не бе успял да го подкупи, Сам щеше да се отърве от него и да намери друг. Но

Емери прие. Увери Сам, че той и Лук не са близки приятели. Освен това вложенията на Холт щяха да бъдат спасени от начинанието, с което Сам се бе захванал, така че онзи нямаше да има от какво да се оплаква, когато всичко излезеше на бял свят.

– Каква приятна изненада – изчурулика Фиона. – Въобще не очаквахме да те видим тук, Лук... Както и очарователната ти годеница – добави тя. Бледите ѝ сини очи се впиха в Шарис с нескрито неодобрение. – Как ти бе името всъщност, скъпа? – Без да дочака отговор, се усмихна на Лукас и продължи: – Горкичкият. Предполагам, хотелът е единственото място, където успяваш да се нахраниш сносно напоследък.

Шарис бе потресена от директно изречената обида. Беше редно, а и тя го искаше, да се държи резервирано, но възпитано. Това налагаше етикетът. Но начинът, по който Фиона изпиваше с очи Лукас, ядоса Шарис и тя бързо забрави какво е редно.

За щастие Лукас успя да се обади, преди тя да пусне ноктите си.

– Не е нужно да се оправдавам, защото съм довел годеницата си на вечеря, Фиона, но ако си любопитна дали я бива в кухнята – тя е в състояние да засрами чуждоземния ти готвач.

– Радвам се да го чуя – отвърна сухо Фиона.

Шарис засия, като чу сладката лъжа.

– Всъщност, госпожо Ньюком, Лукас ми обеща тази вечер да чуя новините от Сейнт Луис, понеже негов приятел е в града.

– Да не би да имаш предвид нашият господин Бъскет? – попита Фиона, хвърляйки поглед през рамо към двамата мъже.

– Как разбра, че Емери е в града, Лук? – осведоми се Сам, изпълнен с подозрения.

– Видяхме се случайно, като отскочих днес до града. Но нали знаеш какви са адвокатите, когато вършат работа – нищо друго освен делови въпроси и почти никакъв светски живот. И тъй като само минава през града, реших че ако не доведе Шарис да се видят тази вечер, въобще няма да имат възможност да се срещнат. А ти откъде разбра, че е пристигнал?

– Ами... Отби се в ранчото да се представи лично. Все пак движи някои от деловите ми въпроси, а двамата никога не сме се срещали.

– Наистина ли? – укори Лукас адвоката приятелски. – Не приехте моята покана, но сте се отбили да видите Сам?

Емери бе прекалено смутен, за да отговори, но Сам имаше готов отговор:

– Не се съмнявам, че е щял да се отбие и в твоето ранчо, Лук, ако

вече не се бяхте срещнали в града.

– Така е – успя най-после да каже Емери. – Лукас, ти не спомена, че ще се жениш. Ако знаех, непременно щях да намина да поднеса поздравленията си.

Лукас се усмихна на бързото окопитване на адвоката. Представи присъстващите. Фиона стоеше настръхнала, докато Емери целуваше ръка на съперницата ѝ.

– Хамонд? – повтори Емери замислено. – Наскоро чух това име, но не помня във връзка с какво.

Шарис изтръпна. Невероятно бе той да е чувал за нея, но все пак побърза да смени темата.

– Макар да се чувствам разочарована, господин Бъскет, че вече сте поели ангажимент за вечерта – тя хвърли бърз поглед към Сам и Фиона, – надявам се скоро да дойдете отново в Нюком и тогава да се видим.

– Само удоволствието от компанията ви е достатъчно основание да се върна – увери я Емери.

– Защо да го отлагате? – вметна Фиона, съзряла възможността да прекара вечерта в опити да прелъсти Лукас. – Няма причина да не вечеряме заедно, нали? – Фиона се настани на стола до Лукас, преди Сам да успее да възрази. – Не бива да лишаваме горкото дете от възможността да чуе новините от дома. Толкова неща вероятно са се случили през двете седмици, откакто е тук.

Сарказмът на Фиона бе очевиден за всички, но Шарис реши да се престори, че не го е доловила.

– Много сте любезна, госпожо Нюком, и то не само защото сте готова да споделите компанията на господин Бъскет заедно с нас. – Тя се засмя. – От години никой не ме е наричал „дете“ и бях започнала да си мисля, че съм остаряла.

– Вероятно необичайният ти ръст подвежда хората – фалшиво изрече Фиона. – Но аз, разбира се, веднага долових колко сте млада. Една жена не може да бъде подведена.

– О, госпожо Нюком, трябва да престанете да ме ласкаете. Все пак двадесет години не са чак толкова малко. – Не посмя да погледне към Лукас от страх, че ще види как се задавя, като чуе онова, което според него бе лъжа. – Но вероятно, когато стана на вашите години, няма да имам проблем да ме смятат за по-млада, отколкото съм. Вие нямате този проблем, нали?

Сам почти се изсмя на глас, като видя безмълвния гняв на Фиона. Двамата с Емери издърпаха маса, за да се настанят удобно. Знаеше

какво е намислила съпругата му. Откакто видя Шарис Хамонд, се държеше като истинска кучка. Не можеше да преглътне, че вече не е най-хубавата в околността. А на всичко отгоре новата красавица имаше мъжа, за когото Фиона копнееше. Ех, ако Лук побързаше да се ожени за момичето, така че всички надежди на Фиона да рухнат, животът на Сам можеше да стане малко по-лесен. Направи знак на сервитъора да донесе питиета и се подготви за предстоящата вечер.

Малко над тридесетте, и харесван от жените, Емери Бъскет напълно забрави защо е тук и се настани на стола до Шарис. Да открие жена със стила и възпитанието на госпожица Хамонд в подобно градче, бе неочаквано удоволствие и той възнамеряваше напълно да я обсеби за вечерта, стига госпожа Нюком да престанеше да се заяжда с нея, за да му даде тази възможност.

Съзнаваше, че тя не е от неговата черга. Шарис без съмнение произхождаше от някое от богатите семейства в Сейнт Луис, за които четеше по вестниците. Но и не си спомняше да е чувал такава фамилия. Поне не в Сейнт Луис. И все пак – къде се бе натъкнал на името наскоро? Господи, мразеше нещо да му убягва по този начин.

Питиетата пристигнаха: уиски за господата и бутилка хубаво бяло вино за дамите. Сам поръча вечеря за компанията и всичко вървеше достатъчно гладко. Фиона насочи вниманието си към Лукас, а Шарис успяваше да заблуди Емери Бъскет, че знае какво има предвид, когато й разказва това-онова за обществото в Сейнт Луис.

Не знаеше, че Лукас следи по-внимателно разговора й с адвоката, отколкото приказките на Фиона. Лукас бе очарован от начина, по който се справяше, но неподправеното възхищение на Емери от нея не го радваше особено. Мъжът далеч не бе непривлекателен и създаваше атмосфера на изтънченост, с която тя навярно бе свикнала. Той й напомняше за всичко, което бе оставила зад гърба си. По дяволите, как въобще му бе хрумнало да ги срещне? Изключително глупава постъпка.

– Маркус Хамонд! – възкликна внезапно Емери и се смути, когато усети погледите на всички насочени към него. – Извинете ме, но нали знаете какво е, когато нещо е на върха на езика ти, а не можеш да се сещаш? Това е името, за което не се сещах преди малко.

– Е, и какво по-нататък? – попита Фиона сухо.

– А, нищо особено – отвърна Емери.

– Твой роднина ли е, скъпа? – осведоми се Фиона без видим интерес.

– Не! – каза Шарис малко по-високо. Успя да овладее изражението

на лицето си, но гласът я издаде. Остана със сведени очи, когато продължи: – Никога не съм чувала за Маркус Хамонд.

Емери все пак реши да разкаже историята. Може би щеше да е забавна за компанията.

– Става дума за богат ексцентрик от Ню Йорк. Един мой приятел оттам и група мъже, които работят за него, са на път да загубят работата си, ако не открият дъщерята на този човек. Моят приятел Джим работи за една от големите детективски агенции в Ню Йорк. Наградата за това момиче е толкова висока, че неговият шеф настоява за резултат или...

– Ню Йорк ли? – попита Лукас замислено. – Как се казва момичето?

На Шарис ѝ идваше да се скрие под масата.

– Опасявам се, че така и не попитах – отвърна Емери.

– Момичето отвлечено ли е било, господин Бъскет? – осмели се да попита Шарис, защото Лукас щеше да се озадачи защо не проявява никакво любопитство.

– Не, всъщност бегълка. Затова Джим ми се оплака от задачата си, когато се видяхме миналата седмица. Трябва да претърси четири щата, а надеждите за успех са минимални. Просто е прекалено лесно да се загубиш в такава голяма страна; да промениш името или външния си вид. Знае се, че момичето е напуснало Ню Йорк с влак и е носило цяло състояние в бижута със себе си, които да ѝ помогнат да стигне, където поиска. Но според Джим тя се е върнала тихомълком и се укрива в някои от луксозните хотели в Ню Йорк. Такава е неговата версия.

– Защо? – обади се Фиона.

– Родена е в Ню Йорк и цял живот е живяла там. Като се изключи пътуване до Европа, не е напускала щата. Защо ще зарече дома си само заради спречкване с баща си? Затова е побягнала, но според Джим тя ще се прибере сама и никой няма да получи наградата. Та по тази причина смята пътуването си из западните щати за чиста загуба на време.

– Звучи невероятно, господин Бъскет – подметна Фиона невинно. – Особено след като в момента тук седи една госпожица Хамонд. Ако Лук не ни беше ни казал, че е от Сейнт Луис, човек би се запитал дали тя не е разглезеното богато момиченце, побягнало от баща си.

Шарис запази самообладание, макар че ѝ се искаше да закреши. Тази жена явно само се заяждаше, но всъщност причиняваше по-голяма злина, отколкото предполагаше. Лицето на Лукас ясно ѝ подсказваше това.

Очите ѝ станаха тъмновиолетови, но устните ѝ останаха извити в

усмивка.

– Как може да ви хрумне подобно нещо, госпожо Нюком? Такава невероятна идея може да хрумне на пиян или изгубил ума си човек. Но вие не сте чак толкова възрастна, а и почти не сте докоснали виното си. Така че, нямате никакво извинение да предлагате подобни глупави догадки.

Фиона почти скочи от стола.

– Ах, ти малка мръс...

– По-спокойно – прекъсна я Сам ухилен. – Защо не приемеш, че сте квит, Фиона.

– Но...

– Стига – нареди властно той. – Иди си напудри носа или направи нещо друго, а аз ще ти поръчам десерт, за да охладиш гнева си.

Тя стана и тръгна изпълнена с негодувание. Шарис скочи веднага след нея.

– И моят нос се нуждае от малко напудряне. Ако обичате да ме извините за момент, господа.

– Шарис!

Тя се направи, че не е чула предупреждението в гласа му.

– Не се тревожи, Лукас. Няма да се загубя. Просто ще отида в посоката, откъдето току-що се чу затръшването на вратата.

С лъчезарна усмивка тя се отдалечи, преди той да успее да ѝ попречи. Как ли щеше се справи госпожа Нюком в разговор на четири очи.

Лукас остана намръщен, барабанейки с пръсти по масата. Сам, от друга страна, едва прикриваше обзелото го веселие. Емери бе нащрек.

След малко шумът, долетял от дамската стая зад ъгъла, макар и приглушен, се оказа достатъчно силен, за да накара Лукас да скочи.

– Остави ги – спря го Сам, вече в още по-добро настроение. – Какво ли могат да си сторят две жени?

– Не е там въпросът! – сряза го Лукас.

– Имай милост – помоли Сам шеговито. – Ако Фиона не си го изкара сега, ще е истински ад да се живее с нея. А и наистина не могат да си навредят? Жените не прибягват към насилие. Тяхната специалност е да си крещят обиди.

Лукас призна, че Сам е прав. Бавно седна обратно на стола. Викове-те затихнаха. Затръшването на врата подсказа, че разправията, каквато и да е била, е приключила. Ала нито една от жените не се появи и напрежението отново обзе Лукас.

Тъкмо се канеше да стане, когато чиновникът от рецепцията донесе

на Сам бележка, която гласеше, че госпожа Нюком се е оттеглила в хотелската им стая.

– Без никакво друго обяснение? – настоя Сам.

Служителят познаваше шефа си прекалено добре и затова си позволи да се ухили:

– Е, сър, не вярвам да желаете да чуete останалото, което госпожа Нюком наговори.

Сам се прокашля.

– Вероятно си прав. – Направи знак на мъжа да се оттегли и се обърна към Емери и Лукас. – Моля да извините съпругата ми, господа. Обикновено не е толкова невъзпитана.

– Значи ще останете тук тази вечер, така ли? – осведоми се Лукас.

– Да. Сериозно съм се замислил да се прехвърля за постоянно в града – отвърна Сам. – Може това да мъчи Фиона. Толкова се отегчава в ранчото и не знае какво да прави.

Лукас мислено поздрави Сам, че успя да се измъкне с това правдоподобно извинение. Питал се бе как Сам ще обясни преместването им, без да признае, че всъщност е продал ранчото.

– Винаги можеш да освободиш прислугата – засмя се Лукас. – Така Фиона ще има какво да върши.

– Ха! Та тя ще напусне заедно с тях. Не, опасявам се, че ужасно разглезах тази жена. Внимавай да не повториш грешката ми с хубавото си момиче, Лук.

– Да разглезя Шарис? Ще се наложи да я заведа обратно на изток, за да го сторя. Тя не е съвсем пригодена за нашия начин на живот тук.

– Мислиш да заминаваш? – попита Сам с интерес.

– Ще видим.

Администраторът отново се появи, този път с бележка за Лукас.

– Годеницата ви изпраща извиненията си, господин Холт, но няма да се върне. Мисля, че се чувства неразположена.

– Къде е тя?

– Чака ви навън в двуколката.

– Надявам се Фиона да не я е разстроила много – подметна Сам и тримата мъже се надигнаха, готови да тръгнат.

Лукас бе толкова ядосан, че си позволи да каже:

– Несъмнено го е сторила. И ти, и аз отлично знаем защо. Писна ми. Тя вече е твоя съпруга. И да е имало нещо помежду ни, то отдавна е свършило. Погрижи се най-после да го проумее, Сам. Защото ако аз трябва да го сторя, направо ще й извия врата... Особено след тази вечер.

Лукас остави Сам да обясни на Емери реакцията му както намери за добре.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Шарис не преставаше да плаче. Беше постъпила така глупаво – нещо, което не бе правила от пагубната си връзка с Антоан. Тази вечер поведението ѝ бе не по-малко неразумно. Никога не се бе държала по този начин. Изплаши се, че вече не се познава и че немислената ѝ връзка я е преоборила по начин, който нямаше да успее да промени. Само така си обясняваше сълзите, които не секваха.

Лукас я завари захлупила лице с ръце и тресящи се рамене. Плачеше без звук. Ако хленчеше с глас, щеше да реши, че е женска хитрина, за да привлече вниманието му, но мълчаливото ѝ страдание го обезпокои. У него се надигна отдавна задрямало чувство, инстинкт да защитава своето.

– Шарис?

Тя рязко вдигна глава. Беше се надявала да чуе приближаването му и да успее да се овладее. Защо се бе появил така тихо? Чувстваше се унижена. Налагаше се да извърне лицето си, за да скрие лявата си буза. А ето я очи в очи с него, след като се бе случило онова, което искаше да избегне. Загриженият израз на лицето му се превърна в ярост, когато зърна издайническия знак на бузата ѝ.

Шарис не бе сигурна към кого бе насочен гневът му. В следващия миг той избухна:

– Ще я убия!

– Но аз не съм пострадала, Лукас – увери го Шарис.

– Тогава защо плачеш неутешимо?

– Заради онова, което сторих. Беше ужасно! – Задавиха я нови сълзи. – Не биваше да я последвам. Трябваше да те послушам. Но откъде да знам, че ще ме нападне?

Той седна до нея и я взе в обятията си.

– Фиона живее по по-различни правила от теб, мила моя. Мислех, че си разбрала.

– Но как? Свикнала съм да общувам с цивилизовани жени. Възнамерявах само да разбера защо се заяжда с мен и да ѝ кажа, че търпението ми е към своя край. Но когато ме удари... О, не знам какво ми стана. Аз... Аз също я ударих, Лукас. Толкова съжалявам.

Той я отблъсна от себе си и я погледна изумен.

– Реакцията ти е била съвсем естествена – увери я той нежно. – Не

си струва да плачеш за това, а и Фиона определено не го заслужава.

– Не разбираш – простена тя. – Мисля, че счупих носа й! – Шокиран, той избухна в гръмогласен смях. – Лукас Холт, няма нищо смешно!

– Господи! Напротив – не спираше да се смее той. – Тя те обиди, ти си я ударили, а сега плачеш, защото тя си е получила заслуженото. Много е смешно, повярвай ми.

– Но счупеният й нос, Лукас?

– Чу ли някакво изхрущяване?

– Не... Но потече кръв. А и тя ме погледна, сякаш съм я убила.

– Как иначе? – утеши я той. – Не е очаквала градско момиче да отвърне на удара. Престани да се терзаеш за случилото се, мила моя. Ако беше пострадала лошо, щеше да огласи хотела с писъците си.

– Наистина ли? – попита тя с надежда.

– Да.

Шарис извади кърпичка от чантичката. Почувства се по-спокойна.

– Съжалявам, че напуснах така невъзпитано. Надявам се, че си предал извиненията ми.

– Направих го, а що се отнася до Сам – дори направих нещо повече. Този мъж трябва да контролира съпругата си – обясни той грубо. – И защо те удари тя?

Шарис си припомни всичко, преди да се стигне до сбиването, и гърбът ѝ се вдърви. Но изражението ѝ остана невинно, когато се обърна към Лукас:

– Подхвърлих ѝ, че ако е била толкова добра любовница, колкото се мисли, тогава си щял да продължиш връзката си с нея, а не да си търсиш съпруга.

Лукас трепна.

– Значи ти е съобщила този факт?

– Всъщност каза, че тя първа те е имала и пак може да те има, ако реши. Тя се изразява доста... грубо.

– Ти повярва ли й?

– Не видях причина да се усъмня в подобна просташка претенция.

Той долови ледените нотки в гласа ѝ.

– По дяволите! – възкликна Лукас – Ти ме ревнуваш, нали? Затова ѝ се нахвърли.

– Не ставай глупав – възрази Шарис разпалено. – Но все пак можеше да ме предупредиш, Лукас. Там, откъдето идвам, един мъж не кара годеницата си да вечеря с бившата му любовница.

– По дяволите, никога не ми е била любовница, Шарис. Виждахме

се от време на време, не редовно. Тя ясно ми даде да се разбере, че е склонна да ме приеме. Имахме и хубави моменти. Това бе всичко. Когато се омъжи за Нюком, историята приключи. Не е права да се хвали, че отново ще ме има. Не се занимавам със съпругите на други мъже.

– А ако не беше омъжена?

Той се усмихна.

– Как мога да я пожелаая, когато имам теб?

Шарис се изчерви и извърна глава. Бе овладяла гласа ги, когато попита:

– След като сте се забавлявали така добре, защо не се ожени за нея?

– Ако мъжът се жени за всяка жена, с която е бил, мила моя, накрая ще има цяла орда съпруги. Наистина ли ми искаш сметка за всичко, което съм правил, преди да се появиш ти?

– Не отговори на въпроса, Лукас? Защо не се ожени за нея, след като си имал възможност?

– Е, добре, просто прецених, че от нея няма да излезе добра съпруга, а на всичкото отгоре тогава не търсех съпруга. Е, това ще охлади ли малко ревността ти?

– Не те ревнувам – настоя тя.

– Да, сигурно си права – предаде се той, развеселен.

Тя рязко пое въздух:

– Идва ми да закрещя! Отведи ме у дома, господин Холт. Наслушах се на забавните ти приказки тази вечер.

– Слушам, госпожице.

Той се усмихна и подкара двуколката.

Изминаха пътя в мълчание. Когато пристигнаха, той повери двуколката на Мак и придружи Шарис до къщата. Тя изчака той да запали свещите и тръгна към стаята си. Точно когато стигна до вратата, въпросът му я закова на място.

– Кой е Джоуел?

Обърна се към него:

– От кого си чул това име?

– От теб.

Мозъкът ѝ трескаво заработи.

– Да не би да говоря насън?

– Не, но мърмориш, когато си пила.

Гласът му не бе весел. Изражението му бе строго. Тя беше нащрек.

– Джоуел е един приятел, Лукас. Заедно израснахме. Защо? Какво точно казах?

– Казала си на баща си, че не искаш да се омъжиш за него. Че Стефани го обича, а не ти. – Той отиде до нея, докато говореше, и я накара да го погледне в очите. – Затова ли избяга от баща си, Шарис?

Бе готова да отрече, но разбра какво имаше предвид той и затова отвърна:

– Нали не мислиш, че съм онова момиче, за което господин Бъскет ни разказа?

– Не си ли?

– Смятам, че отговорих на този въпрос тази вечер – пророни тя сковано. – Но за да не се съмняваш повече в мен, ще ти кажа, че името на баща ми е Джон Ричардс. Хамонд е името ми по съпруг. – Колко ловка започваше да става! – Предполагам, че още от началото трябваше да изясня това, но не ми се струваше важно.

– Антоан Хамонд?

– Разбира се, че не! Презирам Антоан! – избухна тя.

– Значи съм споменала и Антоан онази вечер, когато пих прекалено много...

– Точно така.

– И какво точно казах, за да си помислиш, че той е бил съпругът ми?

– Нарече го твоята обич.

– О – пророни тя, питайки се как да обясни това.

– Е, кое е истината, Шарис? Обичаше или ненавиждаше Антоан?

Прокара пръст по брадичката ѝ, надолу по шията ѝ към рамото, което притисна леко, но достатъчно, за да ѝ попречи да се извърне. Възнамеряваше да получи отговор на всяка цена. Времето да чуе истината, или част от нея, бе дошло.

– Срегнах Антоан много отдавна, Лукас. Бях млада и наивна, а той – обигран, романтичен и невероятно привлекателен. Въобразих си, че съм влюбена, а всъщност просто бях във възрастта, когато бях готова да се влюбя. Затова се впечатлих от първия мъж, който направи усилие да ме спечели. Сега си давам сметка, но тогава бях прекалено увлечена, за да се усъмня. – Обзе я горчивина, а очите ѝ потъмняха при спомена. – Антоан се оказа един от най-изпечените негодници, лъжци, измамници. Той...

Шарис се изчерви, тъй като си даде сметка, че току-що беше описала човек, в каквото се бе превърнала самата тя. Ако Лукас някога разбереше как го е лъгала...

– Той какво? Тя сведе поглед.

– Той... желаше да получи само едно от мен. За щастие узнах за неговото коварство навреме.

– Искаш да кажеш, че си успяла да запазиш девствеността си.

Очите ѝ се стрелнаха към неговите.

– Да – отвърна тихо тя.

– Но щедро си отдала сърцето си. Бях останал с погрешното впечатление, че съпругът ти е единственият мъж в миналото ти. В колко други освен Антоан си била влюбена?

Шеговитият му тон я ядоса. Как смееше да омаловажава унизителното ѝ преживяване? Сети се за Фиона и за това, как той небрежно се отнасяше към миналите си увлечения. Как смееше да я разпитва?

Усмихна му се сладко и леко сви рамене:

– Нали не очакваш да ти отговоря на такъв въпрос, Лукас? Не съм от жените, които ги броят.

– Толкова много, значи? – ухили се той.

Тя стисна зъби от раздразнение. Негодник. Ясно му бе накъде бие, но бе прекалено късно да спре започнатото. А и много ѝ се искаше да го ядоса.

– Да, толкова много. Какво да правя, като съм толкова непостоянна?

Той поклати глава в престорено съчувствие:

– Толкова много влюбвания и само един съпруг... досега? Е, в кого си влюбена в момента, Шари?

Устните му се впиха в нейните. Не очакваше тя да отвърне на целувката му. Помежду им нямаше място за любов. Той не се интересуваше дали тя го обича, или не, стига да му помогнеш да извърши замисленото. А тя очевидно нямаше да го допусне отново при себе си... Тя не желаше той да я люби отново...

В този момент ръцете ѝ обвиха врата му и тя се предаде. Лукас я вдигна и я отнесе до леглото. Неговата малка девственица. Може и да не го обичаше... Може да бе изпечена лъжкия... Но тялото ѝ не лъжеше: принадлежеше му. Поне за момента.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Шарис се протегна замечтано и отвори очи. Нужно ѝ бе известно време да проумее, че тази гола мъжка гърд до нея вече не ѝ е непозната. Сигурно трябваше да бъде сломена, ужасена – цяла нощ да споделя леглото с мъж и да се събуди до него, сякаш бяха женени. А всъщност не бяха! Той не беше длъжен да се ожени за нея само защото бе отнел девствеността ѝ. На всичкото отгоре дори не знаеше, че го е сторил!

Вероятно беше редно да е поне малко смутена – та той ре още в леглото ѝ, бе се възползвал от всички права на съпруг, без да се е обвързал с нея, ала истината беше, че щеше да се чувства ужасно разочарована, ако я бе оставил сама, след като така възхитително я бе любил. Харесваше ѝ да е до нея, да се сгуши в него.

Знаеше колко е опасно да анализира чувствата си. Ако ѝ хрумнеше дори за миг, че е на път да се влюби в Лукас, щеше да я обземе паника. Нямахме да позволи някакъв арогантен мъж, като баща ѝ, да се разпорежда с живота и оттук нататък.

Не, по-добре беше да смята, че моралът ѝ не е дотам висок. За Бога, тя бе на двадесет, жена със собствено мнение. Защо трябваше да чака да си намери съпруг, за да изпита върховния екстаз, до който я довеждаше Лукас? Да се лишава от удоволствието само защото не са женени?

Шарис се усмихна. Наистина започваше да изневерява на здравите семейни принципи. Но в момента, загледана в широките гърди на Лукас, не се тревожеше.

Колко по-различен изглеждаше, когато спеше. За пръв път го виждаше, потънал в сън, и за пръв път имаше възможност спокойно и бавно да го разгледа. Гледката ѝ хареса: стегнатите мускули на гърдите и ръцете, къдравите косъмчетата по гърдите и надолу към стомаха. Дори когато спеше изглеждаше силен. Брадичката му бе отпусната; над горната устна набождаха мустаци; челото, покрито наполовина от непокорна гарваново-черна къдрица, бе гладко.

Сепна се, когато изведнъж ѝ хрумна, че без обичайната усмивка на устните му или смехът в зеленикавите му блестящи очи, той спокойно можеше да мине за опасния си брат.

Но защо ѝ мина подобна мисъл? Не бе се сещала за Слейд, откакто с Лукас се върнаха от планините. С облекчение откри, че Слейд не ги чакаше на ранчото. Ала истината си беше истина: със затворени очи и

отпуснато лице между двамата не съществуваше никаква разлика.

Близнаци. Странно как различният начин на живот се бе отразил на двамата братя – бе превърнал единия в змия, готова да хапе, а другия – в обикновен разбойник. Единият се съобразяваше с чувствата ѝ, другият ги тъпчеше.

Шарис тръсна глава, за да спре мислите си. Зърна Чарли в порцелановия леген и се усмихна при вида на муцунката му: изглеждаше раздробен. Е, Чарли така и не хареса Лукас. Всеки път щом той се приближеше до нея, котаракът започваше тихо да ръмжи. Сигурно не бе очарован, че Лукас бе заел мястото, което очевидно считаше за свое.

В този миг Чарли скочи от легена и излезе през прозореца, сякаш бе чакал да му обърне внимание, за да демонстрира неудоволствието си. Боже! Собствената ти котка да ти натрие носа!

– Добро утро, хубавице.

Шарис се сепна и се извърна към Лукас.

– Колко пъти да ти повторя, да не ме наричаш така? – попита тя с раздрознение.

– Не ми се карай още от сутринта, мила моя. – Притегли я към себе си и с ловко движение легна отгоре ѝ, ухилен дяволито: – И защо да не ти викам „хубавице“?

– Защото така прави брат ти и по този начин ми напомняш за него – отвърна тя с цялото достойнство, което успя да събере.

Устните му гальовно докоснаха нейните, а после целуна нежните, съвършено оформени гърди.

– Да, не би ми се нравило, поне когато те любя. Не искам да ревнувам от собствения си брат.

– Ревнив ли си, Лукас?

– Не знам – отвърна той между две нежни целувки.

– Тогава защо говориш така?

– Хайде, да приемем, че когато сме заедно ще бъдеш изцяло с мен. Разбираш ли?

– Не съм в състояние да разсъждавам в момента, Лукас – прошепна тя.

Тя затвори очи и тихо простена. Той се бе смъкнал надолу и докосна с език корема ѝ, подхванаха я с ръце, вдигна я от леглото и главата ѝ увисна назад. Шарис потъна във водовъртеж от усещания, които той тихо разпалваше у нея.

Почти извика, когато той спря. Отвори очи: наблюдаваше я и тя изпита чувството, че е обожавана, харесвана и желана, определено –

желана. Този мъж не искаше парите или девствеността ѝ. Искаше да я люби без никакви задни мисли. Той я желаше – единствено за себе си. Усещането я изпълни с трепет и предизвика странна топлина, която се разля по недокосваното ѝ дотогава тяло.

– Господи, колко си красива.

– Започвам да мисля, че наистина ме намираш за привлекателна – подразни го тя, останала без дъх.

Очите му се впиха в нейните:

– Не се ли смяташ за такава?

– О, Лукас, престани да говориш – простена тя. Пресегна се и притегли главата му към своята. Лукас гърлено се изсмя. Тя го искаше сега, но първо той щеше бавно да ѝ се наслади. Щеше да я накара да усети неизпитвана дотогава наслада.

Устните му се впиха в нейните, а ръцете му откриваха най-чувствителните ѝ местенца. Научи кое ѝ се нрави най-много, докато я довеждаше до все по-голяма наслада. Откри също, че да се отдава на Шарис, му носеше не по-малко удоволствие, отколкото да получава. До обяд бе преодолял всичките ѝ задръжки. Беше изживяване, което и двамата нямаше да забравят.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

При появата на Лукас Шарис остави фустата, която переше. Той влезе в задния двор, понесъл Чарли на ръце. Идваше засмян, а Чарли мъркаше доволно. Тя се почуди дали да вярва на очите си.

Но щом Чарли долови аромата ѝ, измяука страховито и започна да се бори като дявол, за да се измъкне от ръцете на Лукас. Освободил се, скочи през прозореца на спалнята ѝ.

– Подозирах, че ще постъпи така – Лукас се настани на лоста близо до нея. – Все не разбирах, защо ние с него не се погаждаме. Обикновено животните ме слушат. Семейна черта ни е. Най-последе открих какво не е наред.

– Какво?

– Кога за последен път Чарли е бил с женска?

– Лукас!

Той се засмя.

– Сериозно питам. Той е котарак и се нуждае от женска като всички мъжкари. Но тъй като наоколо няма котки, те е използвал за заместител.

– Не е възможно!

– Котаракът гледа на мен или на всеки, който се приближи до теб, като на съперник.

– Глупости – не отстъпваше тя. – Обясних ти, просто не обича непознати.

– Защо тогава преди малко в обора Чарли най-дружелюбно и приятелски дойде при мен? Защото ти не бе наоколо и не се налагаше да се бие за теб!

– Наистина ли доброволно дойде при теб?

– Нали сама видя, че ми позволи да го нося.

– Но ако думите ти са истина, откъде ще му намеря женска?

– Изглежда, в Нюком няма друга котка, но ако разпратя обяви в близките градчета, вероятно ще изскочи нещо. Днес и без това трябва да върна двуколката, така че иди се преоблечи. Ще дойдеш с мен.

– И как ще се върна после от града?

– На кон. Крайно време е да вземеш урок по езда.

Извърна се от него и продължи да търка фустата.

– Възнамерявам да остана тук. Няма защо да идвам с теб, за да пуснеш обявите.

- Но аз искам да ми правиш компания.
- Чака ме много работа, Лукас.
- Иди облечи панталоните, които ти купих, Шарис.

Тя вирна глава.

- Няма да ги сложа, и още по-малко ще се появя с тях в града.
- Как смееше да й заповядва!
- Не ги купих, за да стоят в скрина. Ще отидеш и ще ги облечеш.
- Няма – отвърна тя решително.

Той бавно се надигна и тръгна към нея. Тя отскочи назад и постави пред себе си мократа фуста, сякаш да се брани.

– Искаш ли да се хванем на бас, мила моя? – попита той гальовно. – Да се обзаложим, че ще дойдеш до града с мен, и то облечена с панталоните? Да се обзаложим ли, че ако ти сама не ги сложиш, аз ще ти ги навлека?

. Очите й се разшириха.

- Няма да посмееш.

Лукас продължи да пристъпва към нея и тя хукна към къщата, ала той я хвана, преди да успее да стигне вратата.

– Добре – извика тя. – Така да бъде, но ме остави да стъпя на земята!

Той я послуша и Шарис се вбеси от ухилената му физиономия.

– Не се бави, защото ще си помисля, че все пак ти е нужна помощта ми.

- Лукас Холт, ти си тиранин! – скастри го тя.

Той се отдалечи, подхвърляйки през рамо:

– Не, не съм. Просто не мога да си представя, че днес ще бъда далеч от теб.

- Идва ми да викам! – пророни тя и го направи.

Два часа по-късно върнаха двуколката в конюшната на Пийт и поведоха двата коня, с които щяха да се приберат в ранчото. Шарис бе облечена с пътническият си костюм – самото прикриваше купената от Лукас риза, а кошмарните панталони бяха скрити под полата.

И все пак тя не се ядоса истински. Този мъж бе по-различен от всички, които познаваше. Беше достатъчно да й се усмихне и да се пошегува и тя забравяше, че му се сърди.

Лукас я остави в малката поща и отиде да разбере дали дилижансът на Емери е потеглил по разписание сутринта.

– Забравих да му кажа нещо вчера – обясни той. – Ако дилижансът е закъснял, както обикновено, ще ми спести труда да му го напиша.

– А какво ще правя аз, докато те чакам?

– Препиши обявата в три екземпляра. Ще платя за марките, когато се върна. Ти по-добре от мен ще опишеш женската, която Чарли би харесал. Уилбър ще ти даде листа и мастило. И не забравяй да провериш дали няма писма за теб.

– Не ги ли носят в ранчото?

– Не – поклати глава той. – Тук трябва сам да питаш дали има поща.

– Искаш да кажеш, че може да съм получила писмо и то още седи тук само защото не съм го потърсила? – попита тя ужасена.

Лукас тръгна, а тя бързо влезе в пощата и подхвана разговор със седналия зад бюрото Уилбър. Надеждите и угаснаха така бързо, както се породиха. Нямаше писмо от Стефани. Имаше обаче две за Лукас – едното от господин Андревие от Ню Орлинс, другото – от Емери Бъскет, пуснато в Нюком. Усмихна се дяволито. Вероятно и Емери бе забравил да каже нещо на Лукас.

Внимателно съчини обявите. Умът ѝ не го побираше: да пише обява за дружка на Чарли! Само на мъж, поръчал си съпруга по обява, би хрумнало да постъпи по същия начин и за котка. И пак само от мъж може да се очаква да се сети за потребностите на друг мъжкар. Въздъхна. Никога не ѝ бе минавало през ум да потърси женска за Чарли. Една дама не мисли за подобни неща, нали?

Лукас завари Емери – дилижансът му току-що пристигаше.

– Много мило от твоя страна да дойдеш да ме изпратиш, Лукас.

– Не се ласкай – ухили се Лукас. – Трябваше да върна наетата двуколка.

Помогна на Емери да качи сандъка отзад.

– Оставих писмо за теб – осведоми го адвокатът. – Подробно ти обяснявам за срещата ми с Нюком.

– Това – добре. Но искам и още нещо да свършиш за мен. Не е свързано с досегашните ни дела.

– Дадено – увери го Емери охотно. – Нали затова ми плащаш.

– Онзи твой приятел – детективът...

– Джим ли?

– Да. Искам да се свържеш с него, веднага щом се прибереш.

– Съмнявам се, че ще е още в Сейнт Луис, Лукас.

– Не ме интересува дори и да е на път за Ню Йорк. Намери го! Искам да получиш и останалата информация за онова момиче Хамонд: име, описание, всичко, което знае.

– Да не би все пак да се окажа роднина на годеницата ти?

– Шарис не е напълно сигурна, но се сети, че има братовчеди в Ню Йорк, с които семейството ѝ е загубило връзка. Ще ѝ се да научи още нещо за момичето.

– За мен ще е удоволствие да услужа на такава красива млада жена – обеща Емери любезно. – Съжалявам, че не си я довел в града, за да я уверя лично. С удоволствие щях да я видя.

– Забравяш, че вече принадлежи на друг – заяви Лукас студено.

Емери се ухили.

– Такава жена заслужава да бъде открадната, Лукас, дори от приятел. – Усмивката му стана още по-широка, защото зърна Шарис. – А, значи все пак си я довел.

Лукас погледна надолу по улицата. Шарис току-що се бе появила на тротоара на не повече от десетина метра от тях, когато към нея се насочи Леон Уагънър.

– На добър час, Емери – подхвърли Лукас разсеяно и се отдалечи.

– Но Лукас...

Емери млъкна – знаеше, че разговорът им е приключил. Странен мъж бе Лукас Холт. По-често дружелюбен, но на моменти ставаше студен и безразличен. Отдавна се бе отказал да разгадае що за човек е той. Нямахше значение, стига да му плащаше добре. А той определено му плащаше добре.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Извъняване на шпори накара Шарис да се обърне. Засенчи с ръка очите си от яркото слънце. До нея стоеше каубой – набит, нито млад, нито стар. Нещо в погледа му я накара да се почувства неловко. Дали се бяха запознали на събирането в дома на Самуел Нюком? Ако е така – тя не го помнеше.

– Госпожица Хамонд, нали?

– Познаваме ли се, господине?

Той втъкна палци в колана си. Стойката му бе спокойна, но същевременно войнствена, опасна.

– Не. Изглежда, съм единственият мъж в градчето, лишен от удоволствието да се запозная с вас. Но това лесно ще се поправи. Казвам се Леон, мадам. Главен надзирател съм на ранчото на Нюком. А вие сте дори по-хубава, отколкото разправят. Да, мадам, определено е така.

Шарис знаеше, че е чувала името, но къде? Как смееше да я заговаря, и то по такъв начин!

– Господин Леон, ако не се познаваме...

– Леон Уагънър – бързо вметна той. – Ето, току-що се запознахме. Щяхме да се срещнем на събирането при шефа, но го пропуснах благодарение на твоя човек и насиненото око, което ми остави. Не можех да си покажа носа навън близо седмица.

– Вие ли сте човекът, с когото Лукас се е бил? – попита тя смаяно.

– Значи ви е разказал случката. Сигурно си въобразява, че той е победителят. Не е. Просто извади късмет и успя да ме удари. На бас се хващам, не е споменал, че тогава си бях пийнал малко? Какво му бяхте сторили, че дойде така наежен да се бие?

– Аз? Как смеете, господине! Аз не одобрявам юмручните пререкания.

– Какво значи „юмручни пререкания“, мадам?

– Всичко хубаво, господин Уагънър.

Той я сграбчи за ръката и изръмжа:

– Не ми обръщай гръб, жено. Не е възпитано.

– Според мен твоята майка е пропуснала да ти даде възпитание, Леон.

И двамата се сепнаха от гласа Лукас. Разкрячен, с ръка над дръжката на револвера, той стоеше до тях. Изражението на лицето му бе

каменно, гласът – леден.

Леон пусна ръката ѝ.

– Женската ти не е особено дружелюбна, Холт.

– По-скоро подбира събеседниците си.

Леон се напрегна. Нещо в поведението на Лукас го караше да бъде нащрек – държеше се твърде спокойно.

– Двамата не сме приключили, Холт. Ако дамата не беше с теб...

– Нека това не те спира, Леон. Ако искаш да си премерим силите още сега – нямам нищо против. Ако предпочиташ да използваме револверите – и с това съм съгласен. Както кажеш.

Пот избя по лицето на Леон. Той поклати глава.

– Ти си полудял! Промени се, откакто тя се появи. Ще те потърся, когато си върнеш разсъдък. Няма да се бия с откачил човек, я.

Лукас изчака Леон да се отдалечи. Беше ли наистина не на себе си? Помнеше, че когато Леон докосна Шарис, му идваше да простреля ръката му.

Обърна се към Шарис, готов да я успокои, ако е разстроена. Но изобщо не очакваше да види гняв в красивите ѝ аметистови очи. Нима не се бе изплашила?

Шарис наистина кипеше от гняв, но това бе реакция от поведението на Лукас, а не заради Леон. Докато го наблюдаваше как се справя с Леон, си даде сметка колко различен мъж може да бъде. Не се ли бе подвела от нежността му? Не бе ли и той като брат си див и необуздан?

– Как го постигаш? – в гласа ѝ се долавяше укор.

– Кое, Шари?

– Понякога ставаш точно като Слейд.

– Нима? – ухили се той. – На Слейд ще му е драго да го чуе.

– Защо? – пророни тя предпазливо.

– Той ме е научил на всичко, което знам. Нали не си въобразяваш, че изнежен човек като мен щеше да се справи тук без няколко подготвителни урока?

– Искаш да кажеш, че цялата тази сцена беше блъф?

– Разбира се. Как иначе?

Тя свъси вежди.

– Защо имам чувството, че това не е истина? – Когато не получи отговор, продължи: – Защо някои хора в градчето се отнасят дружелюбно към теб, а други всячески се стараят да те избягват?

– Въобразяваш си, Шарис.

– Не, не си въобразявам – настоя тя. Изразът на лицето му ѝ

подказваше, че не е очарован от впечатлението ѝ, но се налагаше да узнае истината. – Защо се страхуват от теб, Лукас? Има ли причина?

– Не от мен се страхуват, по дяволите, и ти го знаеш много добре.

– А от Слейд ли? Просто се притесняват, че си приличате?

Той дори не си даде труда да ѝ отговори, а вместо това попита:

– Защо толкова много мислиш за Слейд?

– Не мисля за него.

– Нима? Според мен брат ми ти е направил силно впечатление.

– Ако ме е впечатлил с нещо, то е че е арогантен, хладнокръвен, безсърдечен...

– Това са доста силни думи.

– Глупости! – срязва го тя. – Казах ти, че не го харесвам. Надявам се никога повече да не го видя. Но не мога да не се сещам за него в моменти, когато се държиш като него.

Той се загледа в нея. Какво ли мислеше? Дали се досещаше, че едва бе устояла на Слейд?

– Точно като него съм в някои отношения, Шарис – проговори Лукас накрая. – Най-добре е да го проумееш.

Това пък какво означаваше?

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Обедът, който Шарис приготви за Лукас, беше опакован и висеше на пирона в конюшната. Сутринта я беше уведолил, че заедно с Били ще отидат към хълмовете, за да нагледат жребчетата. Не бе поискал да му прави обяд, но тя се надяваше, че ще му стане приятно.

Ако само преди три седмици ѝ бе минала мисълта, че ще полага усилия да се хареса на този мъж, щеше да се изсмее на абсурдното си хрумване. Първоначално възнамеряваше да се държи неприятно да бъде капризна, да го отблъсне, за да я върне в Ню Йорк. А какво се бе случило? След срещата им с Леон Уагънър и препирнята заради Слейд, той, именно той, започна да се държи по-резервирано. През последните пет дни почти не ѝ говореше и не я бе докосвал.

Толкова по-добре. Всеки момент очакваше да получи писмо от Стефани и пари, за да се прибере. Тогава защо се занимаваше с Лукас?

Каква ужасна ситуация! Бе изпълнена с противоречиви чувства. Вече не беше напълно сигурна какво точно желае. Да копнее за мъж, за когото не възнамеряваше да се омъжи, бе наистина ужасно. Какво не беше в ред с нея? Крайно време бе да престане с тази история и да не обръща внимание на чувствата, които той пораждаше у нея. Трябваше да се вземе в ръце.

Лукас не бе в конюшната, но свари Мак. Оседлаваше коня си. Тя се намръщи.

– При Лукас и Били ли отиваш, Мак?

Той и хвърли бърз поглед.

– Не, мадам. Отивам в града да набавя някои неща, които Лук пропусна да вземе миналата седмица.

– И Уилоу и аз ще останем сами тук?

Той схвана тревогата ѝ и я успокои:

– Няма страшно. Лук ще е наблизо, ако имаш нужда от него. Появи ли се някой непознат, просто стреляй във въздуха с пушката над камината и той ще те чуе.

– О, нямах представа, че жребчетата са толкова наблизо.

– Ако ги държи по-далеч, нищо чудно и да изчезнат – изкиска се Мак. – Наоколо се навъртат индианци – напомни ѝ той.

Шарис не обърна внимание на това и промърмори:

– Е, предполагам, няма от какво да се притеснявам. Но ти няма да

се бавиш, нали?

– Няма. Отдавна отминаха дните, когато се задържах в града заради разни нередни според повечето хора неща. Сега каквото ми е нужно, си го нося в манерката с уиски.

Шарис се усмихна. Стариият човек винаги бе толкова прям.

– Ще провериш ли дали има писмо за мен в пощата?

– Непременно, мадам.

Мак тъкмо бе потеглил, когато Лукас и Били влязоха в конюшната. Водеха два от новите жребци. На гърбовете им бе метнато само по едно одеяло. Били възседна единия и Шарис разбра, че няма да ги оседлават.

– Не е ли опасно да се язди така? – попита тя, за да наруши мълчанието.

– За пръв път ще ги язди някой и трябва да привикнат с тежестта на човек, преди да им сложим и по десеткилограмово седло.

Той несъмнено бе свикнал да язди така и тя нямаше защо да се безпокои, че ще падне. И без това не ѝ се говореше за коне. Онзи ден, на връщане от града, преживяването да язди сама бе особено неприятно. Дупето още я понаболяваше.

– Приготвих ти обяд.

Подаде му пакета и трепетно изчака да го сложи в кожените дисаги. Отново бе обул мокасините и носеше кожена риза с ресни, която се опъваше от мускулестите му гърди. Загледа се в него. Въздействаше ѝ така, че цялата пламна. Ако той не отстъпеше скоро, щеше да се изкуши да стори немислимото и да направи първата крачка.

Най-сетне Лукас се обърна – Шарис се зарадва, че в конюшната е сумрачно – и я погледна. Очите им се срещнаха и тя нетърпеливо зачака, да чуе нещо от него. Но погледът му бе неразгадаем.

– Няма да се бавим цял ден – подметна той небрежно.

Усети, че е разочарована, но все пак успя да отрони:

– Значи ще се върнеш за вечеря.

– Дори преди това. – Накани се да възседне коня, погледна я още веднъж и изръмжа: – По дяволите!

Притегли я плътно към себе си и дълго и страстно я целуна. Когато се отдръпна, очите му отново бяха меки и в тях ясно се четяха чувствата му.

– Напоследък не спя добре. – Усмивка започна да играе на устните му. – Очевидно достатъчно дълго се цупих.

– И аз така смятам.

Пусна я неохотно, но се налагаше.

– Не се преуморявай днес – посъветва я той, докато възсядаше коня.

– И аз те моля за същото.

Лукас се изсмя и тръгна. Шарис остана до вратата на конюшната, наблюдавайки как той препуска да догони Били.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Шарис избягваше да мисли за баща си, откакто Емери Бъскет го бе споменал. Но докато стоеше сама в почти празното ранчо, без много работа, откри, че съзнанието ѝ бе изцяло погълнато от Маркус.

Дори ако през следващите няколко дни средствата за пътуването ѝ да пристигнеха, тя не биваше да тръгне към къщи. Ако обявената за нея награда бе толкова голяма, колкото бе споменал Емери, значи гневът на баща ѝ едва ли щеше да е преминал. И през ум не ѝ минаваше да се изправи пред него. Но да я открие някой от наетите детективи и да я върне насила, ѝ се струваше още по-ужасно. Засега нямаше да пътува за Ню Йорк.

Може би трябваше да се отбие при леля си. Къщата на леля Софи вероятно вече бе претърсена и надали щяха да я търсят там отново. А и леля ѝ сигурно щеше да вземе нейна страна, след като чуеше колко неразумен е бил зет ѝ относно Джоуел. Тя беше романтичка.

Усмихна се, когато Лукас отново се прокрадна в мислите ѝ. Щеше ѝ се времето да не тече така бавно. Бе изпълнена с очакване.

Шарис се разходи до колибата на Уилоу. Надникна и видя, че тя и синът ѝ спят. Мечтаеше и тя да е достатъчно уморена, за да стори същото, но не беше.

Въздъхна и се отправи към задния двор. Градинката се нуждаеше от поливане. Планинската почва бе добра, но бързо изсъхваше от горещината, а днес денят бе много горещ.

Кофата беше до кладенеца. Докато я пускаше, за да я напълни, закопня за глътка вода. После я постави на земята, за да гребне с шепи. Ала миг преди пръстите ѝ да докоснат гладката повърхност, освен своето лице зърна още едно, което се отразяваше във водата.

Шарис скочи така бързо, че удари с глава брадичката му. Мъжът простена, тя рязко си пое дъх и двамата останаха втренчени един в друг. Беше толкова ужасена, че дори не събра сили да извика. Пред нея стоеше индианец – нисък, потънал в прах... Гледаше я, сякаш за пръв път виждаше бяла жена. След миг дивакът посегна към един кичур, паднал на рамото ѝ. Може би щеше да я скалпира?

Гласът ѝ ѝ изневери, но не и рефлексите. Тя отблъсна ръката на индианеца и се отдръпна достатъчно, ала само за да зърне как друг индианец на кон се появява иззад къщата. Не! Имаше и още двама, които

също се приближаваха!

Втурна се към къщата и затръшна вратата. Един поглед към отворените прозорци ѝ подсказа, че е безсмислено да я залоства. Пушката над камината бе единствената ѝ надежда. Нямахме, разбира се, и най-бегла представа как да я използва, но все пак не биваше да пропусне единствения си шанс.

Задната врата се отвори с трясък, тя вдигна тежката пушка към гърдите си и я насочи натам. Нужни ѝ бяха всичките сили. Тежестта на оръжието я накара да се завърти в кръг и докато отново го насочи към вратата, седем апахи бяха в помещението, а злите им погледи я смразиха.

Обзе я паника. Пръстът ѝ натисна спусъка. Ако успееше да рани един, другите може би щяха отстъпят. Но нищо не се случи. Натисна още по-силно. Пак нищо. Дори по-лошо – те видяха какво се опитва да стори и гръмко се изсмяха.

– Ще е по-добре, ако натиснеш спусъка, а не предпазителя.

Шарис се обърна към предната врата. Бе се отворила тихичко.

– Лукас! Слава Богу!

Но по дрехите разбра, че не е Лукас. И въпреки това никога през живота си не бе изпитвала по-голямо щастие да види някого – пък бил той и Слейд.

Той прекоси помещението и взе пушката.

– Проклетата глупава жена – каза той така тихо, че само тя го чу. – Да те убият ли искаш?

– Опитвах се да се защита.

Той изруга под нос и постави оръжието на място. После каза нещо на индианците на техния език и те тръгнаха да излизат. Когато и последният изчезна, тя се облегна на стената – лицето ѝ бе останало без капка кръв.

– Познаваш ли ги? – попита тя Слейд.

– Да. Нали аз ги доведох. Два от конете им няма да издържат до Мексико, за където са тръгнали. Искат да ги сменят.

– Значи си бил наоколо през цялото време! – избухна тя, проумяла думите му. – Можеше да се появиш по-рано. Защо не го стори?

Веждите му се свъсиха.

– Май не ми харесва тона ти, жено!

– Не ти харесва ли! – продължи тя. – Хич не ме интересува какво ти харесва. Не обичам да ме плашат до смърт. Изглежда, изпитваш удоволствие да стряскаш жени.

– Говориш несвързано, нали знаеш?

– Много свързано си говоря! – фучеше тя. – Нарочно ме изплаши!

– Истерична си. Ако се поукротиш, ще си дадеш сметка, че е няма-ло от какво да се плашиш. Никаква опасност не те грозеше.

– Откъде можех да знам?

– И аз искам да те попитам: откъде да знам, че ще полудееш при вида на един от приятелите ми? А дето питаш къде съм бил – съпругата на Били ни чу и ме извика, да ми съобщи, че Лукас го няма. Нямахте и минута и ти вече викаше. Веднага дойдох да проверя какво става, но не успях да ти се обадя. Не ми стигна времето.

– Минута? – пое си дъх тя.

Само толкова ли бе минало? Вероятно. Значи, не е възнамерявал да я изплаши. Просто така се бе случило. Боже, бе се държала като пълна глупачка.

– Аз... Май ти дължа извинение – плахо пророни тя.

– Няма нужда. – Мина край нея и отиде до прозореца. Загледа се към заграждението за конете и каза: – избрах си каквото им трябва.

– Не е ли редно първо да поискат разрешение от Лукас? – осмели се да попита Шарис.

– Няма никакво значение – отвърна Слейд. – Те и без това са готови да откраднат, така че или им даваш каквото искат и ги оставяш да си вървят, или си взимат каквото им трябва, но някой пострадва.

Никаква опасност, бе казал той.

– Хубави приятели имаш, няма що – отбеляза тя разгорещено.

Той ѝ метна поглед през рамо.

– По-добре да са ми приятели, отколкото врагове.

– Ще си отидат ли сега?

Слейд отиде до вратата, извика нещо и вдигна ръка за поздрав.

– Отидоха си.

– А ти няма ли да тръгнеш с тях?

Той свали шапката си и я метна на масата.

– Засякохме се днес сутринта и потеглихме заедно, защото се бяха отправили към едно и също място: те, за да вземат конете, а аз – за да те видя.

Внезапно индианците бяха забравени.

– Искаш да кажеш – Лукас.

– Не. Искам да кажа – теб. И много ми харесва, че Лукас го няма.

Очите му я пронизаха; бяха толкова зелени, че направо грееха. Погледът му я хипнотизираше; тя не бе в състояние да помръдне, а той

намали разстоянието помежду им.

– Лукас ще се върне всеки момент – уведоми го тя шепнешком.

– Е, и?

– Губиш си времето, ако си дошъл да ме видиш. – Постара се да не изглежда изплашена.

– Защо не оставиш аз да преценя?

Посегна да я докосне, но ръцете ѝ го възпряха.

– Моля те, недей... Врекох се на Лукас, откакто се видяхме за последен път. Той и аз... Ние...

– А, значи те е отвел в леглото. – Устните му се свиха подигравателно. – И преди ти казах – това няма значение за мен.

Тя дълбоко си пое въздух:

– Но за мен има!

– Така ли? Сега ще проверим.

Отблъсна ръцете ѝ и я притегли към себе си. Устните му брутално се впиха в нейните. Тя започна да се извива, но се предаде – ръцете му бяха като от стомана. А в следващия миг тялото ѝ започна да откликва. Внезапно Слейд я отблъсна от себе си.

Смаяна, Шарис залитна и се облегна на стената. Не бе ли изпитала същото в планината, преди да се срещнат с Били? И тогава Слейд я целуна, после рязко я бе отблъснал. Нима играеше някаква жестока игра, или все пак имаше капка съвест?

– Е, мисля че въпросът получи отговор, нали? – преряза я гласът на Слейд. – Шавлива си като всички жени. Или брат ми не е достатъчно мъж за теб?

– Какви ги говориш? – попита тя гневно. – Ти ме целуна!

– Но ти отвърна на целувката ми, жено!

Истина бе. Боже, какво ѝ ставаше? Те бяха двама различни мъже, не един и същ. Защо не успяваше да ги разграничи? Е, когато сетивата ѝ не бяха възбудени, не ѝ бе трудно да ги различава. Само когато я държаха в объятията си, не можеше да се контролира. Възможно ли бе да желае и двамата? Не! Не можеше така да мисли за себе си.

– Защо ме целуна, ако не искаш да ти отвърна? – попита тя.

– Казал ли съм подобно нещо?

– О, ще престанеш ли да ме объркваш? Ти се ядоса от нещо. Признай!

– Толкова добре ме познаваш, така ли?

Лицето му стана безизразно и нервна тръпка пробягана по гърба ѝ. Как можеше да се справи с мъж, който прикриваше дори най-

пламенните си чувства?

– Какво искаш от мен, Слейд?

– Да не се преструваш. Не желая да се самообвиняваш, след като те любя.

– Нали не... Няма да...

Зловещият му смях я накара да млъкне.

– Не бих целия този път само за да си приказваме.

– Но аз не те желая!

Още докато го изричаше, съобрази, че той е убеден в противното.

– Ако... Ако ти откликнах, Слейд, то е защото напоследък Лукас ме пренебрегва.

Очите му бавно се плъзнаха по нея.

– Опасявам се, че няма да ти повярвам, ако се опитваш да ми кажеш, че вече си му омръзнала.

– Не съм казала такова нещо. Ние... се скарахме... заради теб.

Идваше ѝ да си прехапе езика.

– Чудя се защо? – отбеляза той замислено. – Да не би да се е досетил, че копнееш за мен през цялото време?

– Това е абсурд! Защо винаги правиш погрешни изводи? Просто от време на време той се държи като теб; това не ми харесва и му го казах. И той като теб стига до прибързани изводи. Реши... О, въобще няма какво да ти обяснявам!

– Защо не? Очарован съм.

Неговата развеселеност само я раздразни повече.

– Според мен въобще не разбираш какво казвам – заяви тя високомерно. – Не те харесвам и не харесвам нищо, свързано с теб. Ти си студен и груб и аз презирам твоята арогантност. Напомняш ми за баща ми, макар той да не е толкова безжалостен като теб. Трябва да съм полудяла да искам теб, когато имам Лукас.

– Макар че те пренебрегва? Макар че може да продължи да те пренебрегва?

– Дори ако никога вече не ме докосне – убедено изрече тя. – Защо то той е нежен и внимателен и няма да си позволи да вземе онова, което не съм склонна да му дам.

– Той вълнува ли те, както аз те вълнувам, хубавице?

В следващия миг той се пресегна и я взе в обятията си. Бе готова да се съпротивлява, да му докаже, че не го желае, но всичко бе така неочаквано, че тя отново се обърка. Вместо да се нахвърли с дива страст, той прокара нежно устни по нейните. Така силно ѝ напомни за Лукас, че

тя реагира Сякаш наистина бе той.

Слейд спря да я целува, но не се отдръпна. Докато се взираше в нея, в очите му тлееше огън и тя усети как се разтапя.

– Дори и да си въобразяваш, че предпочиташ Лук, хубавице – прошепна той, – на тялото ти му е все едно кой от двамата ни ще те отведе в леглото. Ти и аз сме наясно с това. Според мен е време и Лук да го узнае. Леглото е подходящо място да ни открие, когато се върне.

– Не! – извика тя. Той я взе на ръце и я понесе към спалнята. – Моля те, Слейд. Не разбираш. И двамата не ме разбирате. Ще ме изслушаш ли? – Тя започна да го удря с юмруци по гърдите и го принуди да й обърне внимание. – Когато ме целуваш, или когато той ме целува – не намирам никаква разлика. И двамата сякаш сте едно. Не разбирам защо е така, може би защото сте близнаци. И двамата имате едно и също въздействие върху мен.

– Значи най-после го признаваш? – тонът му ни най-малко не бе тържествуващ.

– Опитвам се да ти кажа, че ако ме оставиш да помисля трезво, съвсем честно ще заявя, че предпочитам Лукас. Дори да успееш да вземеш онова, което искаш от мен, ще те намразя.

– Трябва ли да се терзя?

– Да! Не съм шавлива! – изрече го така, сякаш да убеди не само него, но и себе си. – Лукас ме направи своя... Е, не официално, но съм негова. Желая само един мъж.

– Затова дойдох – да проверя.

– На колене ли искаш да те моля да ме оставиш на мира?

– Би ли го сторила? – попита той тихичко.

– Да.

Сега вече тържествуваше – забеляза го в очите му. Той желаше освен всичко друго, да я унижи. Никога не се бе сблъсквала с толкова ужасен човек. Разплака се.

– Налага ли се да правиш това? – изсумтя той грубо и я пусна.

Шарис не можеше да повярва. Нима бе открила начин да го спре? Разплака се по-силно.

– Спри, жено! – заповяда той.

– Ще ме оставиш ли на мира?

– Да!

– Заклевах ли се? – продължи тя, хлипайки. – Обещавах ли никога повече да не ме докоснеш?

– Кълна се, по дяволите!

Тя се успокои. Бе чула нужните думите. Изправи гръб и тръгна към кухнята да вземе кърпа, за да избърше лицето си. Когато погледна към Слейд, видя, че я наблюдава навъсено.

– Знаеш ли, хубавице, ако реша, че нарочно си...

– Закле се, Слейд – напомни му тя бързо.

Така е.

Грабна шапката си и се отправи към вратата; остана на прага, загледан към планините. Изведнъж тя каза:

– Жалко, че ти и Лукас не сте един човек, Слейд. Тогава нямаше...

Замълча, изненадана от себе си. Защо не оставеше нещата такива, каквито са?

Той не я погледна, но тя чу, че се смее.

– Какво? Да си принудена да ни желаеш и двамата?

Нямаше куража да му отговори, но трябваше поне малко да му отмъсти, заради всичко, което я бе накарал да преживее.

– Знаеш ли, Лукас мъничко прилича на теб. Това поне открих. Но у теб няма нищо от него. Иди си, Слейд. Остави ни.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Късно следобед Лукас и Били завариха Шарис в кухнята, седнала пред кана с някаква течност. Тя не знаеше каква точно. Беше отишла при Уилоу да поиска нещо за успокояване на нервите. С известна неохота Уилоу изпълни молбата ѝ. Шарис не се интересуваше какво пие. Сега, след втората чаша, се чувстваше спокойна.

Когато зърна Лукас на прага, различи единствено проклетите мокасини и сърцето ѝ трепна: Слейд се бе върнал. Но не, пред нея стоеше Лукас. Нямахме да ги сравнява повече.

– Рано се върнахте – отбеляза тя.

– По-скоро закъснях – поправи я Лукас, когато погледът му попадна на каната. – От кактусовото вино на Били ли пиеш?

Шарис се усмихна.

– Не знам какво е. Не е чак толкова лошо след първите няколко глътки. А и защо смяташ, че си закъснях? Мак още не се е върнал, а каза, че няма да се бави.

– Добре ли си, Шарис? – намръщи се Лукас.

Неговата загриженост я изпълни с умиление.

– Разбира се. Защо да не съм?

– Уилоу каза, че Слейд е идвал.

– Да, скъпият ти брат намина да ни види. Но знаеш ли, Лукас – май не съм съвсем права за него. Не е чак толкова ужасен всъщност. Нито ме изнасили, нито ме уби или нещо подобно.

Лукас избухна в смях.

– Напила си се!

– Не съм!

Той обгърна талията ѝ с ръце.

– Не на такова посрещане се надявах, мила моя – каза той дрезгаво. – Цял ден си мисля за теб, но как да се възползвам, като си в такова състояние?

– Да се възползваш? – попита тя и свъси вежди, долавяйки смисъла на думите му. – А, онова имаш предвид. – Обви врата му. – Е, господине, ако не го направите, никога няма да ви простя.

– Да не направя какво?

– Да не се възползвате от мен. Настоявам!

– Е, щом настояваш.

Шарис изпищя, когато той я метна през рамо. Отнесе я в спалнята си и я стовари на леглото.

Тя се притискаше към него, докато падаше, за да е сигурна, че той ще се озове до нея. Чудесно бе да е с него и да не изпитва вина заради чувствата, които бушуваха у нея. Сякаш кръвта ѝ кипеше.

– О, Лукас, толкова силно те желая.

Лукас се напрегна.

– Всеки път Слейд има подобно въздействие върху теб, не намираш ли? – попита той, без да я изпуска от очи.

– Недей. Не го споменавай дори – помоли го тя. – Аз искам теб.

Изглежда я продължително, а после промълви:

– Да, надявам се да е така.

Започна да я целува и тя се увери, че всичко е наред. Мислеше единствено за топлите му устни, за тялото му, притиснато към нейното.

Изведнъж той спря и се заслуша.

– Мак се връща – успокои го тя, доловила шума от конски копита.

– Конете са повече от един, Шарис.

– При нас ли идват? – Настроението ѝ се помрачи. – Но ако не се покажем, може и да си отидат?

– Оставих входната врата отворена.

– Значи, който и да е, ще влезе направо?

– Повечето правят така.

Двамата погледнаха едновременно към вратата на спалнята – и тя зееше. Лукас изруга и стана от леглото.

– Хайде. – Въздъхна. – Престани да ме гледаш по този начин, че ще отида и ще ги застрелям, без да се замисля.

– Е, не искам чак толкова от теб, Лукас – отвърна тя през смях.

Стана и започна да оправя дрехите си, а Лукас отиде в дневната. Когато Шарис отиде там с изненада видя Самуел Ньюком. Мак и още един непознат също бяха в стаята.

Мак ѝ подаде писмо.

– Надявам се, всичко е било наред, мадам – подхвана той. – Не смятах толкова да се бавя, но срещнах стар приятел, не сме се виждали от двадесетина години. Имахме да си припомним доста работи.

Шарис почти не го чуваше. Изведнъж бе обзета от странно чувство. Ето го писмото, което очакваше нетърпеливо от толкова време. То бе нейното спасение. Но тук бе и Лукас. Мисълта, че никога вече няма да усети великолепните му ръце да разбуждат тялото ѝ за живот, я изпълни с паника.

– Ще ме извините ли за няколко минути, господа? Отдавна чакам това писмо.

– Шарис!

Лукас бе ядосан от държането ѝ към гостите им, но тя нямаше сили да чака.

– Ще ми отнеме само минутка, Лукас – увери го тя и побягна в спалнята си.

Най-скъпа ми Риси,

Нямаш представа с какви трудности се сблъсках, за да ти изпратя това писмо. Отнета ми е цялата свобода и ми е забранено да приемам посетители. Но госпожа Етертън ме съжали и обеща да помогне на Труди да се вмъкне въкъщи, за да се видим, така че ще ѝ го дам да го пусне. Не посмях да го връча на някой от прислугата, защото със сигурност ще каже на татко.

Риси, тук беше ужасно. Поради отсъствието ти целият гняв на татко се стовари върху мен. Не можеш да си представиш колко се ядоса. Не ми позволява да ходя никъде и да се виждам с никого. Дори прислужниците не бива да разговарят с мен. А с Джоуел не съм успяла да се видя нито веднъж! Не се видяхме и когато татко го извика заедно с господин Парингтън, за да обясни твоето „неразположение“. Така казва на всичките ни познати – че си болна и сватбата ще се отложи известно време. Но това беше, когато мислеше, че скоро ще те върне. Мина толкова време, че се наложи да каже истината на бащата на Джоуел. Това го разгневи още повече.

О, Риси, той е направо ужасен. Не виждам никаква надежда за мен и Джоуел. Само да спомена името му и татко избухва. Но и това не е най-лошото. Татко сега казва, че ако не се върнеш тази седмица – което и двете знаем, че е невъзможно – ще те остави без наследство.

Разплаках се. Аз съм виновна за всичко. Не знам дали някога ще ми простиш. Но моля те – не губи надежда. Обещавам ти, че ще измисля нещо. Просто ми е нужно още малко време. Поне съм доволна от това, което ми писа за господин Холт. Явно е приятен човек и няма да ти е трудно да останеш при него още малко. Не се отчайвай, Риси.

Шарис зарови лице в ръце. Да не се отчайва, когато в писмото

нямаше нито билети или поне пари? До една седмица щеше да остане без наследство. А писмото, което държеше, бе пътувало повече от седмица. Какво значеше всичко това? Нима бе лишена от възможността да си отиде отново у дома? Никога ли нямаше да може да го стори? Завинаги ли щеше да остане тук?

Седна и остана напълно неподвижна. След време чу Лукас да отваря вратата.

– Мисля че е по-добре да се присъединиш към нас, Шарис. Сам ни е подготвил малка изненада.

Тя долови напрежението в гласа му, но не се замисли за причината. В момента не бе в състояние да се справи с каквото и да било. Стана по инерция и последва Лукас в другата стая.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Лукас намали хода на жребца, когато зърна ранчото. Гледката бе изключително приятна: утринното небе зад постройката бе обагрено във виолетово, лилаво, аметистово... всички нюанси на очите ѝ, припомни си той недоволно.

Струйка пушек се виеше над къщата на Били, но в основната сграда не се забелязваше живот. Шарис вероятно продължаваше да спи. Нямаше причина да не спи. Тръгна преди шест дни, без да ѝ се обади.

Питаше се какво ли си е помислила. Определено го бе приела като бягство. Сигурно бе ядосана или обидена, нямаше какво да стори. Все пак се съобрази с нея, а не със себе си, когато бе най-важно. Това стигаше.

Лукас пришпори коня. Нещо в торбата, която висеше до крака му, мръдна и той изсумтя. Значи котката бе все още жива. Продължаваше да се чуди, защо въобще си даде толкова труд с проклетото животно. Откри го в един чифлик извън Тусон, където спря за вода, и го купи от фермера. Нали не носеше котката за Шарис? Направи го заради Чарли.

Лукас успя да върже коня си в яслата, без да събуди Мак. После пусна котката и видя как тя побягна, за да се скрие. Е, Чарли скоро ще я надуши. Сега му предстоеше да се справи със своята женска.

Чарли изръмжа в момента, когато Лукас влезе в спалнята на Шарис, но бързо надуши миризмата на котка и се укроти. Шарис не се събуди, дори когато той избута котарака навън и затвори вратата след него.

Разполагаше с време да я разгледа, докато тя спеше, без да подозира присъствието му, и да се наслади на красотата ѝ. Усети, че му въздейства, без да може да се съпротивлява на това. Когато видя пръстена си на шкафчето до главата ѝ, страстите му бързо се охладиха.

Ядосан, той рязко седна на леглото и я събуди.

– Лукас?

Радост ли долавяше в гласа ѝ? Не. Това бе гласът на ядосана жена. Добре. Няма само той да е разстроен.

– Как прекара, мила моя? – осведоми се той.

– Как прекарах? – Шарис зяпна. Скочи от леглото и сграбчи робата си. – Как смееш да ме питаш след това, което направи?

– Само заминах за известно време.

– Нямам предвид това! – срязва го тя. – Можеш отново да заминеш, ако питаш мен. Ти ме изигра, Лукас. Щях да си помисля, че онази странна церемония е недействителна, ако Мак не бе започнал да ме нарича „госпожо Холт“!

– Значи правилно съм доловил паника у теб, когато те представих на пастора? А аз си въобразявах, че е от изненада.

Сарказмът му накара Шарис да спре. О, защо тази кавга трябваше да започва точно сега – та тя дори не се бе разбудила напълно. Нямахше намерение да разкрива истинските си чувства, а само да се убеди в подозренията си – че той бе дори по-разстроен от нея, когато Самуел Ньюком ги изправи пред пастора.

– Наистина бе само изненада, Лукас – започна тя вече с по-умерен тон. – Но не обичам да ме подвеждат.

– Но преди малко каза, че съм те изиграл.

– Е, според теб как да се чувствам? – възрази тя. – Първо, тогава не бях на себе си: бях пила онази отвратителна отвара на Уилоу, половин дузина индианци ми изкараха ангелите от страх, да не говорим за брат ти. И като капак... Няма значение... – Тя замълча за миг. – Боже, та аз дори не мога да си спомня и половината от случилото се онзи ден.

– Какво значение има? Нямахме особен избор, след като пастора бе пред нас. Това поне си го спомняш, нали? Кое е по-важно: мястото и времето или твоята репутация? – Тя рязко му обърна гръб и той добави: – Да, и аз мисля, че репутацията ти е по-важна.

Лукас се взираше гневно в гърба ѝ. Тя може и да не е имала кой знае какъв избор, но той имаше. Трябваше да разкара Сам и пастора с ритници, както впрочем му се искаше. Но помисли за Шарис и нейните проклетни чувства. Не бе в състояние да откаже да се ожени за нея и да я засрами пред Сам. Какъв джентълмен само!

Не това, че се ожени за нея, го въбесяваше. Сватбата и без това не бе законна, освен ако той не признаеше церемонията за валидна. Тя, разбира се, не го подозираше. Беше бесен, защото загуби контрол върху положението.

Да върви по дяволите Ньюком и неговото бъркане в хорските работи. Този глупак си въобразяваше, че нрави услуга и на двамата, като докара пастора в ранчото, а всъщност само обърка плановете на Лукас. И макар шест дни да бе обмислял всичко, Лукас все още не знаеше какво да предприеме. По дяволите!

Изглежда, най-добре щеше да бъде Шарис да продължи да му се сърди. Така щеше да е по-лесно и на двамата, когато най-после се

разделят.

– Знаеш ли, Шарис, поведението ти ме кара да мисля, че въобще не си искала да се омъжиш.

Догадките му, които напълно отговаряха на истината, доразпалиха гнева ѝ:

– Защо говориш така? – обърна се тя и тръгна към него с ръце на кръста. – Не дойдох ли тук, за да се омъжа? Нямам ли право да се разстроя, когато настъпят някакви промени? Нали ми каза, че ще разполагам с време да се приспособя, да те опозная? Нали ми обеща? А само някакви си пет седмици след като пристигнах – и ние се женим!

– Смятам, че доста се опознахме през това време – подметна той присмехулно.

Страните ѝ поруменияха.

– Не там – отвърна тя. – Не отричай, че онзи ден беше бесен, Лукас. Толкова бесен, че тръгна веднага, след като пастора си замина, и то без да се сбогуваш с мен. И още си ядосан. Ще ми се да знам защо.

Лукас не откъсваше очи от нея. Имаше две възможности: или да успокои Шарис и да оправи отношенията им, или поне този път да бъде откровен. Ала това щеше да я настрои изцяло срещу него. От едното щеше да спечели той, от другото – тя.

Заради нея можеше да стори само едно. С подчертано безразличие подметна:

– Ако съм донякъде разстроен, Шарис, то е защото въобще не възнамерявах да се женим.

Шарис го гледаше безмълвно, не вярваше на ушите си.

– Какво?

– Казвам ти истината.

На Шарис ѝ призля. Припомни си всичките години, когато се чувстваше непривлекателна заради високия си ръст и цвета на косите си.

– Не разбирам, Лукас... Знаем, може би си смятал, че Стефани ще ти стане съпруга, но нали каза, че нямало значение. А сега твърдиш, че има. Защо не ме отпрати веднага, след като не ме хареса?

Болката в очите ѝ разкъсваше сърцето му. Тя трябваше да се разгневи, а не да се чувства обидена.

– По дяволите, нищо не разбираш – обади се той бързо. – Причината не е в теб, Шарис. Никога не съм виждал по-привлекателна жена от теб. Аз обаче просто не желая съпруга... Никоя не желая за съпруга. Не го приемай като нещо лично.

– Но ти пусна обява за съпруга?

– Да.

– Като не си възнамерявал да се ожениш за нея?

– Точно така.

– Но защо? – изплака тя.

– Това, мила моя, не е твоя работа.

– Не е... О! – Тя отново му обърна гръб, но само след миг се завър-

тя: – Значи ме съблазни, без да си имал почтени намерения?

– Не те чух да се оплакваш.

Тя го удари и щеше да го стори повторно, ако той не я бе сграбчил за китките.

– Отвратителен си, Лукас.

– Може би – въздъхна той. – Но нека сега поговорим за теб и коя си всъщност.

Сърцето ѝ замря.

– Какво... Какво имаш предвид? – попита тя предпазливо.

– Помисли малко. Когато една жена твърди, че е вдовица, логично е да се предполага, че не е девствена. Как ще ми обясниш факта-, че ти беше?

– Ти си разбрал? Защо не ми каза нищо?

Лукас сви рамене.

– Не исках да те засрамвам.

– А сега, когато съм ти съпруга, вече може?

След току-що направеното признание, бе прекалено ядосана, за да го остави той да насочва разговора. Вината заради собствената ѝ измама изчезна, щом узна неговата.

– Пусни ме, Лукас – пророни тя с леден глас.

– Ако няма да ми посягаш.

– Заслужаваше си плесницата.

– Какво заслужавам и какво ще търпя, са две различни неща, Шарис – осведоми я той безцеремонно. – А и говорехме за теб.

Пусна я, но тя не преставаше да го гледа свирепо, докато разтъркваше китките си. Умът ѝ трескаво работеше – търсеше начин да задоволи любопитството му, без да направи признания.

– Лукас... – започна тя с известно високомерие, – ако човек е нечестен, той е склонен да приема със съмнение постъпките на другите.

– Ако има причина – наистина. Дълбоко се съмнявам, че си била омъжена.

– Нима не ти е хрумвало, че съпругът ми вероятно е имал проблеми? Че не е бил в състояние да консумира брака? За нещастие не всички

мъже са така здрави и жизнени като теб. От това не изпитвам чувството, че съм била омъжена непълноценно.

Лукас направи гримаса. Господи, тя наистина щеше да се окаже невинна жертва в цялата тази история. Щеше да се наложи да преосмисли всичко. И, по дяволите, щеше да се почувства виновен и да предприеме нещо необмислено, нещо благородно, за да поправи грешката си.

– Ако искаш да анулираме брака – предложи той плахо, – при тези обстоятелства е възможно.

– Разбира се, че искам – заяви Шарис. – Да не си въобразяваш, че ще остана тук при мъж, който не ме желас?

Той сведе поглед.

– Така да бъде. Но междувременно ще останеш тук. Ако изберем по-лесния начин – анулиране, а не развод – стой дяволски далеч от мен, защото нито за секунда не съм преставал да те желая.

Последва мълчание. После тя пророни:

– Защо да не си тръгна още сега?

– Нямам пукната пара, Шарис. Нямам средства да те изпратя където и да било, да не говорим за Ню Йорк. Искаш да отидеш там, нали?

– Да. Колко ще продължи това, Лукас?

– Какво се разбърза? Пристигна тук, за да се омъжиш, не помниш ли? – прекъсна я той. – Считай се за омъжена дотогава, ясно ли ти е?

– Но това е непоносимо – отвърна тя безизразно.

– Да не мислиш, че на мен ми харесва. По-скоро ми се ще да те накарам да млъкнеш с целувки, но няма да те наранявам повече. – Стана и отиде до вратата. – Причината, поради която ми трябваше присъствието ти тук, все още съществува, а и сега, когато сме женени, ще възникнат прекалено много въпроси, ако си тръгнеш внезапно. Просто ще се наложи да изчакаш, Шарис.

– Няма ли да ми кажеш причината?

– Не.

– Тогава си върви, Лукас. И, моля те, не идвай вече в тази стая.

Той излезе. Съжаляваше, че я нарани, а всъщност копнееше да я люби. Изпълни го тъга и разкаяние.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Шарис разбра, че да иска да се върне вкъщи и да събере смелост да го стори, са две различни неща. Денят напредваше и тя, облечена с костюм за езда, напълни безразборно куфара, който смяташе да прикрепи към седлото. Докато чакаше и се молеше Лукас да напусне ранчото, за да тръгне, без да се срещне с него, имаше време да обмисли нещата.

Беше възможно Лукас да се опита да я спре. Имаше законно право на това. Дори да се добереше до града и да се подслонеше при Самуел Нюком, Лукас можеше да я прибере обратно. Никой не бе в състояние да го спре – най-малкото тя – защото той беше нейният законен съпруг.

Нямаше да остане тук, особено след като Лукас разкри истинския си характер. О, само да беше ѝ казал колко време се нуждае от присъствието ѝ тук, не би се чувствала така зле. Но това можеше да трае години. А като си помислеше как Лукас ѝ действаше, Шарис знаеше, че не след дълго щеше са му прости. Ако отново станеха любовници, тя нямаше да има право да анулира брака. Налагаше се да си тръгне, и то още сега.

Най-после Лукас поведе една от новите кобили на езда. Шарис отиде бързо до конюшната, за да накара Мак да ѝ оседлае кон. Скри куфара и празната кошница на Чарли отвън: безсмислено беше да подлага на изпитание верността на Мак. Тръгна да търси Чарли. Откри го в задната част на конюшната, свит на земята, вторачен в тъмния ъгъл. Не откликна на повикването ѝ, дори не се обърна. Тогава забеляза, че златистите очи, святакши изпод дъските, всъщност са на друга котка.

Шарис бе смаяна. Очевидно Лукас бе довел котка в ранчото. Колко мило. Но заради това нямаше да промени решението си. Наложил си да си припомни какво друго бе направил той за нея.

Чарли очевидно не желал да напусне новата си приятелка, но Шарис не възнамерявала да тръгва без него. Затвори го в кошницата и излезе. За щастие Мак не я последва и не забеляза, че прикрепи багажа си към седлото. Оставаше ѝ да свърши само едно: да се сбoguва с Уилоу и бебето.

Уилоу не се опита да я спре, не зададе никакви въпроси, сякаш разбираше чувствата на Шарис.

Шарис стигна до града без прекеждия. Остави коня в конюшната на Пийт, където един ден Лукас щеше да го открие, и се отправи към

хотела. Уилбър, излязъл на припек пред пощата, ѝ подвигна, че има писмо.

Това бе изненада, но съдържанието на плика предизвика истински сълзи от радост. Пари! Повече от достатъчно да се прибере въщи. Не вярваше, че я е споходил такъв късмет, точно когато се нуждаеше толкова много от него. Не се налагаше да се натрапва на никого или да рискува да търси помощ от Сам Нюком. Щеше да напусне градчето, преди Лукас дори да разбере, че е тръгнала.

Шарис пое към станцията на дилижанса, без да прочете писмото на Стефани. Вълнуваше се само от мисълта дали скоро има дилижанс. Оказа се, че има. Късметът все още не ѝ изневеряваше – очакваше се впрягът да пристигне всеки момент.

Чакането опъваше нервите ѝ. Дори когато голямата, тромава карета най-после пристигна в града, се наложи да изтърпи още час, за да подменят конете и кочияшът да се нахрани.

Седеше в каретата. Беше горещо като в пещ и кожените завеси почти не пропускаха въздух, но поне бе скрита.

Бе започнала да се поуспокоява, когато вратата се отвори – влезе Слейд и се настани до нея. Погледна го смяяна.

– Как...

– Видях те да пристигаш в града – обясни той. – Наблюдавам те оттогава.

– Но какво правиш ти в Нюком?

– Ходя където си искам. – Очите му я пронизваха. – Накъде си тръгнала, хубавице?

Тя стисна устни, твърдо решена да не му казва нищо.

– Няма ли да ми отговориш? – настоя той.

– Не е твоя работа – процеди ледено тя.

– Не съм съвсем сигурен. – Облегна се свойски назад и подметна подчертано небрежно: – Преди няколко дни в Тусон срещнах Лукас. Не му повярвах, че е затегнал възела и се върнах насам да проверя каква е истината. Няколко души вече ме увериха, че пасторът е направил от теб почтена жена. – Въздъхна и добави: – Не си падам по почтените жени.

– А не допускаш ли обратното – те да не искат да имат нищо общо с теб? – попита тя рязко.

Той се усмихна.

– Така ли смяташ? Но всъщност разговаряхме за новото ти положение, госпожо Холт, и дали онова което вършиш, е моя работа, или не. Според мен, след като си омъжена за брат ми – то ме засяга.

– Глупости – срязва го Шарис. – Досега не се интересувахте от чувствата на брат си. Защо така изведнъж реши да браниш интереса му.

– Кой ти говори за неговия интерес? Името, което носиш, е и мое, хубавице. Да не мислиш, че ще ми е приятно да разправят как един Холт не може да опази съпругата си?

Преди тя да каже нещо, той продължи:

– Сама си. Значи Лукас не знае, че си тръгнала. А аз мислех, че той е всичко, което желаяш. Нали така твърдеше? – попита подигравателно.

– Остави ме на мира, Слейд.

Тя извърна глава, но той сграбчи брадичката ѝ и я принуди да го погледне.

– Отговори ми.

– Да! Той е всичко, което желая, но това вече няма значение, защото той не иска съпруга. Не мога да остана тук, след като знам това.

– Може да не е наясно какво иска – отбеляза Слейд загадъчно. – Влюби ли се в него?

– Разбира се, че не – отвърна тя прекалено бързо. – А и не се тревожи, Слейд. Лукас е съгласен да си тръгва. Очаква да анулирам брака ни. Няма да го разочаровам. Ще го сторя при първа възможност.

Той я изгледа замислено и каза:

– Е, преди да престанеш да му бъдеш съпруга, има един стар обичай, от който смятам да се възползвам.

Тя вдигна ръце, за да го отблъсне.

– Слейд, недей!

Устните му се впиха в нейните, търсеха целувка. По тялото ѝ преминаха тръпки на възбуждане. О, не, пак ли, отчаяно си помисли тя. Но неволно се притисна към тялото му, макар да искаше да се отдръпне.

Бе останала без дъх, когато той я пусна.

После Слейд изчезна така внезапно, както се бе появил.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Били се закова на място, когато влезе в конюшната и видя Лукас да приготвя коня си – товареше повече багаж, отколкото му бе нужен дори за много дълго пътуване.

– Уилоу разправя, че жена ти си е тръгнала. След нея ли поемаш?

Лукас не си направи труда да го погледне.

– Не.

– Тогава за какво ти е всичко това? Нали току-що се върна. Нямахте цяла седмица. Всъщност къде беше?

– Наоколо.

– О – възкликна Били язвително.

Лукас се захили.

– Откога проявяваш такова любопитство към мен?

– Откакто изчезна в деня на сватбата си – отвърна Били. – Реших, че не ти понася да си женен.

– Така е.

– Дявол да го вземе, Лук, мислех, че тя ти харесва.

Лукас сви рамене безразлично.

– Това няма нищо общо с цялата история. Не съм като теб, Били. Просто не желая съпруга.

– Тогава защо се остави да те уговоря да пуснеш обявата? Караш ме да се чувствам адски виновен, Лук. Уилоу ме предупреди, че накрая горчиво ще съжалявам, задето се бъркам в живота ти.

– Я не се притеснявай. Оставих се да ме уговориш, защото идеята ми се стори добра. Не си виновен. В плановете ми не влизаше намерението наистина да се ожена за момичето.

– Тя знаеше ли?

– Вече го знае.

Били тихичко подсвирна.

– Значи затова си тръгна.

Лукас кимна.

– Сега си женен, а нямаш съпруга. Склонен ли си да я караш така?

Лукас помисли дали да обясни незаконността на бракосъчетанието, но се отказа.

– Няма да се наложи, Били. Шарис ще се погрижи да прекрати брака, веднага щом се върне в Ню Йорк.

– Убеден ли си?

– Напълно.

Били се намръщи.

– Да не би да искаш отново да покажеш уважението си към гробището в Тусон? – осмели се да попита той. – Затова ли си помъкнал толкова багаж?

– Сторих това преди няколко дни. – Лукас най-после го погледна в очите. – Напускам това място.

– Не говориш сериозно!

Лукас не се въздържа и се засмя. Били не беше на себе си от учудване.

– Защо си толкова изненадан? – попита Лукас. – Нали знаеше, че ще си замина.

– Да, но не сега. Още не си свършил. Как ще тръгнеш, преди да приключиш?

Лукас сви рамене.

– Последният етап започна. Няма повече нужда от мен тук.

– Не мога да повярвам! И то след като положи толкова усилия, за да заработи плана ти!

– Точно в това е въпросът, Били. Задържах се тук прекалено дълго.

– Правиш го, защото тя си тръгна, нали?

– Може би – предпазливо изрече той. – Какво значение има? Ти ще се справиш чудесно тук. Всички онези благодарствени писма от различните благотворителни организации, на които раздадохме парите на Сам, са в стаята ми. От теб се иска само да му ги дадеш, веднага след като Бъскет съобщи, че ранчото на Сам е продадено и последните му пари са вложени в благородна кауза. Той не е глупав – веднага ще разбере, че е разорен. Аз купих банката му, така че ще анулирам всички ипотеките. След време ще изпратя човек, за да уреди и този въпрос.

– Още един разход, който според теб си заслужава?

– Искам хората тук да могат да се преместят в по-почтени градове, ако се нуждаят от това.

– Знаеш, че ще заминат. Градчето ще опустее до година. Но, по дяволите, Лукас, мислех, че искаш лично да нанесеш удара на Сам – промърмори Били. – Що за отмъщение е това – да тръгнеш, без дори да видиш израза на лицето му, когато прочете онези писма? Не те разбирам.

– Не за отмъщение го направих, Били, а за да възтъргъжествува справедливостта. Е, това стана. А мога да си представя какъв ще е изразът му – увери го Лукас.

– Не си струва да стоя тук само за да го видя. Довърших го. После ще загуби жена си и накрая – и малкото хора, с които се бе заобиколил и които го караха да се чувства като крал. Ще му остане само апартамента в хотела, който никога не е носил пари, а и никога няма да носи. Скоро ще остане около него само един мъртъв град.

– Ами това ранчо?

– Продай го, ако намериш глупак да го купи. Или го задърж за себе си. Няма значение какво ще решиш. С удоволствие ти го отстъпвам.

– Най-вероятно ще се прибера в резервата. На Уилоу повече ѝ харесва там.

– Така и предполагаш.

– А ти какво ще правиш?

– Анри Андревие ми писа, че ще се задържи в Ню Орлинс още малко, преди да отплава за Франция. Мисля да се присъединя към него.

– Онзи разбойник, дето те научи на толкова номера?

– Същият. Така и никога не разбра, защо с охота се отказвам от живота на джентълмен и ставам собственик на ранчо за отглеждане на коне. Вече мога да му обясня и да го позабавлявам с тази история.

– По-добре недей. Нищо чудно да се досети как си го използвал преди това.

– Май си прав – съгласи се Лукас.

Готов бе да тръгне. Погледна Били за последен път – колко добре се разбираха двамата. Този приятел щеше да му липсва.

– Мислиш ли, че някога ще наминеш по тези места? – попита Били натъжен.

– Човек никога не знае. Има още нещо, Били, което искам да направя за мен. Сложи писмата за Сам в голям плик, запечатай го и отгоре напиши: „С поздрави от Джек Холт, Бутхил, Тусон“. Ако копелето има капчица съвест, ще се сети.

– Идеалният завършек – кимна Били.

Лукас се замисли за това, докато се отдалечаваше от ранчото и Нюком. Проблемът бе, че Самуел Нюком може и да не се сети кой е Джек Холт. В края на краищата, Джек бе само една от многобройните жертви на Сам. Но все пак щеше да се чуди и щеше да свърже името с това на Слейд и Лукас. И ако продължеше да мисли достатъчно дълго, не бе изключено да се досети кой все пак е Джек Холт.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

– За първи път ли отивате в големия град, госпожице? – попита покровителствено възрастната дама, която седеше до Шарис.

– Родена съм в Ню Йорк – осведоми я Шарис машинално.

– О!

Дамата извърна поглед – отнета ѝ бе възможността да смае провинциалното момиче с истории за града. Шарис сви рамене и отново се загледа през прозореца.

С малкото куфарче, кошницата на Чарли в скута си и овехтелия си костюм, тя наистина приличаше на провинциалистка. Но по време на пътуването не я бе занимавала мисълта за външния ѝ вид.

След по-малко от час щеше да си бъде у дома. Какво я очакваше там? Нищо не разбра от писмото в чантичката си. Препрочете го толкова пъти, откакто напусна Нюком, че го знаеше наизуст, но все още не схващаше смисъла му.

Скъпа, скъпа Риси,

Мечтите ми най-после се сбъднаха. Джоуел и аз се венчахме тайно снощи. Вероятно ще си помислиш, че това е доста неочаквано, особено след предишното ми писмо, и ще бъдеш права. Не допусках, че Джоуел ще уреди нещата така бързо. А той успя. И сега съм готова да призная, че те излъгах.

О, Риси, трябва да ме разбереш. Когато ми писа, че искаш веднага да се върнеш къщи, не знаех какво да предприема, за да те убедя, че е невъзможно. Все още бе прекалено скоро. Татко се бе поболял от тревога по теб, но не споменаваше нищо за отмяна на сватбата ти. Категорично отказваше да разговаря по този въпрос с мен и си помислих, че когато се върнеш, ще те принуди да се омъжиш за Джоуел.

Разбираш ли – той не призна пред Едуард Парингтън, че си избягала. Излъгах те, Риси. Той не бе говорил с никого, защото тревогата му за теб бе по-голяма от гнева му. Това стана на втория ден след заминаването ти:

Всички мислят, че възнамеряваш да се омъжиш за Джоуел, но може да им кажем, че си променила решението си, докато си

отсъствала. След това може да обясним, че съм пристанала на Джоуел. Така никой няма да знае, че си бягала от къщи.

Вероятно всичко звучи доста объркано, но всъщност не е. Никога нямаше да те излъжа, Риси, но бях така отчаяна. И не мисли, че съм била съвсем безсърдечна по отношение на татко. Не му съобщих къде си, но му казах, че си ми писала и си жива и здрава. Уведомих го, че скоро ще си у дома. Върни се наистина скоро, Риси, преди да се поболее от тревога.

Моля те не ми се сърди. Исках да те уверя, че всичко ще е наред, когато ти писах да не се отчайваш, помниш ли? Нали ме разбираш?

Шарис прибра писмото. Нямаше смисъл. Продължаваше да се съмнява дали този път Стефани ѝ казва истината, или баща им е разбрал, че сестра ѝ знае къде е и я е принудил да напише писмото, за да накара Шарис да се върне. Умът ѝ не го побираше как малката сладка Стефани е могла да бъде толкова безскрупулна, пък било то и в името на любовта.

Шарис мечтаеше с това да се изчерпват проблемите, които я гложеха по време на пътуването, но не бяха само те. Колкото и иронично да звучеше, пътуването към дома, не бе по-различно от пътуването ѝ на запад. Трима души заемаха мислите ѝ, но този път третият не бе непознат, а от плът и кръв.

Шарис откри колко ѝ липсва Лукас. Не искаше да вярва, но ден, след като напусна Нюком, стана ясно, че изпитва дълбока меланхолия.

Той неизменно ѝ въздействаше – независимо дали тя желаше, или не. Успяваше да я развесели, ядоса, изплаши, и, разбира се, да я изпълни с наслада. Винаги, когато беше с него, бе изпълнена с чувства.

Затова сега, далеч от него, не успяваше да контролира чувствата си; макар да бе ядосана на сестра си, разтревожена за баща си, чувствата, които изпитваше към Лукас, не я оставяха нито за миг. Напрежението ѝ струваше доста и нервите ѝ бяха изопнати.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Слънцето огряваше тихия булевард, но Шарис, изпитала далеч пожарко слънце, почти не го забеляза. Остана на ъгъла и дълго след като кочияша замина, продължи да наблюдава къщата на семейство Хамонд. Струваше ѝ се някак чужда. Отсъства само три месеца, а сякаш бяха минали години. Най-много я смущаваше усещането, че не принадлежи на този дом.

Бавно изкачи стъпалата, дишайки дълбоко; за миг се изкуши да потропа. Не, така щеше да постъпи страхливец, а тя не искаше да създаде подобно впечатление. Влезе направо, сякаш точно така бе редно, и замръзна на място в широкото антре: винаги бе приемала мраморните подове, тежките тапети, кристалните полилеи, излъчващи ненаатрапчива елегантност, за нещо естествено и нормално.

Даде си сметка, че с радост би ги заменила за прекрасните очи на Лукас. Ала веднага се сети, че той не я искаше; време бе да запомни това и да престане да мисли за него.

– Госпожице Хамонд!

Шарис подскочи, когато името ѝ отекна в голямото антре. Спретната, както винаги, макар и развълнувана, госпожа Етертън стоеше на горната площадка на стълбището.

– Какво има, госпожо Етертън? – чу се гласът на Маркус Хамонд от кабинета.

Последва пълна тишина. Шарис не трепна, тя дори не дишаше. Само след миг Маркус Хамонд се появи на прага. Той спря, сините му очи бързо я огледаха от главата до петите, преди да се втренчат в лицето ѝ. Ако бе очаквала да види мъж, съсипан от тревога, бе разочарована. Около очите му имаше кръгове от умора, но иначе бе непроменен.

Шарис внимаваше да не издаде чувствата си. Нима зърна облекчение в очите на баща си? Не успя да определи, защото шумът от бързи стъпка го накара да се намръщи.

Стефани бе чула възклицанието на госпожа Етертън. Пристигна тиешком и почти се сблъска с икономката. Шарис обаче не погледна сестра си – не откъсваше очи от баща им. Той изглежда гневно и двете, после се обърна към Шарис:

– Остави си нещата и ела тук.

Колко лесно бе да изпълни безропотно нареждането на този мъж.

Шарис остави на пода куфарчето и кошницата на Чарли и прекоси анретото, за да влезе в кабинета на баща си. Хвърли бегъл поглед на Стефани и разбра колко голяма е нейната тревога. Завладяха я мрачни предчувствия.

Вратата се затвори зад гърба ѝ и тя се напрегна. Не издържа на мълчанието.

– Още ли ми се сърдиш?

– Разбира се, че още се сърдя – отвърна той грубовато. Но докато изричаше тези думи, пристъпи към нея и я взе в обятията си. Прегърна я така силно, че дъхът ѝ секна. После той внезапно я пусна. Шарис се загледа в него. Беше намръщен, но това вече не я тревожеше.

Значи беше истина. Той действително се бе безпокоял за нея. Испита огромно облекчение и се усмихна радостно.

– Мисля, че съм ти липсвала, татко.

– Не ставай нахална, момиче – предупреди я той строго. – Би трябвало да взема кайша, за Бога. Това, което стори, е безотговорно...

– Давам си сметка – прекъсна го тя, за да го лиши от възможността да се разпали. – И наистина съжалявам, татко. Никой не съжалява повече от мен за глупавата ми постъпка.

Загрижеността му бе очевидна.

– Добре си, нали, Риси? Искам да кажа... Нищо не ти се е случило?

Тя се поколеба.

– Ами... – Не желаше да му казва за Лукас освен в краен случай. – Не. Изглеждам добре, нали?

– Виждала ли си се в огледало напоследък? – попита той грубо.

Шарис се изчерви.

– Пътувам от две седмици, татко. След като се измия и преоблека...

– Две седмици? – възкликна той. – Къде по-точно беше? Хората, които наех, не успяха да те открият. Две седмици!

– Бях... в Аризона.

– Та това е на другия край на страната! Луда ли си? Териториите извън щата са почти нецивилизовани. Какво те накара...

– Има ли значение? – прекъсна го тя. – Нали съм у дома?

Маркус замълча. Не знаеше вече как да се оправя с дъщеря си. Никога не я бе виждал такава – държеше се като майка си.

– Седни, Шарис – каза той и се настани зад бюрото, където се чувстваше по-сигурен. – Искам тържественото ти обещание, че никога повече няма да напуснеш този дом без благословията ми. На възраст си, когато известна свобода ти се полага, но въпреки това си уязвима. А

възпитанието ти изисква определено поведение, Шарис. Всичко останало е петно върху честното ни име. Обещавах ли ми?

– Да.

Маркус се замисли. Наистина ли се разкайваше? Изглежда, моментът бе подходящ да провери това.

– Радвам се, че проявяваш здрав разум, мила. С облекчение мога да ти съобщя, че твоето злощастно приключение не промени нищо. Сватбата ти ще се състои, както бе предвидено, макар и с известно закъснение.

– Татко...

– Не желая да чувам и думичка на несъгласие – спря я той непреклонно.

– Ще чуеш много повече от една дума – отвърна тя, не по-малко решително от него. – Няма как да се омъжа за Джоуел. Стефани се е венчала за него.

Той я зяпна безмълвно.

– Можеш да я попиташ, татко.

Ако имаше нещо, което Маркус не понасяше, то бе да му сервират нещо изневиделица. Веждите му мрачно се свъсиха, докато се отправяше към вратата, за да извика по-малката си дъщеря. Но щом отвори вратата, Стефани едва не падна в кабинета – явно не бе чула стъпките му. Стоеше засрамена, че са я заловили да подслушва.

– Истина ли е? – прокъття гласът на Маркус. – Омъжена ли си за Джоуел?

Стефани се разтрепери. Никога не успяваше да се справи с баща им, когато бе разгневен. Не посмя да го погледне в очите, но все пак прошепна:

– Да.

– Как се случи?

Стефани събра кураж.

– Джоуел го уреди. Отидохме... в северната част на щата... венчахме се в малка църква и... той ме докара обратно въщи, преди да се прибереш от кантората.

– И ти наричаш това венчавка? – вилнееше Маркус... – Глупости. Ще анулирам церемонията.

– Не! – изпищя Стефани.

– Няма да търпя повече неподчинение в този дом! Върви в стаята си!

Стефани се обърна с помръкнало лице към сестра си:

– Риси, направи нещо!

Изведнъж Шарис се почувства страшно уморена.

– Смятам, че сторих достатъчно. А ти? – едва пророни тя.

Стефани избухна в ридания, избяга от стаята и пое по стълбището. Маркус затвори вратата и се върна до бюрото. Ненавиждаше да се намесват в добре пресметнатите му планове.

– Видя как лесно се уреди този проблем – заяви той деспотично.

Шарис въздъхна. Баща ѝ продължаваше да се държи като самовластен господар, без да се съобразява с чувствата и желанията на другите.

Очите ѝ се приковаха в неговите.

– Защо е толкова важно точно аз да се омъжа за Джоуел? Не е само защото искаш нашето семейство да се сроди с неговото. Стефани вече го направи. А и той очевидно я предпочита. Защо нещата да не останат така?

– Ти ще наследиш по-голямата част от деловите ми работи, Шарис. И доколкото твоят съпруг ще управлява делата ти, трябва да е някой, за когото съм сигурен, че ще се справи. Мислех, че си достатъчно разумна да го прозреш.

– Тогава остави по-големия дял на Стефани – предложи тя практично.

– Не.

– Защо не? Редно ли е аз да получа повече само защото съм първородната? Според мен не е честно.

– Не ме разбирай погрешно, Риси. Не оставям по-малко на сестра ти, но просто това са дялове, които не изискват постоянно наглеждане.

– Значи имаш планове за Стефани? Предполагам, че вече дори си ѝ избрал съпруг.

Маркус се намръщи.

– Няма защо да бързам. Тя все още е млада...

– Влюбена и омъжена. Не разбирам защо не отстъпваш, за Бога. Плановете винаги могат да се променят. Остави на нея деловите работи, а ми дай нейния дял. Така Джоуел пак ще управлява делата и всички ще бъдат щастливи. Защо не се съгласиш? Толкова ще е лесно за всички.

– Едуард иска ти да си негова снаха, а не сестра ти.

Едва сега Шарис започна да разбира. Отделни сцени и спорове, дочути през детството, изведнъж изплуваха в съзнанието ѝ.

– Защото Едуард е обичал мама и аз му напомням за нея, нали? – Слисаният поглед на баща ѝ я вбеси. Сега поне ѝ бе ясно защо е толкова неотстъпчив. – Да, както виждаш – знам.

– Откъде научи?

– Вие с мама никога не бяхте особено тихи при кавгите, татко, и аз си спомням доста пререкания относно Едуард Парингтън. Смятах, че ревнуваш, защото той е познавал мама преди теб. Но сега се чудя колко ли от разправиите са били заради твоето чувство за вина, татко.

– Достатъчно, Шарис.

– Не смятам, че е достатъчно – продължи тя. – Това е причината, нали? Все още изпитваш вина, че си я отнел от най-добрия си приятел. И си готов да жертваш и двете си дъщери, за да изкупиш вината си!

– Пълни глупости.

– Тогава защо – попита тя с горчивина – така упорито настояваш да осъществиш план, който отдавна загуби смисъл и за Стефани, и за мен?

– Защото ти бе напълно готова да приемеш Джоуел, преди сестра ти да обяви, че го иска. Детински работи. Никога ли не ти е хрумвало, че тя всъщност иска онова, което е твое?

– Опитваш се да кажеш, че тя може и да не го обича истински, така ли? – попита Шарис със свъсени вежди. Баща им не подозираше какво бе сторила Стефани, за да получи Джоуел. – Не, не вярвам. Тя обича Джоуел.

– Тя е още дете, Шарис. Мисли, че е влюбена в момента, но ще изпита същото поне към още дузина мъже, преди да е готова за брак – а това ще стане едва след няколко години. Не, ще разтрогна прибързаната ѝ венчавка. Няма да допусна добре обмислени планове да се провалят заради детски капризи.

– Няма ли да премислиш все пак?

– Не.

Шарис се отпусна на стола. Опитва се да не намесва Лукас в историята, но очевидно се налагаше.

– Жалко, татко.

– Какво искаш да кажеш?

– Дори да успееш да анулираш брака на Стефани, аз пак няма да мога да се омъжа за Джоуел. Не исках да го споделям – или поне не веднага – но нямам друг избор. Аз вече имам съпруг.

– Лъжеш – сръза я той безизразно.

Шарис отвори чантичката си и постави брачното си свидетелство на бюрото.

Той го взе внимателно, прочете го и го положи отново на бюрото.

– Ще анулирам и този брак.

Шарис бавно поклати глава.

– Не можеш, татко. Не знам за Джоуел и Стеф, но Лукас и аз прекарахме заедно сватбената си нощ, ако разбираш какво означава това. Така че, бракът е консумиран.

Баща и я изгледа гневно и отсече:

– Тогава ще се стигне до развод.

– И да се забъркаме в скандал? – извика на свой ред тя.

Устните ѝ бяха здраво стиснати, а очите проблясваха непримиримо. Маркус знаеше, че е победен. Нямахме какво да направи, щом бракът бе консумиран. Съобрази, че не си бе дал труда да попита Стефани дали Джоуел... Господи, кога нещата от лоши се превърнаха в катастрофални?

Шарис отстъпи малко, като видя колко е посьрнал.

– Ако проявиш разум и оставиш Стефани и Джоуел на мира, ще се съглася моят брак да бъде анулиран. Ще намеря мъж, който да получи одобрението ти. А с плановете за наследството ще постъпиш както ти предложих. Да ти призная, никак не бързам отново да се омъжа. Припиши на Джоуел и Стеф, онова, което щеше да е мое, татко.

– Нали спомена, че сте били интимни със съпруга ти. Как ще анулираш брака?

И без да се задълбочава, темата я притесняваше достатъчно.

– Той няма да оспори анулирането. Нали не се налага да бъде напълно откровена, когато става дума какво е имало помежду ни? Ще го уредиш ли с някой адвокат?

– Всичко може да се уреди – увери я той бързо. – Но нека да видим дали разбирам нещата правилно: Лукас Холт не го е грижа какво ще правиш, така ли?

– Изречено така, е прекалено безцеремонно, но по същество е вярно. Всъщност нито един от двамата не желаше да се венчаем. обстоятелствата го наложиха: живеех под покрива му, хората предполагаха, че ще се оженим, появи се пасторът... О, татко, историята е дълга. Предпочитам да не се впускам в нея сега – завърши тя с въздишка.

Маркус не бе склонен да остави нещата дотук.

– Не си въобразявай, че няма да ми разкажеш за този мъж.

– Няма какво толкова да разказвам – отвърна тя. – Той е собственик на ранчо.

– В Аризона?

– Да.

– Какво е положението му?

Шарис знаеше какво има предвид баща ѝ.

– Не е особено богат. Притежава малко ранчо за коне извън градчето Нюком. Оттам едва изкарва, за да живее той и няколкото мъже, които работят при него. Лови мустанги, опитомява ги и ги продава на армията и на другите фермери. Новородените жребчетата са още прекалено малки за продан, доколкото схванах.

– Как изглежда?

Шарис не желаше да мисли за Лукас и затова небрежно подметна:

– Предполагам, може да се нарече привлекателен, ако човек харесва неговия тип.

– Какъв тип е той?

Очевидно баща й нямаше да се предаде. Тя въздъхна.

– Тъмен, суров, изключително мъжествен. Висок, силен, с тяло... – Шарис се изчерви. – Да кажем, някои мъже биха му завидели за физиката. Що се отнася до характера – прилича на теб: упорит, арогантен. – Баща й не реагира. – Лукас понякога е дяволски чаровен. Не прилича на никого от познатите ми.

– А как все пак се запозна с него?

Опита се да изглежда отегчена.

– О, историята е доста обърквана. Уклончивостта й никак не се нравеше на Маркус, но за момента бе узнал всичко, което желаше.

– Сигурна ли си, че не е за теб?

Изведнъж Шарис усети, че е много потисната и сведе поглед.

– Това е без значение.

– Защо?

– Ако трябва да знаеш – той не ме иска. Побесня, когато се наложи да се ожени за мен.

Маркус пребледня, после лицето му почервения.

– Този мъж е дръзнал да отхвърли моя дъщеря?

– За Бога, татко, това че съм твоя дъщеря няма нищо общо. Лукас не знае нищо за произхода ми. Всъщност дори смята, че съм бедна.

– Значи е сметнал, че като момиче без пари, не си достойна за него – обобщи Маркус.

– Не. Не мисля, че липсата на пари му повлия. Той просто не иска съпруга.

– Тогава е трябвало да бъде почтен – да не ляга с теб, а да те прати да си вървиш!

Шарис трепна: звучеше така, сякаш Лукас бе коравосърдечен негодник. Но как можеше да обясни на баща си, че не е такъв?

– Не той ме отпрати да си вървя, татко. Напуснах сама, веднага

щом се сдобих със средства. Лукас отказа да анулира брака. Остави тази работа на мен. Не се съмнявам, че ако бях настояла да остане мой съпруг, щеше да се съгласи.

– Кое те кара да си толкова сигурна?

– В много отношения си допадаме.

Тя отново започна да му отговаря уклончиво и, изпълнен с подозрение, Маркус попита:

– Напълно откровена ли си с мен, Риси?

– Какво искаш да кажеш?

– Този мъж наистина ли ти позволи да си вървиш, или ти тръгна на своя глава, както и оттук.

– Изобщо не го попитах, ако това имаш предвид – отвърна тя с раздразнение. – Поради някаква причина, която отказа да сподели с мен, той искаше да остана. Но как можех, след като ми каза, че не желае да има съпруга?

Маркус се замисли, а после попита:

– Възможно ли е да дойде да те търси?

– Не – отвърна тя убедено. – Дори да иска, не разполага със средства за такова дълго пътуване. А и няма причина да дойде да ме търси. Уморена съм, татко.

– Разбира се – съобрази Маркус. – Но нека да изясня още нещо.

Тя въздъхна.

– Да?

– Бременна ли си?

Очите ѝ се разшириха от недоумение. Не бе мислила, не ѝ бе минало през ум...

– Не! – извика тя.

– Тогава няма да има проблеми. – Той я погледна. Изглеждаше разтревожена. – Сигурна ли си?

– Не съвсем – призна тя. – Прекалено рано е, за да знам.

– Значи е възможно?

– Да! – рязко отвърна тя. – Напълно е възможно.

– Изглежда, е по-добре да не предприемаме нищо, докато не сме сигурни – отвърна Маркус.

– Налага ли се?

Той сви рамене.

– Винаги мога да измисля някой мним съпруг, ако се наложи. Но тъй като вече разполагаш с такъв и си сигурна, че повече няма да го видиш, не се налага да прибягваме до лъжи, не мислиш ли?

– Прав си. Ще трябва да изчакам.

Шарис излезе от кабинета, а Маркус се облегна на стола и забарабани с пръсти по бюрото. И двете му дъщери бяха омъжени. Той не бе благословил нито едната, нито другата. От плановете му не излезе нищо. Сънуваше ли? Разтърси глава.

Едната му дъщеря бе щастлива. Все някак ще склони Едуард да приеме брака. А другата? Отбягваше да каже какво изпитва към Холт, но когато говореше за него, цялата сияеше. Може би го обичаше. Не бе ли просто огорчена, че той я бе отблъснал? Упорит, арогантен – така го нарече тя. Мъж, изтъкан от същата сплав като него. За пръв път през този ден Маркус се усмихна. Знаеше, че е най-добре да не се намесва. Но от друга страна...

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Шарис се изтегна на леглото и затвори очи. Току-що прекара два ужасно дълги часа под грижите на Джени. Кожата ѝ още гореше от силното търкане, с което прислужницата напразно се стараяше да премахне загара ѝ. През цялото време се вайкаше, но така и не можа да го стори.

Чарли се успокои веднага, щом подуши всички ъгли на стаята. Разположи се на любимото си място в долния край на леглото, наблюдаваше суетнята наоколо и от време на време се прозяваше. Знаеше, че си е у дома.

Най-после Джени я остави на мира. Шарис се настани при Чарли, а той се сгуши до нея. Замърка още преди да го погали. Е, поне един от двамата бе доволен, че пътешествието им приключи.

Господарката му не спираше да го гали, но мислите ѝ бяха другаде. Бебе? Нима беше възможно? Естествено. Все още не можеше да разбере какво е положението. Беше се любила с мъж – жизнен и пламенен. Остави се да я люби. Това бе достатъчно.

Искаше ли дете от Лукас? Момче, което да стане като баща си – силно, привлекателно, арогантно? Или момиче. Как би изглеждала неговата дъщеря? Знаеше, че е още рано да се замисля, но в същото време можеше и да е късно. След първоначалния шок я обзе странно чувство. Искаше неговото дете така силно, както желяше и него. Какъв разбойник! Продължаваше да копнее за него. А той вероятно вече я бе забравил.

– О, Риси – втурна се в стаята Стефани без предупреждение и прогони мислите на Шарис. – Татко току-що ме осведоми, че е поканил Джоуел на вечеря – за официално приемане в семейството. Представа нямам как го постигна! Безкрайно съм ти благодарна. Знаех си, че няма да ме изоставиш.

Шарис бавно се надигна и погледна сестра си.

– Не го направих за теб, Стефани, а заради себе си.

– Но...

– Татко продължи да настоява да се омъжа за Джоуел. Това, разбира се, е невъзможно.

– Ами да. Нямахте да е редно, след като Джоуел и аз... нали се досещаш – завърши с шепот Стефани.

– Не, не се досещам.

Стефани се изчерви.

– Не се прибрахме направо вкъщи след венчавката. Отбихме се в една странноприемница и...

– За Бога, защо не каза на татко? – сряза я Шарис.

– Как да му кажа подобно нещо? – сепна се Стефани. – Нали видя колко е гневен? А и нямаше да му повлияе.

– Разбира се – извика Шарис. – След като сте били като съпруг и съпруга, бракът не може да се анулира. Нима не знаеш?

– Божичко, май Джоуел спомена нещо. Но днес бях така разстроена, просто не бях в състояние да разсъждавам.

– Напоследък трудно ти се отдава – отвърна Шарис гневно. – Не се замисляш за последиците, не се замисляш за...

– Не разбирам защо си толкова недоволна, Риси. Всичко се подреди чудесно.

– За теб – да. Но се наложи да изтъкна пред татко каква е причината, за да не се омъжа за Джоуел, а исках да я запазя в тайна. О, просто не знам защо разговарям с теб след всичко, което направи!

– О, Риси, недей – умоляваше я Стефани. – Всичко ще ти обясня.

– Нима? – подхвана Шарис. – Тогава започни оттам къде са бижутата ми. Защо ги взе?

– Знаеш колко си импулсивна, Риси. Опасявах да не промениш решението си и да се върнеш. Не греша, нали? Веднага ми писа, че не желаш да останеш в Аризона.

– Има огромна разлика дали ще се озова сама в някое закътано градче или да бъда там, където бях – отвърна Шарис. – Имаш ли представа къде попаднах? Наоколо все още върлуват индианци. Мъжете ходят с револвери и не се замислят да отнемат човешки живот. И виж какво прави слънцето с кожата, Стефани. – Тя посочи лицето си. – Не съм се намазала с театрален грим. Месеци ще са нужни, за да избелея.

– Но, за Бога, Риси, защо не спомена за тези неща в писмото си?

– Защото мислех за чувствата ти. Въобразявах си, че ако узнаеш за бедственото ми положение, ще се разстроиш и няма да си в състояние да се справиш с положението, в което и двете се намирахме. Но сега ми е ясно, че това не би ти повлияло. Ти не съжаляваш за нищо.

– Не е вярно! Ако имаше друг начин...

– О, млъкни, Стефани. Наслушах се.

Шарис отиде до тоалетката, за да покаже на сестра си, че за нея разговорът е приключил. Стефани се колебаеше дали да се оттегли. Втреничи се в гърба на Шарис и плахо пророни:

– Каза, че си изтъкнала пред татко причина, поради която не можеш да се омъжиш за Джоуел. Защо преди това не се възползва от същото извинение? Тогава нямаше да се наложи да заминаваш.

Шарис изгледа гневно Стефани в огледалото.

– Очевидно причината съществува отскоро, иначе щях да го сторя. Не мога да се омъжа за Джоуел, защото вече имам съпруг.

– Какво? – Стефани усети, че ѝ прилошава. – Ти се омъжи за него? Не може да бъде.

Шарис бавно се извърна на стола.

– Не може да бъде?

– Нали не смятахме така. Защо го направи?

– Не е възможно да живееш в къщата на мъж и да откажеш да се омъжиш за него, когато пасторът се появи – обясни ѝ Шарис сухо. – Нямах избор.

– О, това е направо ужасно, Риси. Не исках да те сполети подобно нещо.

– Знам – въздъхна Шарис.

– Татко как го прие?

– Не остана особено очарован.

– Но ти няма да останеш женена за господин Холт, нали?

– Не.

– Ще успееш ли да се измъкнеш?

Шарис кимна.

– Той не желае да е женен.

Стефани зяпна.

– Не е вярно. Той...

– ...е толкова измамник, колкото и аз. Никога не е възнамерявал да се обвързва с мен или с която и да било друга.

– Но това е ужасно! – възмути се Стефани. След миг ѝ хрумна още нещо: – О, Боже! След като сте венчани, значи е трябвало... да се любиш с него. И то без да го обичаш. Колко ужасно, Риси. С Джоуел далеч не беше онова, което очаквах, но поне го обичам. Вероятно си била много нещастна.

Шарис се усмихна. Не успя да се въздържи.

– В това отношение нямам оплаквания, Стефани.

– Да не искаш да кажеш, че ти е харесало?

– Лукас е разбойник, привлекателен и вълнуващ. Има доста недостатъци, но като любовник е великолепен, Стеф. Бях много щастлива.

Стефани не знаеше какво да каже. Шокирана бе от прямотата на

сестра си. И ѝ завидаше след преживяното разочарование с Джоуел.

Най-накрая заяви кисело:

– Не виждам защо толкова се гневиш. Та ти си прекарала чудесно по време на престоя си при Лукас Холт.

Шарис нямаше какво да ѝ отвърне.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Лукас започваше да се убеждава, че след като си видял един игрален дом, все едно си видял всичките. Онзи, дето Анри откри в Южна Франция, бе по-пищен и обширен от другите. Времето в края на април позволяваше прозорците да стоят отворени и аромата на розовите лавровишни изпълваше въздуха и се примесваше с уханията на жените. А тук имаше доста жени.

– Тази е омъжена – обяви Анри, като проследи погледа на Лукас към брюнетка с фигура на антична статуетка. – Но е приятно да се види, че отново проявяваш интерес, *mon ami*.

Лукас изсумтя.

– Очевидно, както обикновено, си в състояние да ми разкажеш по нещо за всеки в залата?

– Разбира се. Днес, за разлика от теб, не си губих времето да се разхождам по плажа. Открих келнер, чиято страст са клюките. Добре ме информира.

Един от талантите на Анри Андревие бе да знае всичко за хората, с които играеше хазарт. Никога не пропускаше да научи по нещо за всеки, преди да седне на масата, за да прибере парите им. Не пропускаше да се информира за личните им дела и така припечелваше добре.

Беше дребен и двамата с Лукас представляваха странна двойка. Рус, с гълъбовосиви очи, които палаво проблясваха, той изглеждаше по-млад от своите тридесет и девет години. Мошеник по природа, успяваше да се измъкне с приказки от всяко положение, а усмивката му очароваше дамите. По време на пътуването им Лукас се убеди, че той не е загубил нищо от уменията си.

– Тук има доста чужденци. Онзи, белокосият, е граф. Играе сериозно, но никога не печели.

Анри се засмя и Лукас не успя да съдържи усмивката си – познаваше Анри прекалено добре.

– Ще му прибереш парите, преди да съмне.

– Прав си, *top ami*. А онези двама *messieurs* – Ванро и Монтур – са братя. Но не искат да се знае, затова използват различни имена. Дават си знаци, така че стой далеч от масата им. А срещу онзи там може би ще ти достави удоволствие да играеш – посочи Анри към добре облечен, привлекателен мъж. – Нищо не разбира от карти, но по душа е хазартен

играч, готов да се обзаложи за всичко. Между другото – по неговата жена се беше зазяпал. Хубава е, нали?

– Много.

Анри въздъхна.

– Колкото и да се старя да те насърчавам в забавленията, длъжен съм да те предупредя да не опитваш там – освен ако не възразяваш съпругът да ви наблюдава.

– Не бих допуснал подобно нещо.

– Да, те са привидно почтена двойка, няма що. Някой ми пошушна, че той прелъстява девизи. Приема облози за колко време ще го направи. Съпругата му знае. Не е ли очарователно?

– Но някой разгневен баща или брат никога ли не е потърсил отмъщение?

– Рядко. Тъкмо по тази причина той и съпругата му не се задържат дълго на едно място.

Лукас свъси вежди.

– Не бива да вярваш на всички приказки, Анри.

– Но във всяка мътва има зрънце истина. Един спомен изплува в съзнанието на Лукас.

– Да се казва случайно Антоан?

– Презимето му е Готие – сви рамене Анри. – Не знам малкото му име. Защо? Да не би да го познаваш?

– Ще е прекалено голямо съвпадение, ако е същият човек. Нямам представа защо ми хрумна подобна мисъл.

Но истината бе, че знаеше. Същият ден прекара прекалено дълго сам, а винаги, когато оставаше сам, мислеше неизменно за Шарис. Всичките им разговори изплуваха в съзнанието му, сякаш се бяха състояли вчера, а не миналото лято. И ето днес неволно се сети за Антоан.

Нямаше начин да е същият мъж, но, по дяволите, на Лукас ужасно му се щеше да се окаже, че е така. Толкова неловко се чувстваше заради поведението си към Шарис, че на драго сърце щеше да раздаде малко справедливост от нейно име. Нямаше начин да я срещне отново, но ако това станеше – щеше да е катастрофално. Продължаваше да се надява, че с времето спомените ще избледнеят, болката ще отслабне, ще дойде краят на този безсмислен копнеж по нея.

Не се съмняваше, че вече го е забравила. Вероятно бе анулирала брака им отдавна. Сигурно даже бе вече омъжена. Дори да искаше да я види, не знаеше къде да я намери. Бе депозирал на нейно име пари в банка в Ню Йорк, но те оставаха непокътнати. Четири месеца

разследване не доведоха до никакъв резултат. Единственият Джон Ричардс, който откри, се оказа емигрант шапкар, който нямаше дъщери. Не се намери и никаква госпожа Хамонд с нейното описание; нито пък госпожица Ричардс.

Анри продължи да разказва на Лукас за присъстващите в салона, но той го слушаше с половин ухо. Накрая Анри се запъти към масата на графа.

Лукас продължи да наблюдава Готие. След време французинът отиде при двама мъже; очевидно всички се познаваха. От разговорът им, който постепенно ставаше все по-оживен, и от многото прикрити погледи към хубавото тъмнокосо момиче в другия край на салона, Лукас се досети, че става дума за някакъв облог.

Любопитството го отведе на бара, където тримата тъкмо приключваха разговора си. Слава Богу, че благодарение на Анри научи френски доста добре.

– Две седмици?

– Седмица и половина, Антоан. Нито ден повече.

– Дадено.

Антоан? Дали това е същият човек? Беше твърде разпространено френско име, а и несъмнено мнозина мъже биха се впуснали да прелъстят някоя девойка, ако ги предизвикат. Или заради облог.

Готие изглеждаше доволен от себе си. Двамата му познати го изоставиха и той си поръча питие. Извърна се, за да наблюдава тъмнокосото момиче в дъното на салона.

– Позволете на мен – предложи Лукас, плати питието и му го подаде.

Готие прие, наблюдавайки Лукас пресметливо.

– Познаваме ли се, monsieur?

– Не, но мисля че съм чувал за вас. Вие сте Антоан Готие, нали?

– Да.

– Замислих се за интересния облог, който току-що сключихте.

Готие се засмя с облекчение.

– Вероятно ви се иска да се присъедините към моите приятели и да загубите малко пари?

– Няма да участвам, ако вече познавате момичето – включи се Лукас в играта.

– Не, все още нямам това удоволствие. Но тя вече отблъсна ухажданятия на Клод, което го амбицира да се обзаложи.

Клод вероятно е един от двамата мъже, които току-що си тръгнаха?

– Да. Надява се да се разтуши, като види, че и аз се провалям. Но ако се съмнявате в способностите ми, monsieur, посочете ми което и да е момиче в залата и ще го приема като двойно предизвикателство.

Лукас едва успя да прикрие отвращението си. Очите на мъжа проблясваха в очакване. С трапчинки на бузите и искрящ поглед той бе много привлекателен. Нима жените наистина си падаха по такива пауни?

– Изглеждате убеден в победата – отбеляза Лукас. – Чудя се защо.

– Защото никога не губя.

– Никога? Нито веднъж?

Антоан се изчерви.

– О, да. Нали споменахте, че сте чували за мен. Предполагам, че сте срещали Жан-Пол и той ви е казал. Беше преди около три години, но не престава да се хвали със спечеления срещу мен облог.

– Момичето изплъзна ли ви се? – подметна Лукас съвсем нехайно.

– Да. Беше сладка и невинна. На осемнадесет. Колко са наивни на тази възраст. А и почти я спечелих. Само още няколко минути и легендата за мен щеше да остане неопетнена.

– На осемнадесет? Преди три години? Не можеше да става дума за Шарис. Лукас щеше да бъде ужасно разочарован, ако нямаше причина да натрие мутрата на този тип.

– Какво се случи?

Антоан се изкиска недоволно.

– Съпругата ми нямаше търпение да се присъединя към нея. Нахълта и провали всичко, като обяви че сме женени.

– Съпругата ви не възразява ли срещу вашите завоевания?

– Ни най-малко и затова не разбрах защо съвсем тенденциозно провали шансовете ми с американката. А беше нарочно, макар да не го признава.

– Да не е било от ревност?

– Нищо чудно – въздъхна Антоан. – Ако момичето бе само привлекателно, Мари нямаше да се намеси. Но госпожица Хамонд бе различна, жизнена...

– Хамонд ли? – прекъсна го Лукас ловко. – И аз познавам една госпожа Хамонд, също американка.

Антоан отстъпи.

– Не... Не се опасявайте, че съм се... забавлявал с вашата позната. Не закачам омъжени жени.

– Казва се Шарис – подхвърли Лукас безмилостно и забеляза как французинът пребледня. – Кучи син – изръмжа той на английски.

Антоан бе потресен.

– И вие ли сте американец?

– Точно така. Май е най-добре двамата да се поразходим навън.

– Не разбирам защо.

– Навън, Готие. Веднага.

Антоан схвана какво го очаква. Стомахът му се сви. Бе забелязал снажния ръст на събеседника си.

– Monsieur, ненавиждам насилието. Проявете разум. Не съм навредил на момичето.

– Мисля, че тя не смята така – заяви Лукас, побутвайки Готие към вратата. – И да не чуя звук от вас, mon ami, или ще ви строша ръката – добави той със зловещ шепот.

– Каква... Каква ви е тя?

Лукас го отведе в градината. Пусна французина и остана с лице към него. Каква всъщност му бе Шарис? Обвелят го гняв му даде отговорът.

– Тя е моя.

– Но нали се провалих с нея!

– Само защото съпругата ви се е намесила. А мотивът ти ме отвращава. Да преследваш жена, защото я желаш е едно, но да я съблазняваш заради облог! Тя разбра ли измамата?

– Какво?

– Не ме предизвиквай, Готие – изръмжа Лукас. – Питам – тя разбра ли, че всичко е заради облог?

Антоан бе прекалено изплашен, за да лъже.

– Съпругата ми май спомена нещо подобно в нейно присъствие.

– Значи е била унижена, не само наранена.

Лукас го произнесе така тихо, че Антоан остана изненадан, когато усети, че носът му е счупен. Залитна от удара и падна сред храстите, прикрил лице от болката.

– Моля ви... – простена той.

Лукас го вдигна на крака, преди да продължи да хленчи.

– Стегни се и се бий, хубавец, защото ще проявя толкова милост, колкото ти проявяваш към жертвите си.

Антоан се опита, но победителят беше безспорен. Лукас бе по-висок, по-силен и в по-добра форма, а и достатъчно бесен, за да не го е грижа, че противникът му е по-слаб. Безмилостните му удари се сипеха един след друг, особено по хубавото му лице.

Всичко приключи за няколко минути; французинът лазеше по

земята, почти в безсъзнание. Лукас остана изправен до него и обвини с кърпичка разкърваните си кокалчета. Продължаваше да се тресе от гняв.

– Трябва да си благодарен на съпругата си, че само поразкрасих лицето ти – обясни Лукас. – Ако беше съблзнил Шарис, вероятно щях да те убия. Не мисля, че в бъдеще ще ти е лесно да продължиш с отвратителните си облози, Готие. Следващия път, когато се погледнеш в огледалото, си помисли за мен.

Лукас се отдалечи, като ускори крачка, защото почувства, че отново го обзема гняв. Тя го бе излъгала – за възрастта си, за името, за мнимата си женитба. Припомни си реакцията ѝ в деня, когато се венчаха. Изненада ли бе това? Глупости! Беше чиста паника. Значи, въобще не бе възнамерявала да се обвързва с него. Означаваше също така, че през всичките тези месеци напразно бе разкъсван от чувство за вина. Най-вероятно с радост бе чула, че той не желае съпруга и дори се е зарадвала още повече на новината, че бракът им може да бъде анулиран. Нима не напусна веднага? И откъде, по дяволите, намери пари, за да замине? Липсата на средства също ли бе измама? Имаше ли поне едно нещо, за което да не го бе излъгала?

Когато пристигна в хотела, гневът му бе достигнал опасна точка. Но, както винаги, умело прикри чувствата си. Администраторът на рецепцията не забеляза нищо, докато му подаваше писмо. Беше от Емери Бъскет и бе пристигнало пет месеца след изпращането.

Лукас изчака да се качи в стаята, преди да отвори изпомачканото писмо. Всичко, което щеше да отвлече мислите му от Шарис, пък било и за кратко, бе добре дошло. Бутилката пред него също му се стори привлекателна.

Лукас,

Добре, че най-после ми каза къде мога да те откроя. Не знаех какво да мисля, когато Били Улф ми телеграфира, че си напуснал Аризона. Нямам представа дали все още се интересуваш от информацията на приятеля ми Джим, или не. Джим се бе върнал в Ню Йорк и вече работеше по друг случай, така че не го заварих. Но той самият ме потърси преди близо месец и никога няма да се досетиш защо.

Джим е бил нает от Маркус Хамонд да те открие. Вече беше ходил до Нюком и разговарял с Били, който неопределено му съобщил, че можеш да бъдеш открит някъде из Европа. Но все пак

му дал моето име. Решил, че вероятно ще се опиташ да се свържеш с мен и би желал да получи информация, ако това стане. Когато Джим най-после ме откри в Чикаго, където се преместих, вече бе доста раздражен от цялата тази история. А и аз нямах какво да му съобщя за теб.

Що се отнася до информацията, която искаш от мен: струва ми се доста странно, но годеницата ти е дъщеря на Маркус Хамонд. Ти вероятно си го знаел през цялото време – съвпадението на името, външен вид... Няма начин да е случайно. Джим ми каза, че госпожица Хамонд сама се завърнала вкъщи – както той и предполагаше. А сега баща ѝ те издирва. Тя наистина ли ти бе годеница, или ти само ѝ помогна да се скрие от баща си? О, както и да е – това не е моя работа.

От Джим дочух, че градчето Нюком бързо опустява. Няма кого да разпита за теб, с изключение на някой си Самуел Нюком, който през цялото време фучал, че ти си виновен за разорението му. Джим не повярвал на нито на една негова дума, защото Нюком не бил достатъчно трезвен.

Ако някога се нуждаеш от моите услуги отново, знаеш къде да ме намериш.

Твой верен слуга,
Емери Бъскет

Лукас прочете още веднъж писмото. После го смачка и го запокити в ъгъла. Значи Шарис бе отново в дома на баща си. Била е бегълка, а не отпъдена от семейството или в окаяно материално положение. Нямаха ли край лъжите, които му бе пробутала?

Явно, че беше разглезено богато момиче, което се бе скарало с баща си. В обявата на Лукас бе видяла възможност да изчезне за известно време, без да се замисля за последиците.

Нищо чудно, че не успя да я намери. Без съмнение онези банкери, при които остави пари за нея, не са си дали труда да проверят всички хора с името Хамонд. Или това бе обяснението, или Маркус Хамонд им бе платил да не го сторят.

За това ли го търсеше Хамонд? Беше ли узнал за парите, които Лукас бе депозирал на името на Шарис? Човек с неговото положение би приел това за обида. От друга страна, имаше вероятност Шарис да му е признала как той бе постъпил с нея. Не беше изключено Хамонд да търси възмездие.

Лукас се отпусна назад, а на лицето му се появи усмивка. Шарис бе пуснала хрътките по петите му, така ли? Той поклати глава и посегна към бутилката. Щеше да съжалява, че не бе оставила нещата такива, каквито са.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Шарис изпрати приятелката си Карол Питерсън до дома ѝ на площад „Лафайет“. Чувстваше се уморена, но не бързаше да се прибере въпреки ангажимента си същата вечер. Нареди на шофьора да не кара бързо, тъй като искаше да се наслади на града, който толкова много обичаше.

Когато пристигна у дома, баща ѝ се появи на вратата на кабинета.

– Бих искал да поговоря с теб, Риси.

– Не може ли по-късно, татко? Роберт ще ме води на театър довечера и нямам много време да се приготвя.

– В такъв случай е трябвало да приключиш с пазаруването по-рано – изръмжа той недоволен. – А точно за това искам да поговорим.

Шарис въздъхна и го последва в светилището му.

– Няма да ми се караш, че харча прекалено много, нали? Купих си само няколко рокли, татко.

– Няколко? Струва ми се, че миналата седмица бяха донесени дузина кутии, а всеки ден продължават да пристигат нови.

– Нали не очакваш да съм облечена по миналогодишната мода, след като промените са толкова големи? А и никога не си ми отказвал да подновявам гардероба си.

– Не за това те извиках, Риси. Не ме е грижа дори да си купиш и сто нови рокли. Просто искам да знам кой плаща за тях.

– Кой плаща ли? Ами ти, разбира се.

– Мислиш ли?

Шарис се намръщи.

– Не разбирам.

– Днес случайно бях на Бродуей, в онзи базар за жените. Мисля, че го наричат Алеята на дамите. Хрумна ми да се отбия при шивачката ти, за да уредя сметките. Казаха ми, че всичко е уредено.

– Но как...

– И аз това бих искал да знам. Жената успя само да ми каже, че някакво момче занесло сумата и уредило сметката ти. Заради щедрия бакшиш решила, че съм го изпратил аз.

– Най-вероятно Джоуел е платил рокли на Стефани.

Баща ѝ поклати глава.

– Момчето изрично е споменало твоето име.

– Тогава сигурно е някаква грешка.

Той отново поклати глава.

– Отбих се в три други магазина, където знам, че пазаруваш.

От изражението на лицето му Шарис разбра какво се е случило.

– И там ли сметките бяха уредени?

– Да.

Седна до бюрото му в пълно недоумение.

– Нямам представа. Нали знаеш, че никога не нося пари в брой, когато пазарувам. Всичко се записва на твоя сметка. Но ако не си платил ти, тогава – кой?

– Да не би да е Роберт?

– Не може да бъде! Ние едва се познаваме. А и въобще не бих излизала с него, ако Стефани и Джоуел постоянно не ме караха.

– Имам пред вид, че е близък приятел на Джоуел, затова помислих... Шарис, нали не се виждаш с някого другото?

– Татко! Да не намекваш, че съм нечия метреса?

Той се прокашля сконфузено.

– Не. Разбира се, не. Но очевидно разполагаш с шедър ухажор, маркар че трябва да призная, подходът му е необичаен. Кой може да бъде?

– Напоследък се запознах с няколко джентълмени, наскоро пристигнали в града, но никой не ми направи впечатление на особено шедър или екстравагантен. Не, не допускам да е някой познат. Но е интригуващо, все пак. Сметките ми не са дреболия.

– Твоите сметки никога не са дребни, скъпа.

Тя се престори, че не е чула.

– Странен начин да направиш подарък. Цветя или дрънкулки можеш да върнеш, но няма да се откажа от новите си дрехи след всичките часове, прекарани на пробите. Надявам се да разполагаш с пари в брой, за да върна парите, когато открия кой е този мъж.

– Защо не ме оставиш аз да разбера. Не ми допада идеята непознат да плаща разходите ти. Дребни подаръци, за да спечели благоразположението ти е едно, но да ти плаща сметките, е направо нечувано. Найвероятно е чужденец. Те имат странни привички.

Шарис се усмихна.

– Е, който и да е – сигурна съм, скоро ще се разбере кой е. А сега наистина трябва да вървя да се приготвям, татко. Ще ходиш ли до клуба донечера? Няма да ми е приятно да останеш сам въщи.

– Не се тревожи за мен. Ще те изчакам да се прибереш; може да успееш да научиш нещо по въпроса.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Първото действие на пиесата бе започнало, когато тя и Роберт пристигнаха в Академията по музика в източната част на площад „Юниън“. Скромната фасада не говореше за прекрасния интериор. Там се организираха балове, оперни и театрални представления.

Шарис не разбираше защо го гледа с такъв копнеж, докато влизаше в сградата. Роберт определено не я привличаше. О, да, беше очарователен, както и доста внимателен. И даваше да се разбере, че желае да е нещо повече от неин придружител. Но ако някога щеше да има любовник, той щеше да е висок, смугъл, широкоплещест, малко като...

Тя прогони досадните мисли от съзнанието си и направи опит да се съсредоточи върху представлението. Успя за известно време, но погледът ѝ попадна на пръстена – големият оливин, заобиколен от брилянти, които подхождаха на огърлицата и обиците и. Отново го бе направила – несъзнателно подбра бижута, които отиват на пръстена. Правеше същото при всяко официално излизане, откакто се върна в Ню Йорк. Перлите щяха да стоят по-добре на новата сребристосива рокля, както и изумрудите. Но големите оливини бяха прекрасни, сякаш огън бушуваше в тях – също както очите му.

Защо не можеше да го забрави? Измина година, откакто видя Лукас Холт за последен път, и въпреки това образът му изплуваше така ясно в съзнанието ѝ, сякаш го бе видяла вчера.

– Шарис! Помислих, че си ти.

Вдигна поглед и видя Шейла Харис да си пробива път през тълпата към нея. В антракта запалиха осветлението и повечето хора се отправиха към фойето. Роберт се извини, че и той ще излезе, и Шейла се настани на мястото му. Изглеждаше прекрасно в тъмносинята си рокля.

Сините ѝ очи бяха широко отворени и пълни с любопитство. Щом Роберт се отдалечи, тя се наведе напред:

– Какво правиш с него?

– Здравей, Шейла – усмихна се Шарис. – И аз се радвам да те видя.

– А, да – здравей – поздрави Шейла нетърпеливо.

– Липсваше ни днес.

– Днес ли? О, да! Боже, за днес ли се бяхме уговорили? Съвсем забравих. Ще ми простиш, нали?

– Разбира се.

Шейла винаги развеселяваше Шарис.

– Е? Кажи ми за Роберт.

Шарис сви рамене.

– Роберт ми прави компания от известно време. Знаеш много добре.

Не за пръв път ни виждаш заедно.

– Разбира се. Нямах намерение да прозвучи така. Само си помислих... Ами... Защо си пак с Роберт, когато той се е върнал?

– Той? Говори по-разбрано, Шейла.

– Не хитрувай, Шарис – присви очи Шейла. – Държах се като пълна глупачка, когато го срещнах, и то заради теб. Бях толкова изненадана, че онемях... А много добре знаеш, че никога не съм онемявала през живота си!

– Шейла, моля те обясни ми за какво изобщо говориш – подкани я Шарис, леко раздразнена.

– Беше нечестно от твоя страна да не ме предупредиш. Така те умолявах да ми кажеш подробности, а ти все повтаряше „Той е по-различен“. Та той е направо възхитителен. Защо не ми каза?

Шарис се облегна назад и поклати глава. Не можеше да е вярно!

– Казваш, че си се запознала с него. Кога?

– Снощи, на вечерята у семейство Стюард. Доналд ни представи един на друг. Нали знаеш кой е Доналд?

– Да, да. Излизаш с него напоследък. Хайде, Шейла, разказвай.

Шейла продължи. Шарис се молеше да не я попита защо не са заедно с Лукас.

– Е, Доналд не свърза името му с теб и го представи само като господин Холт. Но колко души с това име познаваме? Направо го попитах дали не ти е съпруг. Не очаквах да ми отговори положително. Представи си само колко изненадана бях, когато чух „да“!

– Какво... Какво друго каза Лукас?

– Не много. Не е от бързивите, нали? Попитах го за кораба му. – Тревога се изписа на лицето на Шарис и Шейла загрижено попита: – Какво има?

– Нищо. Продължавай.

– Попитах за кораба и дали пътуването му до Ориента е било успешно, но той бе страшно уклончив. И, разбира се, разпитах защо не си с него и той отвърна, че не ти е добре. Но явно си се оправила, защото иначе нямаше да си тук тази вечер с... А, да! Той зададе доста въпроси за Роберт.

– Какво? Ти си му разказала за Роберт?

– Не му казах аз – обяви Шейла. – Реших, че знае от теб, защото даде да се разбере, че е наясно, че Роберт те придружава напоследък. Искаше да знае как изглежда, но не успях да му отговоря, нали съм отскоро в града.

Шарис не бе в състояние да мисли.

– Ще остане ли тук известно време, преди отново да замине? Не ми беше ясно как си могла да се омъжиш за капитан, пък бил той и собственик на кораб, но сега вече разбирам! Вярно, ще отсъства доста от дома, но когато е къщи... О, завиждам ти.

Шарис се чу да изрича:

– Не знам... кога отново тръгва, Шейла. Още не сме говорили за това.

– Но къде е той сега?

– Зает е – срязва я Шарис, след което бързо се усмихна и подметна небрежно: – Само защото е тук не означава, че трябва да обсебя изцяло времето му. Има да урежда много неща.

– Затова ли си с Роберт?

– Да. А сега трябва да отида да видя къде е – обяви тя решително.

Стана, но приятелката ѝ я сграбчи за ръката:

– Ами на събирането при сестра ти в събота? Нали ще накараш съпруга си да те придружи поне там! В края на краищата кой от приятелите ти го е виждал освен мен?

О, не!

– Не знам, Шейла. Ще видим – промърмори Шарис, мечтаейки отчаяно да се махне.

Бързо откри Роберт и го помоли да я отведе веднага у дома – извини се с непоносимото главоболие, което я бе връхлетяло. Почти не проговори по пътя, а когато пристигнаха, се сбогува разсеяно с него. Госпожа Етертън я посрещна в антрето, пое пелерината и ръкавиците ѝ и не пропусна да отбележи с тревога, че Шарис не изглежда добре.

– Къде е баща ми?

Икономката подсмъркна неодобрително и обяви ледено:

– В кухнята, госпожице.

– Отново ли набези? – усмихна се Шарис.

– Точно така, госпожице.

Все още с усмивка на уста Шарис се опитваше да намери баща си. Да разстройва прислугата, като нахълтва в тяхната територия, бе типично в негов стил. Откри го сам в кухнята със студено пиле и половин самун хляб на масата. Е, не бе напълно сам. В ъгъла стоеше Клариса –

кремавата котка, за чието издирване Шарис посвети седмици, след като се прибра у дома. Клариса хранеше трите си котенца. А и Чарли бе тук – никога не се отдалечаваше от малкото си семейство; в момента се въртеше около краката на Маркус. Шарис с изненада чу баща си да казва:

– По дяволите, котко! Предполагам, искаш малко от това?

Значи можеш да бъдеш и милостив? Маркус подскочи и я изгледа свирепо.

– Прекалено съм стар, за да ме стряскаш така!

– Извинявай.

Тя се настани до масата и взе парче пиле. Той я гледаше с любопитство.

– Рано се върна. Откри ли кой е тайнственият ти обожател?

– Не. Тоест... Може би. О, по-добре да ти кажа всичко. Срегнах Шейла в Академията и тя твърди, че снощи се е срещнала с Лукас у семейство Стюард.

– Лукас? Имаш предвид... Лукас?

– Да.

– Ха, това пък ако не е интересно!

– Тревожно би било по-точно. Не е ли възможно някой друг да се представя за Лукас? – попита Шарис с надежда, но след възторженото обяснение на Шейла, знаеше че е изключено.

– Ти как реагира? – прекъсна мислите ѝ Маркус.

– Е, как бих могла да изгърся, че дори не подозирам за присъствие-то му тук? Но Шейла каза, че той е възхитителен.

– Що за начин да опишеш мъж? – възнегодува Маркус.

– Намира го за изключително привлекателен – добави тя с раздразнение.

– Доколкото си спомням и ти го описа така. Добре, да предположим, че този мъж е твоят съпруг. Той е тук. Какво възнамеряваш да правиш?

– Не възнамерявам да правя нищо – отвърна тя сухо. – Нямам намерение да се срещам с Лукас.

– Вероятно ще се наложи, скъпа. Няма как да му откажа достъп до тази къща, ако пожелае да те види. Все пак още ти е съпруг. Дори и да не го е знаел, когато е пристигнал, очевидно вече го е разбрал. И си е дал труда и ти да разбереш, че се възползва от правата си на съпруг.

– Какво искаш да кажеш?

– Плаща покупките ти. Не вярвам да го прави по задължение. По-скоро е нещо като екстравагантно послание. Послание за теб.

– С други думи ми дава да разбере, че при желание от негова страна ще играе ролята на мой съпруг?

– Точно така.

– Не знам, татко. Лукас е много по-прямо. Той би нахълтал тук и...

– Тогава защо още не го е сторил?

– О, откъде да знам какво се върти в главата му!

– Не се съмнявам, че би могла да се досетиш. Вероятно ще иска да узнае защо сте все още женени, Риси. Ще му обясниш ли?

– Не – отвърна тя разпалено. – В никакъв случай.

– Тогава измисли нещо, и то бързо, защото според мен съвсем скоро ще се срещнеш с Лукас Холт отново.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Шарис тъкмо довършваше обяда си, когато сестра ѝ влезе в трапезарията. Стефани беше бременна в петия месец, но почти не ѝ личеше. Ала щом узна за състоянието си, започна да си угажда, точно както майка им навремето. Шарис непрекъснато се опитваше да ѝ внуши да не се държи като инвалид, защото бе много по-здравословно, но сестра ѝ отказваше да се вслуша.

Днес тя бе много оживена. Хвърли бърз поглед наоколо, за да се увери, че с Шарис са сами.

– Какво те води насам, Стеф? Очаквах да се посветиш на организирането на събирането довечера, като смъкнеш кожата на прислугата от работа.

– Риси, откъде ти хрумват такива неща? Ще им смъкна кожата, как ли пък не! – Стефани седна и демонстративно се нагласи удобно, преди да заговори:

– Татко не е вкъщи, нали?

– Да си е вкъщи? Както знаеш, в събота обядва с твоя свекър.

– Просто искам да съм напълно сигурна. Не желая да чуе това, което ще ти кажа.

– Вече нямам тайни от татко, Стеф.

– Нали не си му казала за моето участие в...

Шарис побърза да я успокои:

– Не, не. Отпусни се. Но аз нямам вече какво да крия от него.

– Дори че Лукас Холт е в Ню Йорк.

Стефани смяташе, че съобщава неочаквана новина и лицето ѝ се удължи, когато Шарис отбеляза:

– Знаем.

– Нима? Тогава, за Бога, защо някой не ми каза? Наложил се днес да го узная от Труди. Научила от Барбара Стюард, а знаеш как Барбара...

– Представям си картинката, Стеф – срязал я сухо Шарис. – Имам чувството, че Шейла го разправя навсякъде. Запознала се с него у семейство Стюард.

– Е, и?

– Какво?

Стефани размаха ръце нетърпеливо.

– Какво прави той тук?

– Нямам представа.

Стефани бе готова да избухне.

– Не възнамеряваш да ми кажеш, така ли?

– Нищо не крия от теб, Стеф. Наистина не знам защо Лукас е тук. Аз не съм го виждала.

Шарис нямаше да си признае колко е ядосана, че Лукас не я бе потърсил. Защо си играеше на криеница с нея?

– Стори ми се, че чувам гласовете на моите момичета – избумтя гласът на Маркус, който след миг влезе в трапезарията.

Шарис се изненада, че го вижда.

– Не обядва ли с Едуард?

– Набързо. Възникна някакъв въпрос. А теб какво те води насам, скъпа? – обърна се той към Стефани, като нежно я целуна.

– Щеше ми се да взема малко въздух. Нали сега вкъщи усилено се чисти... Ще дойдеш ли на събирането довечера, татко?

– За Бога, не. Такива неща са за млади хора. Възнамерявам да прекарам вечерта в клуба.

– Е, най-добре е да отида да видя как напредват нещата – обяви Стефани и неохотно се надигна.

– Ако побързаш, каретата ми трябва още да е отпред. Прибери се с нея, Стефани.

Шарис изсумтя.

– И ти си като нея, татко. Домът и е на една пряка отук. Разходката би й се отразила добре.

– Глупости, Риси – прекъсна я Стефани весело. – Човек трябва да е предпазлив.

Когато останаха насаме, Шарис каза:

– Не бива да я насърчаваш.

– Знам. Но в момента така ми напомня за майка ви. Ти не беше такава. До самия край се държеше така, сякаш нищо особено не предстоеше.

– Аз имах късмет. Някой някога ми показва... О, няма значение. Какво прекъсна обядта ви?

– Донесоха ми това в ресторанта. – Той постави папката на масата. – От два дни го чакам. Досие на съпруга ти.

– Правил си проучвания за него?

– Точно така. Отседнал е в хотела на Пето авеню, и то преди повече от месец.

– От толкова дълго? Но хотелът е луксозен. Откъде взима пари?

Дали не е продал ранчото?

– О, да, ранчото му е продадено, но не от него. Миналата година го е продал някой си Били Улф. Лукас Холт напуснал района доста преди продажбата.

Шарис зяпаше баща си с широко отворени очи.

– Откъде знаеш всичко това?

– Изпратих човек там миналата година. Беше в реда на нещата да направя проучвания.

– През цялото време си знаел всичко това и не си ми казал?

– Нямахме защо да ти казвам, а и не виждах причина да те разстройвам. После Холт изчезна безследно и се наложи да преустановя разследването.

– Изчезнал?

– Един възрастен мъж, който работил за него, заявил, че Холт напуснал ранчото същия ден, когато си заминала – отвърна Маркус. – Никой не го е виждал оттогава.

Тя се замисли.

– Допускаш ли, че е тръгнал след мен?

– Не. Лесно щеше да те догони.

– Прав си. – Не успя да прикрие разочарованието си. – Пък и защо да го прави?

Маркус я гледаше замислен.

– Говори се, че той стои зад разорението на основателя на градчето Нюком. Ако е истина, тогава очевидно се е налагало да напусне. Нюком опустява. Чувала ли си нещо по този въпрос?

– Самуел Нюком? Но те са приятели... или нещо подобно. Не, не мога да повярвам. Лукас не е способен на подобно нещо.

Баща ѝ се прокашля.

– Е, както казах, това са само приказки.

– Какво друго научи?

– Господин Улф, моят човек, успял да го открие. Подхвърлил, че съпругът ти бил на път за Европа.

– Европа ли? Та той нямаше пари!

– Но сега вече има – отбеляза баща ѝ. – Отседнал е в един от най-скъпите хотели в града и е купил старото имение на Тиндъл.

– Нима?

– Но едно нещо продължава да ме озадачава – продължи Маркус. – Чудя се дали можеш да ми го обясниш.

– Само едно нещо ли те озадачава? – попита тя саркастично. –

Божичко, та аз дори не вярвам, че говорим за човека, когото познавах!

– Може и така да се окаже.

– Татко... – започна тя уморено.

– Този мъж е регистриран в хотела като Слейд Холт, а не като Лукас Холт.

– Слейд! О, не!

Тя така пребледня, че Маркус се изплаши.

– Какво има, Риси?

– Слейд е братът на Лукас.

– Но защо Лукас ще използва името на брат си?

– Може да не е Лукас – едва си пое тя дъх. – Нищо чудно да е Слейд.

– Глупости. Този мъж твърди, че е твой съпруг. Ще го разобличиш веднага, ако не е така.

– Дали ще успея? – попита тя, усмихвайки се горчиво. – Те са близнаци. Различавах ги само защото Слейд носеше индиански дрехи. Ако тук се облича нормално – а той очевидно го прави – кълна се, че няма да различа кой от двамата е.

– Значи ли това, че той не е техният съпруг?

Тя прехапа устни и простена.

– О, просто не знам какво да мисля!

– Е, ще се наложи да отида да поговоря с този мъж – отсече баща ѝ решително.

– Не! – Шарис рязко се надигна от стола. – Не го прави.

– Защо не?

– Ако наистина е Слейд... Той непрекъснато създава проблеми. Различен е от Лукас. Слейд е израснал сам в пустошта. Наемен убиец е. Груб и суров. Не може лесно да се разговаря със Слейд, татко.

– Проявява ли интерес към теб? – не се въздържа баща ѝ.

– Навремето – да – призна тя неохотно. – Той просто не е човек, с когото можеш да спориш. Моля те, не предприемай нищо.

– Нещо все пак трябва да се направи, Риси. Изключено е да стоим и да продължаваме да гадаем?

– Защо не? – не се предаваше тя. – Нали сам каза, че вероятно не след дълго ще ме потърси. Бих отложила срещата, ако става дума за Слейд. – Сведе поглед и добави: – С Лукас знам как да се справя, но със Слейд... Боже, ако си въобразява, че ще се представи за Лукас, за да ме принуди да...

– Не би дръзнал – изръмжа Маркус.

– О, и още как, татко. Нали това се опитвам да ти кажа: той е безскрупулен; ще реши, че е забавно да се представя за мой съпруг известно време, да ме постави натясно... Нали вече ти казах – опита се да ме преследва.

– Най-добре да заминеш при леля си.

– И как тогава ще стигнем до дъното на тази история? Не. Редно е да продължа да живея както досега. Отказвам да се крия от него. Най-добре да потърся адвокат в понеделник и да сложа край на този брак. Тогава вече няма да има значение дали е Лукас, или Слейд.

– Вече е късно да прекратиш брака безболезнено, Шарис. Сега е нужно съгласието на съпруга ти. Знаеш го добре – напомни й той.

– Е – въздъхна тя печално, – поне едно е ясно. Отношението му към развода ще ми подсказе кой е. Ако не желае развод, ще знам със сигурност, че е Слейд.

Известно време баща ѝ я гледаше натъжен. След това излезе от стаята. Имаше нужда да премисли случилото се сам в кабинета си.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

– Предполагах, че ще дойдеш по-рано, Шарис – възнегодува Стефани, докато водеше сестра си към гостната.

– Не се сърди, мила. За малко въобще да не дойда. Роберт изпрати бележка, че е възпрепятстван, и ако не бях вече облечена, нямаше да тръгна.

– Няма значение, че си без кавалер. Познаваш всички присъстващи.

– Затова реших все пак да дойда. – Истината бе, че имаше нужда да се разсее. – А и не съм толкова закъсняла. Предполагам, че Шейла още не е дошла.

– Само тя освен теб закъснява. Никога не може да се разчита на нейните обещания.

– Не се цупи така, Стефани. Не ти отива.

– Не мога да се въздържа – ядно прошепна младата домакиня. – Ка-то кълбо от нерви съм, откакто чух за...

– Ще ми се да не говорим за това. – На входната врата се позвъни и Шарис се отдръпна от Стефани. – Хайде, иди и посрещни последната си гостенка. Ще вляза сама...

– Какво има, Риси? – Стефани проследи погледа на сестра си и зяпна. – Това той ли е? Да, това е той. О, какво да правя? Да накарам ли Джоуел да го помоли да си върви? Риси?

Трябваше здравата да разтърси сестра си, преди да получи отговор.

– Нищо... Нищо не предприемай, Стефани. – Извърна се и затвори очи, за да се успокои.

– Какво да правя? – шепнеше Стефани трескаво. – Не мога да го приема ей така в дома си. Джоуел трябва да знае.

– Стефани, въобще не мислиш! – сряза я Шарис. – Няма начин да накараш мъж като него да напусне, ако сам не го желае. Ще стане само по-лошо, ако и Джоуел се намеси. Прави се, че всичко е наред.

– Но как да постигна това? – вкопчи се Стефани в ръката на Шарис. – О, Боже, той те видя! Идва насам, Риси. Аз се оттеглям.

– Да не си посмяла да ме оставиш насаме с него! – просъска Шарис.

Обърна се. Очите ѝ срещнаха неговите. И изведнъж изпита странно чувство. Очите му – ясни и златистозелени – грееха и напълно я обезоръжиха.

Независимо дали бе гальовен или строг, погледът му ѝ

въздействаше – това очевидно бе останало непроменено. Кожата му вече не бе така силно загоряла, но беше подчертано по-тъмен от останалите мъже в салона. Тъмните му коси бяха по-къси отпреди, дрехите – несравнимо по-елегантни. Но продължаваше да бъде мъжът, когото не можеше да забрави.

– Здравей, хубавице.

Дрезгавият глас накара тръпки да пробягат по тялото ѝ.

– Разбрах, че вече си се запознал с някои от моите приятели, но още не познаваш сестра ми – заяви тя, опитвайки се да се владее.

Той хвърли бърз поглед към поруменялата блондинка и кимна сдържано, преди отново да се втренчи в Шарис. Изражението на лицето му бе непроницаемо като гранит. Дватама продължиха да стоят неподвижно, загледани един в друг.

– Е, най-после да видим младоженците заедно – провикна се Шейла, която заситни към тях. Доналд бе увиснал на ръката ѝ. – Няма да повярваш къде го открихме, Шарис. В другия край на града. Знаех, че няма да успее да стигне тук навреме, ако не предложим да го докараме.

– Много разумно от ваша страна, Шейла – увери я Шарис сдържано.

– Е, по-късно ще си побъбрим, скъпа – обяви Шейла ведро. – Редно е да поздравя и останалите гости. Не бива да се държа невъзпитано.

Шейла, следвана от Стефани, тръгна към гостната и Шарис остана насаме с него.

– Има ли местенце, където да поговорим необезпокоявани?

– Не!

Тя се смути от резкия си глас.

– Страхуваш се да останеш насаме с мен ли, хубавице?

– Не, просто... Няма причина да не останем тук.

– Да бъде твоята – изръмжа той, – но не издържам повече.

Притегли я бързо към себе си и устните му се впиха в нейните. Допирът на тялото му я поразя, сякаш я бе ударила светкавица. Устните му бяха жадни, търсещи. Не намери сили да му се възпротиви: ръцете ѝ се придвижиха по раменете му, обвиха врата му, вплетоха се в косите му.

Той повдигна леко глава, като се питаше дали тя ще се отдръпне от него, но тя не помръдна. Очите ѝ сияеха като тъмни аметисти.

– Съжалявам, но не можех да се въздържа – пророни той тихичко.

– Моля?

Той се усмихна.

– Огледай се наоколо, хубавице.

Тя обърна глава и се изчерви до корените на косата си. Стефани я зяпаше смаяно. Шейла се хилеше. Трудни Бейкър и няколко други момичета се кискаха. Мъжете в стаята се стараеха да си придадат вид, сякаш нищо на са забелязали. Идваше й да умре.

Погледна към него, видя ръцете си, обвили врата му, и ги дръпна, отстъпвайки назад.

– Как посмя? – процеди тя гневно.

– Много лесно и с удоволствие – отвърна той, взе ръката ѝ и я отведе настрана. – А и защо не си зададеш същия въпрос? Току-що ме призна за свой съпруг пред всички присъстващи.

– А ти не си ли? – остро попита тя.

– Не.

Очите ѝ се разшириха.

– Значи наистина си ти? Колко си непоносим, Слейд. Но съм изненадана, че го признаваш.

– Слейд? – Той вдигна черните си вежди по своя влудяващ начин. – Защо ти хрумва, че може да съм Слейд?

Шарис поклати глава.

– Не се опитвай да ме объркаш. Регистриран си в хотела като Слейд Холт.

– А, значи баща ти отново е правил проучвания за мен... – отбеляза той хладно.

– Отново? – попита тя колебливо. – Значи знаеш, за човека, когото е изпратил в Нюком?

– Затова съм тук. Искам да разбера защо го прави. Както и някои други неща.

– Но той търсеше Лукас, не теб. О, идва ми да пищя.

Той се засмя.

– Тогава е най-добре да те скрия на някое уединено местенце. Какво ще кажеш за спалнята на сестра си?

– Сякаш мога да ти имам доверие, ако се озова в една стая с теб! – възпротиви се тя. – Ще разговаряме в градината.

Тя го поведе към закътаната градина в задната част на къщата. Имаше пейки и малък фонтан, сгушен сред розови храсти. Лампите от къщата хвърляха мека светлина и бе приятно хладно. Затвори вратата и се обърна към него.

– Ако не ми обясниш какво става, няма смисъл да разговаряме – заяви тя спокойно.

– Да обяснявам? Мила моя, ти ми дължиш обяснение.

– Не и докато не ми кажеш кой си.

Очите му се присвиха.

– Аз съм мъжът, за когото се омъжи в Аризона.

– Тогава защо отрече, че си мой съпруг?

– Защото онази хартийка, която притежаваш и която гласи, че сме женени, няма стойност.

Тя го зяпна с отворена уста.

– Искаш да кажеш, че пасторът...

– О, пасторът беше истински. А и двамата знаем, че се венчахме.

Но как ще го докажеш? Ако съм с друго име, тогава дали ще съм твой съпруг?

– Не разбирам. Нима можеш да се измъкнеш от брака, само като смениш името си?

– Да. Ти също си наясно, че мога... ако името, което използвам, е Слейд. Да имаш брат близък е преимущество.

– Никога не съм чувала по-нелепи приказки! Не е възможно.

– Няма да ти обясня точно защо е възможно, но повярвай ми – така е. Хартийката, която притежаваш, е валидна само ако призная, че съм Лукас Холт.

– Но ти призна, че си Лукас!

– Само пред теб. – Той се усмихна. – Пред друг не съм го споменавал.

– Не е вярно. Шейла те смята за мой съпруг. Не си го отрекъл пред нея или друг.

Той сви рамене.

– Много двойки се правят на женени, за да не ги обвинят в аморалност. Чудя се какво ли ще си помислят приятелите ти, ако се разбере как през цялото време си се преструвала?

Шарис пое дъх бавно и дълбоко. Беше наясно, че това би означавало скандал и той отлично го разбираше.

– Но нали имаше церемония...

– ... на която нямахме свидетели. Приятелите ти ще решат, че се опитваш да спасиш репутацията си. Човекът е склонен да повярва в най-лошото, когато става дума за клюки. Известно ти е, нали?

– Няма да постъпиш така с мен – отсеке тя решително. – Трябва да се венчаем!

– Защо? – попита той високо. Какво ли се криеше зад това?

– Лукас, съзнавам, че си бил изненадан, когато си открил, че все още съм ти съпруга.

– Не „изненадан“ е думата.

– Нека да ти обясня. Възнамерявах да анулирам брака, но когато се завърнах у дома, баща ми все още настояваше да се омъжа за Джоуел.

– Съпругът на сестра ти?

– Да. Чуй ме. Стефани го обичаше. Нали вече ти казах това? Ала баща ми не позволи и дума да се издума и щеше да ме принуди да се омъжа за Джоуел. Ако не му бях признала, че вече съм женена, сега щях да съм госпожа Парингтън. Това никак не му хареса, естествено. Опита се да те открие, да разбере що за човек си. Така си обяснявам разследванията.

– Не му ли каза, че съм негодник?

Тя подскочи като ужилена.

– Не му разказах какъв измамник си, ако това имаш предвид.

– Аз съм измамник, така ли? – избухна той и я сграбчи за раменете от гняв. Но уплахата в широко отворените ѝ очи го възпря да я разтърси. Вместо това я отблъсна от себе си. – Нека поговорим за твоите измами – твоите – повтори той ледено. – Представяше се за госпожа Хамонд, нали така? Дъщеря на Джон Ричардс? Твърдеше, че си на осемнадесет години. Изпаднала в мизерия... Вдовица... Изгонена от баща си. Да не мислиш, че съм забравил лъжите ти?

Тя се сви.

– Лукас, мога да ти обясня всичко.

– Нима? – Той вече викаше. – Ами ако аз наистина бях някакъв глупак, който желаше да има съпруга? Помисли ли за това, когато отговори на обявата ми? А?

– Не аз отговорих на обявата! – извика Шарис. – Сестра ми ти е писала!

Двамата се гледаха втренчено.

– Шарис, започни отначало – настойчиво я прикани той.

Тя се подчини и отново обясни историята за Джоуел и Стефани.

– Тя така страдаше заради предстоящата ми сватба с Джоуел, че не знаеше какви ги върши. Нямах право да я виниш, Лукас. Отначало възнамерявах да ти върна билетите, заедно с писмо от Стефани. Но като напуснах Ню Йорк открих, че бижутата ми са изчезнали. Нямах друг избор, освен да използвам билетите, защото не разполагах с пари.

– Защо не ми разказа всичко това, когато пристигна? По дяволите, щяхме да се споразумеем. Щяхме да си помогнем взаимно без всичките тези лъжи!

– Исках, но ти бе така враждебен. Изплаших се. Надявах се да не ме

одобриш и просто да ме изпратиш обратно на изток. – Той се засмя, но тя се направи, че не го чува. – За какво щяхме да се споразумеем? За какво ти бях нужна там, Лукас? Има ли нещо общо със Самуел Нюком?

– Баща ти и това е разбрал, така ли?

– Чул е какво се говори. Ти ли разори Сам? Нарочно ли?

– Точно затова бях там – призна той без ни най-малко смущение. – Сам бе прекалено добре защитен, за да бъде убит, но да бъде разорен, бе не по-малко изгодно за мен. След време обаче Фиона започна да ми обърква плановете, защото караше Нюком да ревнува от мен. Тогавата неговата враждебност не бе в мой интерес и затова прецених, че ако имам годеница, той ще се поуспокои. Така и стана.

Тя най-сетне проумя какво й казва.

– Този човек е платил баща ти да бъде убит, нали?

Лукас кимна.

– Не мога да го докажа, но е той.

Тя поклати глава.

– Слейд се е погрижил за единия, а ти за другия. Вие от семейство Холт май никога не чакате закона да се произнесе, а?

Той изсумтя. Можеше да й разкаже всичко, но не виждаше причина да го прави точно сега. Все още нямаше представа какво ще прави с нея. Не очакваше, че след толкова време ще изпита същата разяждаща болка. Беше все така красива, както я помнеше, дори повече. По дяволите, желаше я. Дори да я смяташе за безсърдечна, нямаше сили да я остави.

Остана смълчан прекалено дълго и Шарис се смути. За какво ли мислеше?

– Лукас, знам, не искаш съпруга и съжалявам, че по-рано не уредих този въпрос. Но ще го направя. Ще се разведем веднага.

– Няма как да се разведеш с човек, за когото не си омъжена – отвърна й той разсеяно.

– Лукас! Нали не ми се сърдиш заради лъжите? Нямах право. – На път бе отново да избухне. – И ти ми наговори не по-малко лъжи. Ами ако аз наистина исках да се омъжа?

– Щеше да бъдеш възнаградена за разочарованието си. Даже депозирах за теб доста пари в банката тук. Но, разбира се, никой не успя да открие госпожа Хамонд, за която бяха предназначени. – Той сви рамене. – Сега, когато съм наясно, че не се нуждаеш от тях, ще ги използвам по друг начин.

Очите на Шарис блестяха.

– През цялото време си имал пари, нали? Бил си в състояние да ме

изпратиш у дома, когато поискам? Ти... О...

– Доволен съм, че не го направих – засмя се той.

– Защо живееше по този начин, след като си имал пари?

– Мината на баща ми ме направи богат, но заради Сам играех роля в Аризона. Да пръскам пари, не отговаряше на моя замисъл.

– Но нали твърдеше, че мината не е била открита?

– Казах, че Нюком не успя да я намери. Брат ми и аз знаехме къде се намира.

– Значи ти наистина си богат?

– Това разочарова ли те?

Начинът, по който блестяха очите му, я всебясваше.

– Няма никакво значение за мен, уверявам те.

– Нима?

– Да. Богат или беден, ти си все така непоносим.

Той прихна.

– А аз си въобразявах, че ще си доволна от възможността да си купуваш всички неща, с които си свикнала. Трябва да отбележа, че е нужно някой да те възпира. Доста харчиш.

Тя разбра какво й говори.

– Никой не е искал от теб да ми плащаш сметките, Лукас. Защо го направи?

– Носиш моето име. Това ми дава право да постъпвам както намеря за добре, когато става дума за теб.

Тя скочи на крака.

– Но нали казваш, че не си ми съпруг?

– Все още публично не съм го отрекъл, нали?

– Но възнамеряваш, така ли? – сряза го тя. Той не й отговори и гневът й се стопи. Бавно седна. – О, Лукас, защо искаш да постъпиш така с мен? Мога да понеса скандала с развод, ако се налага, но не и това че от самото начало не съм била омъжена.

– Ти забърка тази каша, Шарис.

– Обясних ти защо! – викна тя.

– Заради сестра ти, добре – съгласи се той. – Но тя вече е омъжена от доста време. Какво извинение имаш, че не си предприела анулирането на брака по-рано?

Шарис извърна поглед. Ако му кажеше истината, щеше да го тласне към нещо, което той не желаше. Няма да постъпи така. Нямахше право.

– Не... Не виждах причина да не оставя нещата каквито си бяха,

Лукас. Баща ми можеше да ми намери друг съпруг, но аз не искам друг.

Даде си сметка колко вярно всъщност бе това, което току-що му призна.

– А ако аз бях поискал да се ожена?

– Нали твърдиш, че не сме женени?

– Но ти не го знаеше.

– Е, някога все щях да предприема нещо. Просто не бързах. Какво значение има за теб, Лукас? Защо не ме оставиш да се престоря, че се развеждаме? Така всичко ще се уреди. Кълна ти се, никога няма да те безпокоя, нито ще ме видиш.

Очите му се присвиха. Да не я види повече?

– Ако искаш развод, Шарис, налага се отново да се омъжиш за мен.

– Но това са глупости.

– Или приемаш, или не – отвърна той твърдо.

– Но, Лукас, защо да минаваме през всичко това, ако не се налага?

– Приключих с преструвките. Или ще постъпим както аз искам, или честно ще призная на всички събрани тук, че не съм ти съпруг.

– Недей!

– Е, какво решаваш?

– О, добре, Лукас, но кълна се, ти си луд.

– Сигурно. – Той се усмихна приветливо и това направо я сбеси. – Ще мина да те взема утре към десет. Бъди готова. И не се безпокой – никой няма да узнае, че отново се омъжваш за мен, само за да се разведеш. Само че разводът ще трябва да стане публично достояние.

– Постъпваш доста неразумно – отбеляза тя мрачно, – но всъщност ти никога не си бил разумен, Лукас.

– Само се опитвам да намеря приемлив изход от кашата, хубавице. Не можеш да възразиш срещу това.

Тя не разбра какво имаше предвид и не го попита. Изведнъж се почувства изтощена.

– Аз няма да се върна вътре – обяви той. – Измисли някакво извинение за мен. Не обичам празните брътвежи по събирания. Ние, моряците, не сме такива. – Тя се изчерви от недвусмислената ирония, а той продължи:

– Налагаше ли се да ме правиш чак капитан на кораб?

– Стори ми се правдоподобно за съпруг, който не е при мен – отвърна тя сухо.

– Е, предполагам, винаги можем да обявим, че съм се отказал от морето.

Усмивката му я влуди.

– Разправяй каквото искаш. Убедена съм, че ще го направиш, защото винаги постъпваш така.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Шарис невъзмутимо облече кобалтовосиня рокля от кашмир и подходяща барета. Нищо изтънчено не бе нужно за предстоящото нелепо събитие.

Лукас пристигна навреме и тя побърза да го пресрещне. Това го развесели.

– Човек ще си помисли, че нямаш търпение да ме видиш – отбеляза той, като я притегли да седне до него.

– Не исках да се срещнете с баща ми – отвърна тя навъсено.

– Но аз очаквах това с нетърпение. Нали все повтаряш колко много си приличаме двамата. Не му ли разказа, че отново ще се женим?

– Разбира се, че не. Нали обеща никой да не узнае – напомни му тя.

– Да, вярно – въздъхна той.

– Да не би да си променил решението си? – попита тя с надежда.

– О, хубавице – подметна той небрежно, – какво значение има, че ще се венчаем два пъти, след като крайният резултат ще бъде какъвто искаш?

– По-точно какъвто ти искаш!

Лукас се засмя, а Шарис се облегна назад, твърдо решена да не му обръща внимание. Останалата част от пътя изминаха в мълчание. Тя фучеше вътрешно, а той внимателно я наблюдаваше. Отведе я в малка църква извън града. Беше направил необходимите постъпки предварително и свещеникът, заедно с двама свидетели от енорията, ги чакаха.

Шарис изпълняваше всичко, което се очакваше от нея, с ледено мълчание, но по средата на церемонията свещеникът се обърна към Лукас с име, което не бе очаквала да чуе.

Преди да успее да изрази протеста си, той ѝ прошепна:

– Не се безпокой. От недоглеждане е, няма значение.

– Но...

– Ако не желаеш да приключим с церемонията, знаеш какво те очаква.

Шарис замълча.

Лукас бе готов и за още възражения при подписването, но тя го изненада. Не подозираше, че Шарис наистина не си спомня да е подписвала никакви хартийки първия път, затова фактът, че свещеникът им поднесе брачно свидетелство, в което не бяха изписани имената им, не я

разтревожи. Тя не коментира и когато той настоя да се подпише с минаското си име. Подчини се и отиде в каретата, за да го изчака.

Той се качи при нея и пусна подписаният и попълнен документ в скута ѝ, облегна се назад и зачака. Не се наложи да чака дълго.

Шарис прочете само дотам, където се споменаваше името на Слейд и гневно се нахвърли срещу Лукас.

– Каза, че свещеникът е сбъркал името от недоглеждане. Но и ти си се подписал като Слейд!

Тя захвърли документа към него. Той я погледна мълчаливо.

– Защо постъпваш с мен така, Лукас? Омъжи ме за брат си!

– Не, омъжих те за себе си, този път законно. Още ли не си разбрала?

Тя си припомни всичките си въпроси и откри някои от отговорите.

– Ти всъщност си Слейд, нали? Престори се на Лукас, за да ме измамиш! И какво, но дяволите, значи този път? – Той само се усмихна, а тя продължи да вика: – Значи за теб съм се омъжила първия път! Върна се и ме подведе, че си Лукас, за да... Ако пасторът не бе пристигнал точно тогава, ти щеше да... Нищо чудно, че Лукас така се ядоса. Ти ме омъжи за него, без той да знае!

– Някои от нещата са така, хубавице; но само – някои. Желаш ли да чуеш останалото, или ще продължиш да бърбириш?

– Какво можеш да ми кажеш, за да оправдаеш стореното? – разпалено попита тя. Как смееше да е толкова властен? – Нали не съм омъжена и за двама ви?

– Не. Първата ти женитба не беше законна. Поне не беше многоженка, но това бе малка утеха.

– Не знам какво си въобразяваш, че постигна с цялата тази измама, Слейд. С теб ще се разведе – с удоволствие.

– Ще се разведеш ли с мен, хубавице?

– Незабавно – увери го тя.

Шарис се извърна. Въпросът бе уреден. Пътят към дома ѝ – както и пътят на идване – изминаха в мълчание. Когато пристигнаха обаче, той я изненада:

– Иди и събери част от нещата си, Шарис. Ще живееш при мен.

– Не говори глупости, Слейд.

Тя се наклони да слезе.

– Не се ожених за теб просто така. Преди няха законни права над теб, но сега имам и възнамерявам така да продължи. Прави каквото ти казах.

Тя бе ужасена.

– Но аз няма да остана твоя жена. Няма!

Изтича до къщата и затръшна вратата зад гърба си, ала в следващия момент той я отвори със замах.

– Нали не си си въобразявала, че така лесно ще се измъкнеш?

Тя се обърна към него вбесена.

– Напусни!

– Какво, по дяволите, става? – чу се гласът на Маркус, който се появи в антрето и се втренчи във високия непознат.

Шарис се обърна към баща си, и каза със същия гневен тон:

– Въобразява си, че след като се омъжих за него, може да ми нарежда какво да правя. Но той ме измами, татко. Той не е Лукас. Той е Слейд! Ти му кажи, че номерът му няма да мине, защото аз не желая повече да го виждам!

И тя хукна нагоре по стълбите, оставяйки двамата мъже в широко-то антре. Маркус бе потресен. Този ли внушаващ страхопочитание млад мъж, с нетрепващи очи, които говореха за непоклатима решителност, бе неговият зет?

– Надявах се да се срещнем при по-различни обстоятелства, господин Хамонд, но сега съм длъжен да ви предупредя, да не се намесвате. – Маркус понечи да отговори, но зет му продължи: – Тя може да е ваша дъщеря, но съпругът има неоспорвани права. Знаете го. Няма да тръгна оттук без нея.

– Значи наистина сте й съпруг?

– Нали чухте, и тя го признава?

– Но тя е омъжена за брат ви. Вие не сте Лукас Холт.

– Господин Хамонд, историята е дълга. Справедливо е първо Шарис да я чуе. Единственото, което ви е нужно да знаете сега, е че я обичам и съм сигурен, че и тя ме обича.

Маркус се усмихна.

– О, не се съмнявам, влюбена е, макар да не си дава сметка. Знам, че е влюбена, откакто се върна от Аризона. Но тя обича Лукас. Вас не ви харесва, повярайте ми.

Може и да е оставила с подобно впечатление, но уверявам ви, чувствата й ще се променят, преди денят да е свършил. А сега – отивам да взема съпругата си – независимо от това, дали сте съгласен, или не.

По дяволите, тя беше права! – гръмко се обади Маркус. – С вас наистина не е лесно да се справи човек. От мен какво се очаква – да приема честната ви дума, че Шарис няма да е нещастна, защото се е

омъжила за вас, така ли?

– Точно така.

Маркус поклати глава. Какво възмутително положение! Но Шарис така и не разтрогна брака си с този човек. Тогава какъв избор имаше той?

– Вървете – въздъхна Маркус. – Стаята ѝ е втората вляво. Но внимавайте да не съжалявам за решението си, Холт. Внимавайте! Да се отнасяте добре с нея, чувате ли?

Черните вежди се стрелнаха нагоре.

– Това заплаха ли е, господин Хамонд?

– Не. Всъщност – да. За Бога – да!

– Признавам, че е справедливо – засмя се широко младият мъж и тръгна нагоре по стълбите.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Шарис, разбира се, бе заключила вратата, но той я насили с рамо.

Стоеше в средата на стаята и сякаш не чуваше заплахите.

– Какво направи с баща ми? – попита тя обвинително. – Как така не успя да те възпре да дойдеш тук, където не си желан?

– Той е достатъчно умен, за да се даде сметка, че ми принадлежиш. Време е и ти да осъзнаеш този факт. – Той бързо се озова до нея. Хвана раменете ѝ. – Ще тръгнеш ли сама, или ще се наложи да те изнеса?

– Няма да посмееш! – Той я метна през рамо. – Остави ме, Слейд! Не искам! – Той не я слушаше. – Дори да ме принудиш насила да живея с теб, няма да допусна да ме докоснеш. Обичам Лукас! Чуваш ли ме? – Той продължаваше да върви. – Мразя те!

Настани я в каретата и тя бързо се отдръпна в най-далечния ъгъл.

– Ами нещата ми? – попита тя.

– Ще изпратим да ги вземат.

– Надявам се, осъзнаваш колко си отвратителен.

– Мисля, че да – ухили се нахално той. – След няколко минути пристигаме в хотела, затова предлагам да се успокоиш и да решиш как ще влезеш. Нямам нищо против да те внеса.

Тя влезе в хотела, а пръстите му се впиваха в лакътя ѝ. Не направиха никаква сцена, докато минаваха през луксозните помещения към асансьора.

Стаята на Слейд бе на петия етаж. Тя неволно отбеляза богатата подредба. Дръпна се от него и седна. Възнамеряваше да не помръдне от стола. Той застана пред нея – разкراчен, с кръстосани на гърдите ръце.

Гледаше го с неприязън.

– Не си въобразявай, че ще ме изплашиш, Слейд Холт. Няма да успееш.

Той хвърли поглед наоколо.

– Тези стаи би трябвало да са достатъчно удобни, докато стане къщата. До седмица ще е готова.

– Не мислиш ли, че приемаш доста неща като даденост?

Той се усмихна.

– Все още ли имаш въпроси относно нашата женитба? Твоят приятел Роберт ме разбра, когато му казах, че не е нужен повече. А теб още трябва да те убеждавам, така ли?

– Значи затова Роберт... О, какво въобще правиш в Ню Йорк, Слейд? Наистина! Не си за живота тук. Ти си наемен убиец, плод на нецивилизования запад. Нима възнамеряваш да живееш тук?

Мисля, доказах, че мога да се приспособявам почти навсякъде.

– Но нали не си решил да се заселиш тук?

– Защо не? Винаги съм искал да опозная света и по-пътувах. Трябва да призная, това не оправда очакванията ми, вероятно защото не успях да те забравя. Някой път ще трябва двамата да посетим Европа.

– Европа ли? Значи си заминал там с Лукас?

– Може и така да се каже. – Той се засмя. – Между другото Лукас срещна един твой познат във Франция – един отвратителен дребен паун, който приема облози за обезчестяването на невинни девизи.

– Антоан? – сепната попита тя.

– Опасявам се, че човекът не допадна на Лукас. Размаза му физиономията, която и без това не беше симпатична.

Очите ѝ блеснаха от смайване и искрено удоволствие.

– Лукас направи това заради мен?

– Аз го направих – отвърна Слейд тихичко.

– Ти? Но нали каза...

– Кога ще осъзнаеш истината, Шарис? Не разбираш ли? Ние сме един човек.

Лицето ѝ пребледня.

– Не е... възможно – колебливо пророни тя.

Той коленичи пред нея и каза нежно:

– Вече не се плашиш от мен. Преди те плаших, но сега не. Не се ли питаш защо?

Тя го погледна. Това беше истина. Той просто вече не бе опасен. Ако не беше така разгневена, щеше да го осъзнае по-рано.

– Значи ти си Лукас – заключи тя.

Той въздъхна и стана. Изражението му бе още по-сурово. Нежността изчезна смайващо бързо. Промяната бе така рязка, че не ѝ остави място за съмнение. Това беше Слейд.

– Шарис, Лукас е мъртъв. – Гласът му бе пропит с тъга. – Фърал Слоун уби Лукас в деня, когато уби и баща ми. Не знаех това до момента, когато застрелях Слоун. Близо десет години мислех, че Лукас е жив и че някога ще го намеря. Бях забравил, че е мъртъв, макар да видях смъртта му точно преди да загубя съзнание. – Слейд извърна лице, за да не се види мъката му. – Лукас не ме остави, когато паднах от коня в дерето, и се опита да ми помогне. Сигурно и аз щях да сторя същото.

Слоун успя да ни настигне и застреля Лукас в гръб. От раната му бях целия в кръв и предполагам, че Слоун е решил, че съм мъртъв. Сметнал е, че като се върне с трупа на едното момче и с моя кон, ще докаже че вече няма жив от семейство Холт, който да претендира за златната ми-на. – Последва дълго мълчание. – Бях на деветнадесет, когато открих гроба на брат си до този на баща ни в Тусон.

Шарис слушаше и чувстваше как сърцето ѝ се свива от мъка.

– Убил си Слоун. Защо не постъпи по същия начин с Нюком? Аз щях да направя така!

Той я погледна с изненада.

– Нали ти казах? Той бе прекалено добре защитен. Щях да бъда човек, преследван от закона до края на живота си, а вече знаех какво означава това. Имаше само един начин Нюком да си получи заслуженото. Отнех му най-скъпото – богатството; припечелените с нечестни средства пари.

– Но защо си чакал толкова дълго, за да го направиш?

– Отне ми много време, Шарис. Имах план и никога нямаше да успея да го осъществя от свое име. Нали видя как хората в Нюком се страхуват от мен. Дори и ти се плашеше.

– Маниерите ти бяха брутални, Слейд.

Той ѝ се усмихна.

– Мила моя, бях светец в сравнение с това, което бях преди осем години. Половината от живота си прекарах в страх и омраза. У мен нямаше дружелюбност. Как можех да накарам Нюком да ми се довери, когато у мен прозираше човекът, готов да убие? Наложих се напълно да се променя, да създам образ на друг човек. Заминах на изток, за да го постигна, да се цивилизовам. Не ми беше лесно. Аз съм затворен по природа, но си наложих да стана по-открит и дружелюбен. Запознанството ми с един френски комарджия ми помогна. Анри Андревие бе всичко, което аз не бях: безгрижен мошеник, с дяволски чар и удивително чувство за хумор; бе от мъжете, в които жените моментално се влюбват.

Шарис се изчерви, когато той ѝ се усмихна с разбиране.

– Вместо да си правиш всичкия този труд да се променяш, защо не нае някого да се справи със Сам Нюком? Разполагал си с пари? Нямаше ли да е по-лесно?

– Но нямаше да ми достави същото удоволствие. Не обичам друг да ми върши работата. Трябваше да се справя сам. Нужни ми бяха пет години, за да се почувствам готов. Но когато се завърнах в Нюком като съвършено друг човек, това не се оказа достатъчно. Хората ме помнеха.

А да се опитам да убедя Самуел Нюком, че съм се променил, беше просто безсмислено. Затова се превърнах в собствения си близък и се пресструвах, че съм Лукас, за да подведа Нюком. – Той седна срещу нея. Част от напрежението му се бе стопило. – Никой не подозираше, че не сме двама души. От време на време се представях в града като самия себе си, защото бяхме толкова различни по характер.

– Никой ли не знаеше? Абсолютно никой?

– Само Били.

– Как не се досетих – кимна тя с разбиране. – Когато се появих в ранчото, той нарочно ми разказваше истории как ти – Лукас и той заедно ловите коне. – Той се засмя, а тя продължи: – Чудно, как не се изпусна да те нарече Слейд поне веднъж.

– Именно за да избегна подобна грешка, настоявах да мисли за Лукас и за мен като за различни хора, дори когато бяхме насаме.

– Значи всички онези приказки че ти, или по-скоро Лукас, си живял при своя леля в Сейнт Луис са измишльотини?

– О, леля имаше, но тя бе кучка. Лукас и аз я мразехме толкова, колкото и баща ни. И през ум не ни е минавало да се върнем при нея.

– Можеше да ми разкажеш всичко това по-рано – отбеляза тя, докато се опитваше да възприеме чутото.

– Не, не можех. Твоят разказ бе изпълнен с прекалено много неточности и измами, за да ти имам доверие.

– Но ти ме остави да напусна Нюком с впечатлението, че съм омъжена, като през цялото време съпруг не е съществувал. Защо постъпи така арогантно?

– Нямахте защо да ти го казвам. Ти трябваше да анулираш брака, нали?

– Защо въобще трябваше да те срещна като Слейд? – настоя тя. – Знаеш колко ме ужасяваше той.

– Опасявам се, че го направих от егоизъм. Желаях те много, а ти се правеше на недостъпна. Мислех само за теб. Реших, че като Слейд така ще те стресна, че ще потърсиш закрила от Лукас. Планът ми успя.

– Как няма да успее? – сръза го тя. – Лукас въобще не бе ужасяващ като Слейд. Кой би могъл да е толкова страшен, колкото него.

– Такъв беше замисълът – призна той. – Не си обяснявах и страха ти от Лукас. Нали, от една страна, трябваше да си вдовица, а от друга – това, че откликваше на целувките му, противоречеше на протестите ти? Отбягваше го, а знаех, че го желаях. – Тя се изчерви и отклони поглед. Налагаше ли се така откровенно да говори? – Едва по-късно разбрах, че

същата реакция щеше да имаш към всеки мъж, който се опита да отнеме девствеността ти. Трябваше да ми кажеш, че си невинна.

– И затова реши да си размените ролите в планината. И Били, разбира се, се включи в играта. – Тя бързо си спомни всичко. – Нищо чудно, че Слейд ме пусна така лесно, когато пристигнахме. Знаел си, че покъсно, вече като Лукас, непременно ще ме любиш!

– Така е. Не мога да отрека. А ти искаше и двамата ни. Бе избрала него, ала свирепият Слейд, от когото се страхуваше, също едва не те люби и ти знаеш, че е така.

О, колко ѝ се искаше да може да отрече. Но не бе възможно. И той го знаеше. Това я въбесяваше.

– Егоизмът не е най-точното определение за постъпката ти – отбеляза тя с горчивина.

– Не можеш да ме накараш да се чувствам виновен, че съм те любил! Можех да отида в заведението на Роуз и да имам, която си искам, но желях само теб. По дяволите – та аз те желях още преди да се появиш, от момента щом зърнах проклетата снимка. Имаш ли представа колко доволен останах, когато се появи ти, а не сестра ти?

Думите му ѝ доставиха наслада. И, ако трябваше да бъде честна, нито за миг не съжаляваше, че му се бе отдала. Но не се бе отдала на него – а на Лукас! Тя се бе любила единствено с Лукас, а той не беше Лукас.

– О, започвам да се обърквам.

Той замълча, докато тя подреди мислите си.

– Защо се появи втория път в ранчото? Достатъчно неловко ми бе от подозренията ми, че имаш същото въздействие върху мен, както и Лукас. За какво ти бе да си го доказваш и да ме караш да се чувствам още по-зле?

– Надявах се да докажа обратното. Не ми се нравеше особено това, че желяш и двама ни. Мислех, че ще ме забравиш след като Лукас те люби, но не стана така, нали?

Очите и се разшириха, когато усети острия му тон.

– Не е възможно да ревнуваш сам себе си, Слейд.

– Ти не знаеше, че става дума за един и същи човек, Шарис. В съзнанието ти ние представлявахме двама напълно различни мъже.

– В съзнанието ми ти бе като негово продължение – опасен, непредсказуем... – Замълкна, когато съзря влудяващата му усмивка. – Кое е толкова забавно?

– Току-що призна, че ме обичаш, мила моя.

– Не е вярно! – възрази тя възмутено. – Влюбих се в Лукас, не в теб. – Хладният му поглед я смути. – О, разбираш какво искам да кажа!

– А кое те кара да мислиш, че не аз съм мъжа, в когото се влюби?

– Не се държиш по същия начин. Не си толкова внимателен, колкото него.

– Съществува само един, Шарис – аз. Сега вече мога да се държа като себе си. Никакви роли, никакви преструвки; няма да се налага да съм нащрек всеки път, когато правя нещо.

– Но като Слейд ти постоянно ме плашеше.

– Съзнателно, мила моя. Нали не допускаш, че исках да се отдадеш и на двама ни?

Припомни си първите два пъти, когато почти му се отдаде: единия. – в ранчото, другия – в планината. Не почти; тя му се отдаде. И си припомни объркването си, когато той и двата пъти я отблъсна. Сети се как я погледна победоносно, когато му призна, че е готова на колене да го моли да я остави на мира. Тогава си бе помислила, че тържествува, защото я бе унизил, но сега разбираше, че е било заради нейния избор – тя не желаше и двамата.

– Но защо отново се появи в ранчото? – попита тя. – Вече бе постигнал целта си. Лукас и аз...

– Не беше нарочно, Шарис. В действителност бях тръгнал да се прибирам по-рано същият ден, защото няхах търпение отново да сме заедно, след като се разделихме сутринта така. Но тогава се появиха апачите и съобразих, че не бива да се държа с тях, сякаш съм Лукас. Щеше да се чудиш защо така лесно общувам с тях.

– Но нямаше защо и тогава да се опитваш да ме съблазниш.

– Не, но когато се прибрах, се сетих за какво ние – по-скоро Лукас и ти – се бяхте скарали и импулсивно реших веднъж завинаги да уредя този проблем. И ти направи своя избор. А и не може да ти се отрече, че с голямо удоволствие ми натриваше носа.

Шарис не понасяше да гледа пълните му с разбиране очи, като се сети колко отмъстително се държа, след като я увери, че ще я остави на мира.

– Ами ако не се бях заплакала? Щеше ли да ме любиш тогава?

Той поклати глава.

– Щях да измисля начин да се скараме. Никога не те е грозила опасността да те насили, хубавице.

– Ще ми се тогава да го знаех – отбеляза тя сухо.

– Знаеш, че винаги те пусях: Не че ми беше лесно – отбеляза той. –

Всеки път, когато съм близо до теб, се забравям, независимо каква роля играя в момента, Шарис. Не съм като Слейд, когото срещна в Аризона, но не съм и Лукас.

Тя се намръщи. Той бе комбинация и от двамата, а не един от тях. Е, веднъж не пожела ли двамата да са един човек? Какъвто и да беше, тя знаеше едно – беше се влюбила в този мъж, независимо от твърдото си решение никога да не отдаде сърцето си.

Тя щеше да го приеме и да свикне с него такъв, какъвто беше. Но какво изпитваше той към нея?

Остана дълго загледана в лицето му и накрая попита:

– Защо се появи, когато вече се бях качила на дилижанса?

– Видях те да напускаш ранчото и разбрах, че ще си заминеш.

– Но защо се появи като Слейд?

– След като бе достатъчно разстроена да напуснеш Лукас, реших че си в състояние да направиш сцена, ако той се появи.

– Но можеше да ме догониш, преди да стигна Нюком. Защо въобще ме остави да се кача на дилижанса?

– Мислех, че достатъчно съм ти навредил, Шарис. След като бе решила да си вървиш, нямаше да те спра. Не ми се струваше почтено. Но трябваше да ти кажа „довиждане“ или нещо подобно. Можех да свърша това като Слейд, без да те паникьосам. Не бях в състояние да те оставя да си заминеш просто така.

– Защо не? – попита тя.

– За Бога, жено! Още ли не си разбрала, че те обичам? Защо, по дяволите, иначе ще съм тук? И за какво ще стоя да отговарям на глупавите ти въпроси, след като искам само да те взема в обятията си и да ти покажа колко те обичам?

– Е – обади се тихо тя, – какво те спира?

Слейд я изгледа изненадан и гръмогласно се разсмя.

– Ти наистина си възхитителна, госпожо Холт. Само толкова ли ти бе нужно, за да те спечеля?

Тя стана и се гуши в обятията му.

– Обичам те, хубавице – промърмори той... – Желая те. Имам нужда от теб. Остави ме да ти го покажа.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Каретата бързо се движеше по Пето авеню, но на Шарис все й се струваше, че се бави. Беше гневна и винеше за всичко баща си. Слейд пък стоеше безгрижно и я наблюдаваше от срещуположната седалка, сякаш нямаше значение, че ги прекъснаха в момента, когато я взе на ръце и се готвеше да я отведе в леглото.

Това бе повече, отколкото се изискваше от една млада жена да понесе. Беше чакала цяла година този мъж да се появи отново в живота й – цяла година бе мечтала за него и точно когато откри, че я обича толкова силно, колкото и тя, баща й развали всичко. Бе изпратил двама здравеняци да им съобщят, че трябва да се явят в къщата на семейство Хамонд незабавно. Шарис гневно изгледа Слейд.

– Как седиш така спокойно? Не си ли поне малко ядосан?

Слейд се усмихна на бурната й реакция.

– Не пристигнаха в подходящ момент, но очаквах появата им. Знаех, че баща ти ще предприеме нещо. Прекалено лесно прие факта, че те отвеждам. Сигурно се е тревожил за теб.

– Но...

– След като се убеди, че си наред, ще намерим начин да останем сами.

– Обещавах ли?

Той се засмя, очарован от искреността й.

– Ела тук. – Той я изтегли в скута си. – Не мога да те любя в момента – прошепна той, – но поне мога да те докосвам. Ще се смутиш ли, ако те целунат в открита карета?

– Хайде да видим? – Тя се засмя и обви врата му с ръце, а устните му се впиха в нейните.

Слейд прекъсна целувката, докато все още беше в състояние да го стори, и дълбоко пое дъх. Беше я настанил отново на седалката срещу себе си.

– Идеята не се оказа особено добра, Шарис.

Тя се усмихна, заради неудобството, което му причини. Той вече не бе така спокоен. В очите му играеха пламъчета. Тя въздъхна и мислено се помоли конете да ускорят ход.

Опита се да се разсее, за да спре лудото биене на сърцето си.

– Не знам дали искам да живееш в Ню Йорк, Слейд. Има толкова

красиви жени, че...

Той поклати глава.

– Кога ще приемеш факта, че няма друга толкова красива като теб?

Тя засия от удоволствие.

– Тук ли да останем да живеем?

– Засега, макар да съм привързан към запада. Мислех да разработя друго ранчо за коне, но този път сериозно. Какво ще кажеш да прекарваме половината година тук, а половината – на запад? Разбира се, този път няма да се занимаваш с чистенето и готвенето.

– Мисля, че ще ми допадне... ако склониш да ми купиш двуколка.

– Поне една двуколка мога да осигуря. Между другото – какво прави Чарли?

Тя се засмя.

– Вече не ме ревнува, ако това имаш предвид. Има си собствено семейство.

– Той може да не ревнува, но аз ужасно го ревнувах, като го гледах сгушен в скута ти, постоянно да го милваш и галиш. Представа нямаш колко пъти бях готов да съм на негово място.

Щом пристигнаха, двамата здравеняци, които пътуваха отпред, скочиха, за да ги придружат до къщата. Едва влязоха в антрето и Слейд заби юмрук в челюстта на единия, после нанесе удар в корема на втория. Още два бързи удара и мъжгите бяха проснати на мраморния под.

– Какво, по дявол...

Шарис се обърна към баща си, който не откъсваше очи от Слейд. Слейд небрежно оправи дрехите си и каза:

– Само за да се убедите, че съм тук, не защото вие така сте наредили, господин Хамонд.

Шарис нервно се изсмя.

– Ех, да беше направил това, когато дойдоха в хотела.

Отиде при Слейд и го прегърна. Загледа се в него и усети как го желае. Отдръпна се, преди да забрави къде се намира.

– Беше доста грубо от твоя страна да нарушиш медения ни месец, татко, но разбирам загрижеността ти за мен. Ето, виждаш, че съм добре. – На Слейд прошепна: – Чакам те в стаята си. Този път няма да се наложи да разбиваш вратата.

Изтича нагоре по стълбите, като остави двамата мъже насаме. Слейд се изненада, че Маркус не е особено недоволен. Щеше да бъде смаян, ако знаеше колко щастлив всъщност бе той. Най-после се бе сдобил със зет, комуто можеше да прехвърли делата си, и който бе в

състояние да се оправя с Шарис. Ако не Слейд, то някой от великолепните синове, с които непременно щеше да се сдобие, щеше да управлява неговата империята. Не се съмняваше, че Слейд ще има синове, много синове. А Маркус бе достатъчно упорит, за да живее дълго и сам да подготви внуците си.

– Още ли имате някакви съмнения, господин Хамонд? – попита Слейд простиичко.

Маркус се засмя.

– Нито едно, момчето ми. Нито едно. И тъй като съпругата ти те чака горе, ще отложим разговора за по-късно. Съгласен ли си?

Слейд се успокои, а зеленикавожълтите му очи засияха.

– Смятам, че така е най-добре.

Шарис се изтегна на леглото, а очите ѝ бяха потъмнели от страст. Устните ѝ горяха от ненаситните целувки на Слейд, но паренето ѝ бе приятно и тя жадно очакваше още. Той я гледаше, докато се събличаше, и тя усети как сърцето ѝ трепна. Пред нея не бе чаровният Лукас. Силата на Слейд я изпълваше с вълнение, граничещо със страх.

Започна да сваля роклята си, но Слейд я спря. Излегна се до нея, а гърленият му глас бе настойчив, когато я помоли:

– Позволи на мен, Шари. Толкова често съм копнял за това.

Тя се остави в ръцете му, като се движеше в желаната от него посока и скоро бе гола. Едва се удържаше – копнееше да го докосва, да усеща силата му. Толкова отдавна го чакаше.

– Ти си раждала.

Потресена, тя проследи погледа му върху голите си гърди. Забелязваха се издайническите бразди. Избегна да го погледне и въздъхна. Явно бе настъпил моментът. Изключено бе да не му каже.

– Да – отвърна тя.

– Щеше ли някога да ми го кажеш? – попита той ледено. – Или просто забрави, че аз не знам.

Тя го погледна и каза спокойно:

– Слейд, ти не желаете съпруга. Как можех да те насилвам за един брак, който не искаше? Ако знаеше за момичетата, щеше да се почувстваш длъжен да останеш женен, а аз също имам своята гордост. – Гласът ѝ се извиси. Усети, че я наляга умора и мъка от тайната през изминалата година. Нужно ѝ бе време да осъзнае, че той я гледа с недоумение.

– Момичета? – повтори той. – Повече от едно?

– Близначки – отвърна тя. – И слава Богу, че бях предупредена, че може да са близначки.

– Близначки? Дъщери? – повтори той като гръмнат, а тя обви врата му с ръце и го притегли към себе си за целувка.

– С огромна радост ще ти разкажа всички подробности за дъщерите ти, но не сега.

– Дадено, хубавице. – Той се усмихна. – Трябваше да ти кажа колко си прелестна.

Той я целуна звучно, преди тя да успее да каже нещо. Тялото ѝ бе обзето от топлина. Всичко щеше да е наред, увери се тя, докато огънят у нея се разпалваше. Не. Щеше да бъде чудесно. Завинаги. Щяха да бъдат заедно, погълнати от взаимната си любов, както страстта я поглъщаше в момента.

Обви врата му с ръце и силно го прегърна. Държеше любовта си в ръце, а той ѝ отвърна с не по-малко страст, за да я отведе към несекващ екстаз.

КРАЙ

© 1985 Джоана Линдзи

Johanna Lindsey
Tender Is the Storm, 1985

Сканиране: ???

Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009

Издание:

Джоана Линдзи. Нежен вихър
ИК „Бард“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11595>]